

DET SYNLIGE OG DET USYNLIGE MENNESKE

af C.W. Leadbeater



VISDOMSNETTET
www.visdomsnettet.dk

DET SYNLIGE OG DET USYNLIGE MENNESKE

C.W. Leadbeater



Det synlige og det usynlige menneske

Engelsk titel: *Man Visible and Invisible*

C.W. LEADBEATER

EKSEMPLER PÅ FORSKELLIGE MENNESKETYPER,
SÅDAN SOM DE BESKRIVES
VED HJÆLP AF TRÆNET CLAIRVOYANCE

OVERSAT AF
Thora Lund Møllerup & Erik Ansvang



INDHOLDSFORTEGNELSE

Kapitel

1. Sådan har man fået indsigt
 2. Naturens forskellige planer
 3. Det clairvoyante syn
 4. Menneskets legemer
 5. Treenigheden
 6. De første udstrømninger
 7. Dyrets gruppesjæl
 8. Den opadgående udviklingskurve
 9. Menneskets bevidsthed
 10. Den tredje udstrømning
 11. Menneskets udvikling
 12. Hvad menneskets legemer afslører
 13. Farver og deres betydning
 14. Genparten
 15. Tidlige stadier af menneskets udvikling
 16. Gennemsnitsmennesket
 17. Pludselige sindsbevægelser
 18. Mere varige tilstande
 19. Det udviklede menneske
 20. Sundhedsuraen
 21. Mesterens kausallegeme
- Appendiks

ILLUSTRATIONER

Planche

1. Farvernes betydning
2. Naturens planer
3. De tre udstrømninger
4. Involution og evolution
5. Det primitive menneskes kausallegeme
6. Det primitive menneskes mentallegeme
7. Det primitive menneskes astrallegeme
8. Gennemsnitsmenneskets kausallegeme
9. Gennemsnitsmenneskets mentallegeme
10. Gennemsnitsmenneskets astrallegeme
11. En pludselig bølge af kærlighed
12. Et pludseligt udbrud af religiøs følelse
13. Voldsom vrede
14. Et anfald af rædsel
15. Det forelskede gennemsnitsmenneske
16. Det irritable menneske
17. Pengepugeren
18. Den dybe depression
19. Den religiøse type
20. Den videnskabelige type
21. Det udviklede menneskes kausallegeme
22. Det udviklede menneskes mentallegeme
23. Det udviklede menneskes astrallegeme
24. Den normale sundhedsaura
25. Sundhedsauraen under sygdom
26. Arhatens kausallegeme

1. KAPITEL

SÅDAN HAR MAN FÅET INDSIGT

Mennesket er et usædvanligt sammensat væsen, og studiet af dets fortidige, nutidige og fremtidige evolution vil være interessant for alle, der har evnen til både at se og forstå. Gennem uendelige tidsaldre af gradvis og anstrengende udvikling er mennesket blevet til det væsen, det er i dag, og er nået til det nuværende udviklingstrin på den lange evolutionsstige – og det har mulighed for yderligere fremskridt, der skjuler sig bag fremtidens slør. Det er spørgsmål, som kun de færreste kan være ligeglade med, og som tænkende mennesker til af og til har været stillet over for.

I den vestlige verden er der givet mange forskellige svar på disse spørgsmål. Der er fremsat mange dogmatiske påstande, som bygger på forskellige fortolkninger af såkaldte åbenbaringer og mange fantasifulde forestillinger, der i nogle tilfælde har været resultatet af grundig metafysisk tænkning. Problemet er, at dogmatismen tilbyder en forklaring, der alene ved hjælp af overfladisk tænkning viser sig at være helt håbløs, for de forskellige spekulationer er baseret på ren materialistisk tænkning, og man når frem til konklusionerne ved at ignorere halvdelen af de fænomener, der skal forklares. Hverken dogmatismen eller tænkningen angriber problemet fra en praktisk synsvinkel, og dermed mener man som et emne, der kan gøres til genstand for studier og undersøgelser ligesom enhver anden videnskab.

Åndsvidenskaben fremsætter teorier, der er baseret på et helt andet grundlag. Uden på nogen måde at nedvurdere den viden, der kan erhverves gennem studiet af fortidens hellige skrifter eller ved hjælp af filosofisk tænkning, betragter den imidlertid menneskets opbygning og evolution som emner, der ikke skal gøres til genstand for teoretiske overvejelser, men ganske enkelt skal undersøges videnskabeligt. Når det sker, viser der sig en imponerende plan, som er sammenhængende og logisk – en plan, der er i overensstemmelse med fortidens religiøse lære uden dog på nogen måde at være afhængig af den, idet den kan verificeres trin for trin ved hjælp af indre evner, der endnu ikke er udviklet hos de fleste mennesker, men som allerede er aktive hos en del studerende.

Hvad undersøgelserne om menneskets fortid angår, er forskningens teorier ikke blot baseret på, om den er i overensstemmelse med fortidens religiøse overleveringer, men også på undersøgelsen af bestemte optegnelser, der kan ses og læses af enhver, der er i besiddelse af den grad af clairvoyance, som er nødvendig for at kunne opfatte vibrationerne i det meget fine stof, de er præget i. Kendskabet til menneskehedens fremtid hviler for det første på de logiske konklusioner, man kan drage ud fra de fremskridt, der allerede er gjort, og for det andet på direkte oplysninger, givet af mennesker, der allerede har nået et udviklingstrin, som de fleste først når i en mere eller mindre fjern fremtid. Og for det tredje på den sammenligning, som enhver, der har det privilegium at kende disse mennesker, kan foretage mellem højt udviklede mennesker på forskellige trin. Det er nemt at forestille sig, at et barn, der ikke på anden måde har kendskab til naturens kredsløb, vil være i stand til at ræsonnere sig til, at det også selv efterhånden vil vokse op og udvikle sig til et voksent menneske, ene og alene fordi det allerede har opnået en vis størrelse og udvikling, og fordi det er omgivet af andre børn og unge på forskellige udviklingstrin mellem dets eget og de voksnes.

De, der studerer åndsvidenskab, iagttager menneskets nuværende situation og de nuværende udviklingsmetoder, samt den virkning, som tanker, følelser og handlinger har på denne udvikling. De betragter dem som forhold, der er underlagt almindelige og velkendte love, og disse loves detaljerede funktion kan man lære at forstå ved hjælp af grundig iagttagelse, og omhyggelig sammenligning af mange eksempler. I virkeligheden er der ganske enkelt tale om en bestemt synsevne. Denne bog skrives for det første i håb om, at den kan hjælpe seriøst studerende, der endnu ikke er i besiddelse af evnen til at forstå, hvordan sjælen og dens legemer ser ud, når de undersøges ved hjælp af clairvoyance. For det andet for at hjælpe dem, der mere eller mindre fuldkomment er begyndt at anvende denne synsevne, med at forstå *betydningen* af det, de ser.

Verden i almindelighed er endnu ikke overbevist om eksistensen af den clairvoyante synsevnes, men de, der seriøst har sat sig ind i sagen, har fået indlysende beviser for dens eksistens. Ethvert intelligent menneske, der vil læse de bekræftede beretninger, der er citeret i bogen *Clairvoyance* og derefter de bøger, som beretningerne stammer fra, vil straks se, at der findes et overvældende bevismateriale, der bekræfter eksistensen af denne evne. For mennesker, der selv har denne højere synsevne og dagligt bruger den på mange forskellige måder, er flertallets benægtelse af evnens eksistens selvsagt grotesk. For den clairvoyante er det tidsspilde at diskutere dette spørgsmål. Hvis en blind henvendte sig til et seende menneske og påstod, at den almindelige fysiske synsevne ikke eksisterer, og at seende mennesker er ofre for selvbedrag, ville dette menneske sandsynligvis heller ikke bruge energi på endeløse diskussioner for at forsvare denne påståede illusion, men ganske enkelt sige: *"Det er et faktum, at jeg ser, og det er nytteløst at forsøge på at overbevise dig om, at det ikke er tilfældet. Min evne er en kendsgerning, der ikke kan bortforklares."* Det er præcis sådan, den trænede clairvoyante føler, når uvidende mennesker påstår, at man umuligt kan være i besiddelse af en evne, som den clairvoyante i selvsamme øjeblik gør brug af til at læse tanker hos dem, der benægter dens eksistens!

I denne bog vil der derfor ikke blive gjort forsøg på at bevise, at clairvoyance er en realitet. Evnen betragtes som selvfølgelig, og i stedet beskrives det, man kan iagttage ved hjælp af denne evne. Detaljerne og de metoder, der anvendes i forbindelse med clairvoyance – der er omtalt i forfatterens lille bog om emnet – vil heller ikke blive gentaget, men de generelle principper i relation til emnet vil ganske kort blive præsenteret, for de er absolut nødvendige, for at denne bog skal kunne forstås af dem, der ikke har kendskab til anden esoterisk litteratur.

2. KAPITEL

NATURENS FORSKELLIGE PLANER

Det første, man må forstå, er, hvor vidunderligt kompliceret den omgivende verden er, og at den omfatter langt mere end det, der ligger inden for den almindelige synsevnes rækkevidde.

Enhver ved, at stoffet findes i forskellige tilstande, og at disse tilstande kan ændres ved at udsætte stoffet for varierende tryk og temperatur. De tre kendte tilstande af stoffet er den faste, den flydende og den luftformige, og det er en naturvidenskabelig teori, at alle substanser under skiftende tryk og temperatur kan eksistere i enhver af disse tilstande.

Den åndsvidenskabelige kemi afslører en anden og højere tilstand end den luftformige – nemlig en tilstand, hvortil alle de kendte substanser, på samme måde kan omdannes eller omformes. Der findes eksempelvis brint i æterisk tilstand i stedet for i luftformig, og der er guld, sølv eller et hvilket som helst andet element i fast, flydende eller luftformig tilstand eller i en anden og højere tilstand, som kaldes den æteriske.

I naturvidenskaben tales der om et iltatom, et brintatom eller et atom af enhver af de substanser, som kemikere kalder grundstoffer, og teorien går ud på, at der er tale om et grundstof, når en substans ikke kan findeles yderligere. Naturvidenskaben oplyser, at de enkelte grundstoffer har hver sit atom – og som det fremgår af den græske afledning af ordet atom, menes der noget, der ikke kan opsplittes eller deles i endnu mindre enheder. Åndsvidenskaben har altid insisteret på, at de såkaldte grundstoffer overhovedet ikke er grundstoffer i ordets egentlige forstand. Det, der kaldes et ilt- eller et brintatom, under visse omstændigheder kan deles yderligere. Når denne delingsproces gentages, vil man opdage, at der bag alle substanser findes én enkelt substans, og at forskellige kombinationer af dens mindste og endelige partikler resulterer i det, der i kemien kaldes et ilt-, brint-, guld- eller sølv-, lithium- eller platinatom etc. Når alle disse atomer findeles, opnår man til sidst et sæt partikler, der alle er ens bortset fra, at nogle er positive og andre negative.

Studiet af disse partikler og deres kombinationsmuligheder er i sig selv spændende og særdeles interessant. Men selv disse partikler er kun de mindste og endelige enheder set fra det fysiske plans standpunkt, og der findes metoder, som gør det muligt at findeles disse partikler yderligere, men når det sker, får man stof, der hører til et andet naturrige. Denne højere stoftype er imidlertid heller ikke udelelig, men sammensat, og man vil opdage, at den også forekommer i en række forskellige tilstande, der principielt svarer til de tilstande af det fysiske stof, som kaldes faste, flydende, luftformige eller æteriske. Når delingsprocessen fortsættes længe nok, når man også frem til en anden partikel – den mindste og endelige – i det naturrige, som esoterikere har kaldt astralverdenen.

Derefter kan hele processen gentages, for ved yderligere findeling af denne "endelige", astrale partikel når man frem til en anden endnu højere og finere, men stadig i en stoflig verden. Også her ser man, at stoffet eksisterer i klart markerede tilstande, som på dette langt højere plan svarer til de tilstande, man allerede kender. Som resultat af undersøgelserne når man atter frem til en partikel – den mindste og endelige i det tredje store naturrige – som i åndsvidenskaben

kaldes mentalverdenen. Så vidt vides, er der ingen grænser for, hvor længe denne delingsproces kan fortsætte, selvom der er en bestemt grænse for menneskets evne til at iagttage den. Man har imidlertid set tilstrækkeligt til med sikkerhed at konstatere, at disse forskellige verdener findes i et betydeligt antal, og at de hver for sig i en vis forstand udgør en verden for sig, selvom de alle i en anden og videre forstand er dele af ét enormt hele.

I åndsvidenskaben kaldes disse forskellige naturriger for planer. Det skyldes, at det i dette studie ofte er naturligt at forestille sig, at stoffets forskellige tæthedsgrader medfører, at det ene plan befinder sig oven over det andet. Diagrammet (2. planche) er tegnet på denne måde, men man må forstå og altid huske på, at de kun er placeret således af pædagogiske hensyn. Det er en symbolsk præsentation, der langt fra giver et billede af planernes virkelige indbyrdes forhold. Det er forkert at forestille sig, at de ligger oven over hinanden som hylderne i en bogreol. De eksisterer i det samme rum, og de gennemtrænger hinanden. For naturvidenskaben er det et anerkendt faktum, at atomerne i selv de tætteste og hårdeste substanser aldrig berører hinanden, at hvert enkelt atom har sit aktions- og vibrationsfelt, og hvert molekyle har sit større aktionsområde. Derfor er der under alle forhold altid afstand imellem dem. Ethvert fysisk atom flyder i et astralt hav – det vil sige et hav af astralt stof, der omgiver det og udfylder alle mellemrummene i det fysiske stof. På nøjagtigt samme måde gennemtrænger det mentale stof det astrale. Og derfor er de forskellige naturriger i virkeligheden ikke adskilt i rum, for de eksisterer omkring os her og nu. For at iagttage og undersøge dem er det derfor ikke nødvendigt at foretage en bevægelse i rum, men kun at åbne de sanser, der er i stand til at opfatte dem.

3. KAPITEL

DET CLAIRVOYANTE SYN

Dette forhold medfører en anden og meget vigtig erkendelse. Alle disse grader af finere stof findes ikke alene i den omgivende verden, men også i mennesket selv. Mennesket har ikke kun et synligt fysisk legeme, men også indre legemer, der svarer til de forskellige bevidsthedsplaner, og som niveau for niveau består af planernes stof. Menneskets fysiske legeme består ikke alene af fast synligt stof, men desuden af æterisk stof (se plancherne 24 og 25), og det æteriske stof ses let af den clairvoyante. På samme måde kan en højere udviklet clairvoyant, der er i stand til at opfatte det finere astrale stof, se menneskets legeme på astralplanet, og dette astrallegeme består af planets stof – og nøjagtig det samme er tilfældet med hensyn til mentalplanet. Menneskets sjæl har derfor ikke blot ét, men mange legemer, og når mennesket er tilstrækkeligt udviklet, kan det udtrykke sig gennem alle disse legemer og på de tilsvarende bevidsthedsplaner. Ethvert menneske er således udstyret med legemer, der består af det stof, der hører til hvert enkelt af planerne, og ved hjælp af disse forskellige legemer er det i stand til at registrere indtryk fra disse verdener eller planer.

Mennesket skaber ikke selv de indre legemer i løbet af en fremtidig udvikling. Alle mennesker har alle legemer fra begyndelsen, selvom man ikke er bevidst om deres eksistens. I et vist omfang er legemernes højere stof taget i anvendelse, men de benyttes ubevidst. Hver gang et menneske tænker, sættes det mentale stof i bevægelse, og en tanke ses tydeligt af en clairvoyant som en vibration i det mentale stof. Den vibration, der opstår i det pågældende menneske, påvirker stof med samme tæthedsgrad i verden omkring det. Men før tanken kan opfattes på det fysiske plan, skal den overføres fra det mentale stof til det astrale. Og når tanken har skabt lignende vibrationer i det astrale stof, påvirker det igen det æteriske og skaber tilsvarende vibrationer i det æteriske stof – som herefter påvirker det tættere fysiske stof – det grå hjernevæv.

Hver gang mennesket tænker, gennemgår det en betydelig længere proces, end man tror. Hver gang et menneske føler et eller andet, gennemgår det på samme måde en proces, som det heller ikke er bevidst om. Det rører ved et eller andet og føler, at det er meget varmt, og det trækker øjeblikkeligt hånden til sig – tror man. Men naturvidenskaben oplyser, at processen ikke sker i samme øjeblik, og at det ikke er hånden men hjernen, der føler, og at nerverne overfører oplevelsen af stærk varme til hjernen, der omgående via nerverne sender en telegrafisk ordre om at fjerne hånden. Og det sker kun som et resultat af denne proces, selvom det ser ud til, at det sker øjeblikkeligt. Processen tager en vis tid, der kan måles ved hjælp af fintfølende instrumenter, og bevægelsen sker med en ganske bestemt hastighed, der er kendt af fysiologer. På nøjagtig samme måde ser det ud til, at tænkning er en øjeblikkelig proces. Men det er ikke korrekt. En tanke må gennem de samme stadier, der her er beskrevet. Ethvert indtryk, som hjernen modtager gennem sanserne, skal igennem disse forskellige stoftyper, før det når frem til det indre menneske – sjælen.

Mennesket har faktisk en slags telegrafisk forbindelse mellem det fysiske plan og sjælen, og det er vigtigt at forstå, at der er mellemstationer på denne telegraflinje. Mennesket kan ikke alene modtage indtryk fra det fysiske plan. Det astrale stof i mennesket kan eksempelvis ikke alene modtage en vibration fra æterisk stof og

sende den videre til det mentale. Det kan også tage imod indtryk fra det omgivende astrale stof og overføre dem gennem mentallegemet til det egentlige menneske i det indre. Mennesket kan således bruge astrallegemet som redskab til at modtage indtryk fra den astrale verden omkring sig og til at iagttage denne verden. Og på samme måde kan det gennem sit mentallegeme iagttage den mentale verden og få oplysninger om denne verden. For at være i stand til det må man imidlertid først lære, hvordan det gøres. Det vil sige, at man må lære at koncentrere bevidstheden i astrallegemet eller i mentallegemet, på samme måde som man nu koncentrerer sig i den fysiske hjerne. Da det er et emne, der allerede er behandlet udførligt i *Clairvoyance*, henvises der derfor til denne bog.

Man må imidlertid huske, at disse informationer er konkret viden og sandhed for dem, der studerer dette emne, selvom det her præsenteres som en mulighed eller hypotese. Men selv den, der for første gang beskæftiger sig med emnet, vil indse, at selvom det præsenteres som en teori, er der absolut ingen forventning om, at nogen skal tro på et mirakel. Der opfordres blot til at studere et system. Stoffets højere grader kommer i ordnet rækkefølge efter dem, der allerede er beskrevet, og selvom hvert enkelt plan til en vis grad kan betragtes som en verden for sig, udgør det hele i virkeligheden én stor verden, der kun kan opfattes i sin helhed af den højt udviklede sjæl.

Hvis der bruges en illustration, vil det måske lette forståelsen, selvom den reelt er en umulighed. Den kan dog være nyttig, for den afslører temmelig overraskende muligheder. Man må forestille sig, at man i stedet for det syn, man nu har, er udstyret med et synsorgan, der fungerer på en helt anden måde. I det menneskelige øje findes der både fast og flydende stof. Man må nu forestille sig, at både de faste og flydende stoftyper kan modtages som separate indtryk – men hver af dem kan kun modtage impulser fra en tilsvarende stoftype i den ydre verden. Man må også forudsætte, at nogle mennesker er i besiddelse af den ene af disse synsevner, mens andre har den anden. Disse mennesker ville have en underlig ufuldkommen opfattelse af verden! Hvis de for eksempel står på en strandbred, ville det menneske, der kun kunne se fast stof, ikke have nogen anelse om, at der lige foran var udsigt til et stort hav. Dette menneske ville i stedet se havbunden med alle dens dybder og ujævnheder. Fiskene og andre fysiske væsener, der lever i dette dyb, ville se ud som om de svævede rundt i luften over denne store dal. Hvis der var skyer på himlen, ville de være ganske usynlige, for de består af vanddamp eller stof i flydende tilstand. For dette menneske ville Solen altid skinne om dagen uden at forstå, hvorfor den ikke varmede på dage, hvor himlen for os er overskyet. Hvis man bød dette menneske et glas vand, ville det tro, at glasset var tomt.

Herefter kan man forestille sig, hvordan det samme sceneri ville se ud for det menneske, der kun er i stand til at se stof i flydende tilstand. Dette menneske vil uden problemer se havet, men hverken strandbredden eller klitterne. Skyerne vil være tydelige, men det vil stort set intet af landskabet, de driver hen over. Hvad glasset med vand angår, vil glasset overhovedet ikke kunne ses, og derfor vil det være svært at forstå, hvorfor vandet på mystisk måde bevarede den specielle form, som det usynlige glas giver det. Man kan nu forestille sig, at disse to mennesker står ved siden af hinanden, og hver af dem beskriver landskabet, som de hver især ser det. Hvis de samtidig er overbeviste om, at der ikke findes andre synsevner end deres egen, vil de selvsagt mene, at enhver, der påstår, at de ser noget andet og mere, må være enten en drømmer eller en løgner!

Man kan opfatte disse hypotetiske iagttageres gensidige skepticisme som lidt

underlig, men gennemsnitsmennesket har utrolig vanskeligt ved at acceptere, at sammenlignet med den verden, som clairvoyante ser, er den almindelige synsevne langt mere begrænset end de to hypotetiske menneskers syn. Gennemsnitsmennesket er i høj grad tilbøjelig til at påstå, at de, der ser lidt mere, er offer for indbildning. En opfattelse, der er en af menneskets store fejltagelser – og en af de almindeligste – er, at grænsen for ens egen opfattelsesevne også er grænsen for, hvad der kan opfattes. Ikke desto mindre betragtes naturvidenskabelige beviser som ubestridelige. Men det er et faktum, der ikke kan drages i tvivl, at i sammenligning med helheden udgør de grupper af vibrationer, der anvendes til at se eller høre, kun en uendelig lille del. Den clairvoyante er simpelthen et menneske, der har udviklet evnen til at opfatte en anden oktav af den uendelige skala af mulige vibrationer og dermed kan den clairvoyante se mere af omverdenen end mennesker med en mere begrænset opfattelsesevne.



Planche 1

1. Høj spiritualitet	Religiøsitet blandet med hengivenhed	Hengivenhed for et højt ideal	Ren åndelig følelse	Selvisk religiøs følelse
2. Religiøs følelse farvet af frygt	Intellekt i sin højeste form	Et stærkt intellekt	Intellekt af lav type	Stolthed
3. Medfølelse	Kærlighed til menneskeheden	Uselvisk kærlighed	Selvisk kærlighed	Ren kærlighed
4. Tilpasnings-evne	Skinsyge	Falskhed	Frygt	Depression
5. Selviskhed	Gerrighed og grådighed	Vrede	Lidenskabelighed	Ondsindethed

Naturens planer

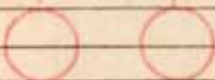
7	MAHÂPARANIRVÂNISKE		Trefoldige Manifestation
		FØRSTE	
6	PARANIRVÂNISKE		ANDEN
			
5	NIRVÂNISKE	ATOMISKE	TREDIE 
4	BUDDHISKE		Trefoldige Aand hos Mennesket
		AAND	
3	MENTALE ARÛPA RÛPA	ATOMISKE	INTELLIGENS
			KAUSAL- LEGEME 
2	ASTRALE		
			ASTRAL- LEGEME
1	FYSISKE	ATOMISKE	
		UNDER-ATOMISKE	ÆTHERISKE
		OVER-ÆTHERISKE	DUBLET
		ÆTHERISKE	
		LUFTFORMIGE	
		FLYDENDE	GROVE LEGEME
		FASTE	

Planche 2

4. KAPITEL

MENNESKETS LEGEMER

2. planche viser et diagram over bevidsthedsplanerne med betegnelserne for menneskets legemer, der svarer til planerne. De betegnelser, der bruges i den esoteriske litteratur, stammer fra sanskrit, for i den vesterlandske filosofi findes der endnu ikke ord og begreber for disse verdener, der består af finere stoftyper. De enkelte udtryk har deres egne specielle betydning, men for de højere planers vedkommende afslører de kun, hvor lidt man ved om disse tilstande af stoffet.

I Østen har man i umindelige tider brugt udtrykket *nirvana* som betegnelse for den højeste åndelige bevidsthedstilstand. At opnå nirvana er ensbetydende med at løfte sig over menneskehedens bevidsthedsplan til et fredens og salighedens plan, der overgår al jordisk forstand. Den aspirant, der opnår denne transcendent herlighed, er ikke længere bundet af noget jordisk, og det har medført, at nogle europæiske orientaler har fået den fejlagtige opfattelse, at der er tale om en fuldstændig tilintetgørelse af mennesket – en forestilling, der er uendelig langt fra sandheden. Det menneske, der i fuldt omfang er i stand til at fungere i denne vidunderlige og ubeskrivelig ophøjede åndelige bevidsthedstilstand, har nået målet for den menneskelige evolution i denne verdensperiode, nemlig at blive *adept* – et menneske, der er en hel del mere end et menneske. For hovedparten af menneskeheden nås dette mål først efter lange tidsaldres evolution. Men for de få målbevidste sjæle, der ikke viger tilbage for vanskeligheder og billedlig talt indtager himmeriges rige med storm, er denne overjordiske belønning inden for rækkevidde på et langt tidligere tidspunkt.

Om de bevidsthedstilstande, der findes hinsides nirvana, ved man naturligvis intet bortset fra, at de eksisterer. "Para" betyder "hinsides", "ud over", og "maha" betyder "stor". Den viden, som betegnelserne for disse bevidsthedstilstande giver, er blot, at der med den første menes "*det plan, der er hinsides nirvana*", og med den anden "*det større plan hinsides nirvana*". Det viser, at de, der for årtusinder siden gav bevidsthedstilstandene disse betegnelser, ikke havde mere direkte viden om dem, end man har i dag. Eller måske kunne de ikke finde dækkende udtryk for dem, selvom de havde kendskab til dem.

Det princip eller den del af mennesket, der udtrykker sig ved hjælp af stoffet fra fjerde plan, har man kaldt *buddhi*, mens mentalplanet er tankesindets område i mennesket. Bemærk at mentalplanet i diagrammet er delt i to, og hvert område har sin farve. Det ene kaldes "rupa" og det andet "arupa". Det betyder henholdsvis "som har form" og "formløs", og betegnelserne afslører bestemte egenskaber ved planets stof. På mentalplanets lavere afdeling er det nemt at forme stoffet ved hjælp af menneskets tankevirksomhed. Det samme er ikke tilfældet i den højere afdeling, hvor det er den mere abstrakte tænkning, der kommer til udtryk, og den clairvoyante ser det som glimt eller energistrømme. Der findes en mere udførlig beskrivelse i bogen *Tankeformer* (af C.W. Leadbeater), hvor mange af de interessante former, der skabes af tanker og følelser, er vist.

"Astral" er ikke et udtryk, forfatteren har valgt. Ordet stammer fra middelalderens alkymister. Det betyder "stjerneklar", og man mener, at det blev anvendt om stoffet på det plan, der ligger lige over det fysiske, på grund af dets lysende udseende, som skyldes stoffets højere vibrationshastighed. Astralplanet er begærenes og følelsernes

verden. Alle menneskets følelser viser sig i legemet på dette plan, og kan iagttages af den clairvoyante forsker. Menneskets astrallegeme skifter konstant udseende i takt med de skiftende følelser – et emne der behandles om lidt.

I åndsvidenskabens litteratur plejer man at anvende bestemte farvenuancer i forbindelse med hvert af de lavere planer. Farverne stemmer overens med en farveskala, der er givet af H.P. Blavatsky i hendes imponerende værk, *Den Hemmelige Lære* (Adyar-udgaven, 5. bind). Men det er vigtigt at forstå, at de udelukkende er symbolske, og at de er brugt, for at man kan skelne imellem dem. Det betyder absolut ikke, at den farve, der er benyttet i forbindelse med et bestemt plan, er fremherskende på planet. På hvert eneste af de højere bevidsthedsplaner findes alle de kendte farver plus adskillige andre, som i øjeblikket ikke er kendt. Efterhånden som mennesket løfter sig fra et trin til et højere, bliver farverne stadig finere og mere lysende, og de kan betegnes som farvernes højere oktaver. Som man senere vil se, er det gjort forsøg på at vise dette forhold i illustrationerne af de forskellige legemer, der svarer til bevidsthedsplanerne.

Bemærk at der er syv bevidsthedsplaner. Hvert bevidsthedsplan er inddelt i syv underplaner. Syvtallet har altid været betragtet som helligt og esoterisk. Man har nemlig erfaret, at det på forskellige måder er grundlaget for manifestationen. På de lavere planer, der befinder sig inden for rækkevidden af dette studie, viser den syvfoldige inddeling sig meget tydeligt, og alt tyder på, at der med modifikationer, som skyldes de højere niveaus anderledes forhold, findes en lignende inddeling i de højere naturriger.

Efterhånden som et menneske lærer at fungere i de højere stoftyper, opdager det, at grænserne for livet i de lavere verdener overskrides og forsvinder en efter en. Mennesket befinder sig nu i en verden med mange dimensioner i stedet for i en verden, der er begrænset til tre. Alene det åbenbarer adskillige helt nye muligheder på forskellige områder. Studiet af de nye dimensioner er noget af det mest fascinerende, man kan forestille sig. Bortset fra opnåelse af synsevnen på de højere planer, er der ingen anden metode, der giver en så klar en forestilling om den astrale tilværelse som erkendelsen af den fjerde dimension.

Her er det ikke opgaven at beskrive alt det, der opnås gennem den fantastiske udvidelse af bevidstheden, sådan at den også omfatter de højere planer. Det er allerede til en vis grad gjort i en tidligere bog. Lige nu er det kun nødvendigt at berøre en enkelt forskningslinje, nemlig den, der vedrører menneskets konstitution, og hvordan det har udviklet sig til det væsen, som det er. Det er muligt at udforske historien om menneskets tidligere evolution ved at aflæse de uforgængelige optegnelser fra fortiden. Optegnelserne omfatter alt, hvad der er sket, siden solsystemet blev skabt. De kan aktiveres, sådan at de passerer forbi det indre syn. Man ser derfor alt, som om man selv havde oplevet det – og oven i købet med den utrolig fordel, for det er muligt at fastholde de enkelte scener så længe, som det ønskes. Scenerne kan således undersøges omhyggeligt, eller – hvis der er behov for det – kan man lade et helt århundredes begivenheder passere revy i løbet af et øjeblik. Denne vidunderlige afspejling af den guddommelige erindring kan ikke aflæses fuldstændig nøjagtigt på det plan, der ligger under mentalplanet. For at lære denne optegnelse om fortiden at kende må den studerende i det mindste have lært frit at bruge mentallegemets sanser. Hvis dette menneske er så heldig desuden at kunne kontrollere kausallegemets endnu højere evner, bliver opgaven endnu lettere. Disse uforgængelige beretninger er detaljeret beskrevet i bogen *Clairvoyance*, som kan anbefales, hvis man ønsker yderligere detaljer om dette emne.

5. KAPITEL

TREENIGHEDEN

Hensigten er nu at forstå, hvordan mennesket har gjort sin entré i dette utrolige system af naturriger, og det er nødvendigt at bevæge sig ind på teologiens område.

Hvad finder man, når man leder i disse optegnelser for at afsløre menneskets oprindelse? Man ser, at mennesket er resultatet af en indviklet og smuk evolutionsplan, og at tre strømme af guddommeligt liv forenes i mennesket. I et af verdens hellige skrifter siges det, at Gud skabte mennesket i sit eget billede. Dette udsagn rummer en stor esoterisk sandhed, hvis det fortolkes rigtigt. Religionerne er enige i, at guddommen er trefoldig i sin manifestation, og man vil opdage, at menneskesjælen også er trefoldig.

Det er indlysende, at der ikke er tale om *Det Absolutte*, *Det Højeste* og *Det Uendelige* – for man kan selvfølgelig ikke vide andet om Ham, end at Han er. Der er tale om den strålende manifestation af Ham – den store, altbeherskende kraft eller guddom i solsystemet, og som i filosofien kaldes systemets Logos. Alt det, man til alle tider har sagt om Ham og tillagt Ham – alt, hvad der er godt, kærlighed, visdom, kraft, tålmodighed og barmhjertighed, alvidenhed, allestedsnærværelse og almagt – alt dette tilskrives Sollogos, i hvem mennesket i sandhed lever og røres og har sin tilværelse. Når man studerer livet på de højere planer, ser man overalt indlysende beviser for Hans handlinger og hensigter.

Sådan som Sollogos viser sig i sit skaberværk, er Han utvivlsomt trefoldig – tre og dog én, som det for længst er påstået af religionen.

Det er naturligvis umuligt på nogen måde at beskrive denne guddommelige manifestation, for det overstiger selvsagt menneskets evner både at beskrive den eller fatte den. Men måske kan man komme til en vis grad af forståelse af en lille del af dens virksomhed ved hjælp af nogle enkle symboler som dem, der er brugt i 2. planche (side 14). Her kan man se, at på det syvende eller højeste plan i vores system er vores Logos' trefoldige manifestation symboliseret ved hjælp af tre cirkler, der repræsenterer Hans tre aspekter. De tre aspekter har hver især deres egne egenskaber og kræfter. I første aspekt manifesterer Logos sig udelukkende på det højeste plan. Men i andet aspekt stiger Han ned til det sjette plan og indhyller sig i en klædning af planets stof. Dermed er der skabt et helt særskilt og lavere udtryk for Logos. I tredje aspekt stiger Han ned til den højere afdeling af det femte plan. Her indhyller Han sig i stof fra denne afdeling af planet, og dermed er der skabt en tredje manifestation. Det er klart, at de tre manifestationer på deres respektive planer er helt adskilt fra hinanden. Og alligevel behøver man blot at følge de stiplede linjer for at konstatere, at de tre særskilte manifestationer i virkeligheden er *aspekter* af Den Ene. De er fuldstændig adskilt fra hinanden, når de betragtes som selvstændige manifestationer på deres eget plan – sådan at forstå, at de er helt uden indbyrdes diagonal forbindelse – men den lodrette forbindelse forener dem alligevel på det plan, hvor de tre aspekter udgør en enhed.

Dermed kan man se, at der er god grund til at Kirken påstår, at *"vi tilbeder én Gud i Treenigheden og Treenigheden i Enheden, idet vi hverken forveksler personerne med hinanden eller deler substansen"*. Med andre ord skal man ikke i tanken forveksle

de tre adskilte manifestationers aktiviteter og funktioner – hver på sit eget plan – men man må heller ikke glemme "substansens" evige enhed, der er grundlaget for dem alle på det højeste plan.

Aspekterne kaldes ofte "personer", og det er vigtigt at tænke på, hvad der menes med ordet "person". Det er sammensat af de to latinske ord *per* og *sona*. "Persona" betyder "maske" – nemlig den maske, som en romersk skuespiller bar for at vise den rolle, han/hun i øjeblikket spillede. "Sona" betyder "lyd". En person er derfor den form, som lyden vibrerer igennem, og det er denne lyd vibration, der fremkalder personlighedens manifestation. Det er derfor meget rammende, når de forskellige midlertidige lavere legemer, som en sjæl iklæder sig, når den stiger ned i inkarnation, kaldes for sjælens "personlighed". På samme måde og fuldstændig korrekt betragter man Den Enes adskilte manifestationer på forskellige planer som "personer".

Det er derfor nemt at forstå, at man kan betragte: "Faderen som en person for sig, Sønnen som en person for sig og Helligånden som en person for sig. Men Faderen, Sønnen og Helligånden er én guddom, og deres pragt er lige stor og lige evig." Manifestationerne er ganske vist adskilte, og befinder sig på hver sit plan, og derfor ser den ene ud til at være lavere end en anden. Men man skal blot løfte blikket op på det syvende plan for at forstå, at *"i denne Treenighed er ingen før eller efter en anden, ingen er større eller mindre end en anden, men alle tre personer er lige evige og lige store"*.

Bemærk også hvordan udsagnene om andet aspekt og dets nedstigning i stoffet bliver lysende klare, for der menes noget andet og langt mere, hvilket fremgår af 3. planche (side 19). Det, der gælder for den større nedstigning, gælder også for denne nedstigning. Når man tænker på aspektet på det højere plan som den essentielle guddom, der besjæler manifestationen i stof, der ligger på et forholdsvis lavere trin, selvom det stadig falder udenfor grænserne for menneskets erkendelse, ser man, hvordan Han er *"Gud, af sin Faders substans, avlet før verden, men menneske, af sin moders substans, født i verden"*. Årsagen er, at som et aspekt af guddommen eksisterer Han *før* solsystemet, men Hans manifestation i det sjette plans stof fandt sted under dette systems eksistens.

Derfor siges der, at *"skønt Han er Gud og menneske, er Han dog ikke to, men én Kristus, én, ikke ved Guddommens forvandling til kød, men ved den menneskelige naturs optagelse i Gud"*. Det vil sige, at Han ikke blot er én i kraft af den essentielle enhed, men Han er det på grund af sin guddommelige evne til at drage alt det, der er erhvervet gennem nedstigningen i stoffet, tilbage i sig selv. Det gælder dog især den større nedstigning, der er vist i 3. planche.

Den største splittelse, der nogensinde har fundet sted i den kristne kirke, opstod mellem dens østlige og dens vestlige gren – den græsk-katolske og den romersk-katolske kirke. En påstået forvanskning af den sande lære, der mentes at have fundet sted på kirkemødet i Toledo i året 589 ved indførelsen af ordet *filioque* i trosbekendelsen, blev brugt som begrundelse for splittelsen.

Man debatterede om Helligånden var udgået fra Faderen alene eller fra Faderen og Sønnen. Ved hjælp af diagrammet kan man se, hvad uoverensstemmelsen drejede sig om. Det viser samtidig, at begge parter mærkeligt nok havde ret, og at der overhovedet ikke var grundlag for splittelsen, hvis man blot havde haft en klarere forståelse af sagen.

DE TRE UDSTRØMNINGER

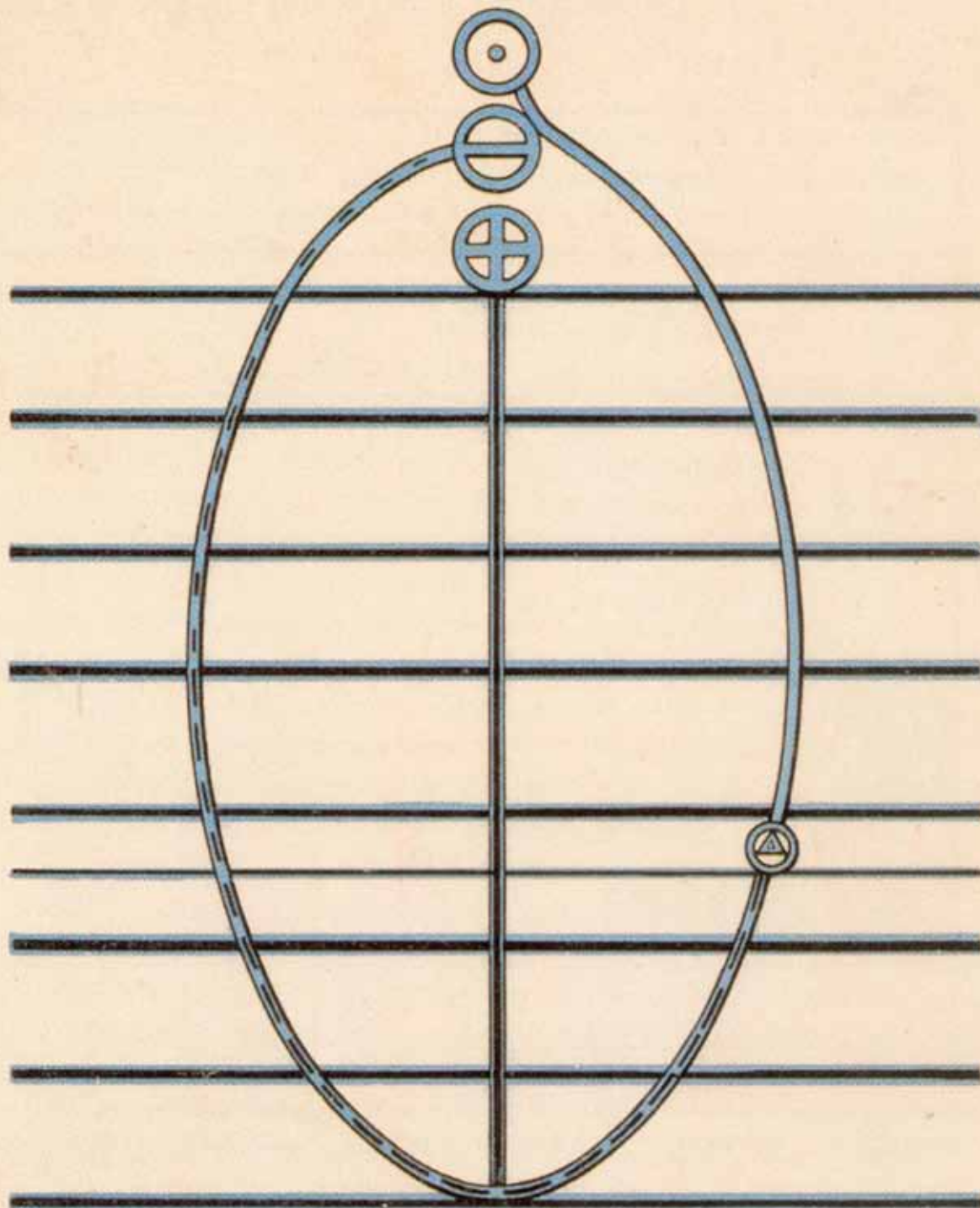


Planche 3

Romerkirken var meget fornuftig, for den mente, at en kraft, der tydeligvis kommer fra syvende plan, ikke er i stand til at manifestere sig på femte plan uden at passere gennem sjette plan. Romerkirken påstod derfor, at Helligånden var udgået fra Faderen og Sønnen. Den græsk-romerske kirke insisterede imidlertid på, at de tre manifestationer var fuldstændig adskilte. Den protesterede med rette mod enhver forestilling om en udstrømning fra den første manifestation gennem den anden. Teorien kan illustreres i diagrammet, hvis man tegner en diagonal linje gennem den første, anden og tredje. Den stiplede linje i højre side af 2. planche, der viser, hvordan det tredje aspekt stiger ned gennem planerne for til sidst at manifestere sig på det femte, er naturligvis nøglen til den rigtige konklusion, og den viser den absolutte overensstemmelse mellem de to modstridende tanker.

Hvis man sammenligner menneskesjælens triade med den manifesterede Treenighed oven over, kan man se, hvor smukt mennesket er skabt i Guds billede. De dogmatiske forestillinger har været så ufatteligt materialistiske. Teksten blev fortolket bogstaveligt, som om den beskrev menneskets fysiske legeme. Man mente, at Gud skabte menneskelegemet i en form, som han forudså, at Kristus ville vælge at iklæde sig, når han kom til Jorden.

Når man studerer 2. planche, ser man straks, hvad der reelt menes med ordene. Det er *ikke* menneskets fysiske legeme, men *menneskesjælens* konstitution, der med stor præcision er en gentagelse af princippet for den guddommelige manifestation. På samme måde som man på syvende plan ser tre aspekter af det guddommelige, ser man, at åndens guddommelige gnist i mennesket også er trefoldig i sin manifestation på femte plan. I begge tilfælde kan andet aspekt stige et plan længere ned og tredje aspekt to og gentage processen. Der er således i begge tilfælde en treenighed i enheden, adskilt i sine manifestationer og dog én i den virkelighed, der ligger til grund for dem.

Hvert enkelt af de tre aspekter, personer eller manifestationer af Logos spiller sin specifikke rolle ved dannelsen og udviklingen af menneskesjælen. Diagrammet i 3. planche er et forsøg på at forklare, hvad disse roller går ud på. Ligesom i 2. planche vises planerne som vandrette underafdelinger. Oven over dem ses tre symboler, der hører til den række, som H.P. Blavatsky beskrev i *Den Hemmelige Lære*. Den øverste cirkel repræsenterer første aspekt af Logos, og den har et punkt i midten, der symboliserer den første manifestation i vores system. Andet aspekt af Logos er symboliseret ved en cirkel, der er delt af en diameter, der repræsenterer manifestationens dualitet, som altid sættes i forbindelse med den anden person i enhver Treenighed. Og den nederste af cirklerne omkranser det græske kors – et af de almindeligste symboler for tredje aspekt.

6. KAPITEL

DE FØRSTE UDSTRØMNINGER

Da systemet skulle manifesteres udgik første bevægelse fra tredje aspekt. Før denne bevægelse eksisterede der intet andet end stoffets atomare tilstand på hvert bevidsthedsplan, for de foreninger eller kombinationer, som udgør planernes underplaner, var endnu ikke dannet. Helligånden eller livgiveren, som denne Logos kaldes i den nikænske trosbekendelse, strømmer ned i dette hav af jomfrueligt stof – den virkelige jomfru Maria. Under indflydelse af Hans enestående vitalitet vågner stofpartiklerne. De udfolder nye egenskaber og muligheder i form af tiltrækning og frastødning, og derved opstår de lavere underplaner på hvert eksistensplan. I diagrammet symboliseres det ved en linje, der fra den nederste cirkel går lodret nedad gennem alle planerne. Den bliver stadig bredere og mørkere nedefter, og det symboliserer, at den guddommelige ånd under sin nedstigning bliver mere og mere indkapslet i stoffet. Til sidst bliver det helt umuligt at erkende den som guddommelig. Ikke desto mindre er livskraften til stede, selv i en tilstand, hvor den er stærkt hæmmet ved at befinde sig i de laveste af sine former.

Det guddommelige livs anden store udstrømning stiger herefter ned i det belivede stof. Den anden person i Treenigheden antager altså ikke form af "jomfruen" eller bygger former af det uproduktive stof alene. Han ifører sig en klædning af det stof, der allerede er gennemtrængt og pulserer af den tredje persons liv, sådan at Han både er indhyllet i liv og stof. Han er således i sandhed "inkarneret af den Helligånd og jomfru Maria". Og det er den korrekte oversættelse af den markante passage i den kristne trosbekendelse. (Se C.W. Leadbeater: *Den kristne Trosbekendelse*.)

Meget langsomt og successivt strømmer denne flodbølge ned gennem de forskellige planer og riger, idet den på hvert plan tilbringer en periode, der i varighed svarer til én fuldstændig inkarnation af en planetkæde – et tidsrum, der, hvis det måles, som mennesket måler tiden, ville strække sig over millioner af år. I 3. planche er denne bølge symboliseret ved den linje, der udgår fra den anden af cirklerne og løber nedad. Her danner den venstre side af ovalen, og undervejs bliver den mørkere, efterhånden som den nærmer sig kurvens laveste punkt. Når den har passeret dette punkt, drejer den opad og bevæger sig igennem det fysiske plan, astralplanet og den lavere afdeling af mentalplanet, indtil den mødes med den tredje store udstrømning, der er symboliseret ved den linje, der udgår fra den øverste cirkel og danner højre side af den store oval. Dette møde beskrives senere. Men lige nu rettes opmærksomheden mod den nedadgående kurve. For at lette forståelsen er det fornuftigt at støtte sig til 4. planche (side 23). Skønt dette diagram ser helt anderledes ud, stemmer det alligevel nøje overens med 3. planche. Kolonnen til venstre med flere farver svarer til den nedadgående kurve i venstre side af 3. planche. Og alle de pyramideformede figurer, der udgør resten af diagrammet, er ganske enkelt en præsentation af forskellige stadier af den første del af den opadgående kurve til højre i diagrammet i 3. planche.

Bemærk at de forskellige stadier af nedstigningen har specielle betegnelser. I sin helhed omtales denne bølge ofte som *den monadiske essens*, især når den kun er iklædt planernes fineste stof. Men når den på den nedadgående vej indhyller sig i stoffet på mentalplanets højere afdeling, kaldes den *det første elementarlige*. Efter at have tilbragt en hel kædeperiode (se tillægget) i denne evolution stiger den ned til det samme plans lavere eller rupa-afdeling, hvor den besjæler *det andet elementarlige*.

i endnu en kædeperiode. Sin næste tidsperiode tilbringer den på astralplanet, hvor den kaldes *det tredje elementarige* – eller simpelthen astralplanets elementalessens. På begge disse stadier står den i meget nær forbindelse med mennesket, for den udgør en stor del af menneskets forskellige legemer og påvirker tanker og handlinger. Det er imidlertid et forhold, der falder udenfor emnet, og hvis man ønsker en mere detaljeret forklaring på "begærelementalens" og "mentalelementalens" påvirkning af mennesket, henvises der til andre esoteriske værker. I bogen *The Other Side of Death* er der et kapitel, der handler om begærelementalen.

Når denne store livsbølge af guddommelig kraft når frem til det laveste punkt på sin bane, omsluttet den af fysisk stof. I denne periode og i nogen tid efter at den har indledt sin lange vandring opad, beliver eller besjæler den mineralriget i den specielle kæde, som den i øjeblikket befinder sig i. På dette stadie kaldes den nogle gange "mineralmonaden", ligesom man på senere stadier af dens evolution kalder den "plantemonaden" og "dyremonaden". Men alle disse betegnelser er noget misvisende, fordi man kunne tro, at det betyder, at det er en enkelt stor monade, der besjæler hele det pågældende naturrige.

Selv når den monadiske essens for første gang gør sin entré i det første elementarige, er den ikke længere én men mange monader. Den er ikke én enkelt stor livsstrøm, men mange parallelt løbende strømme, der hver især har sine særpræg. Hele tendensen går i stigende grad i retning af differentiering. Efterhånden som disse strømme stiger ned fra det ene naturrige til det andet, deler de sig mere og mere. Det er muligt, at der forud for hele denne evolution er et tidspunkt, hvor den store udstrømning kan opfattes som homogen. Der er intet menneske, der nogensinde har oplevet den monadiske essens i denne tilstand, og ved afslutningen af det første store evolutionsstadium deler den sig til sidst i *individualiteter*, for hvert enkelt menneske er en særskilt sjæl, der dog endnu er uudviklet.

På alle stadier mellem disse to yderpunkter befinder den monadiske essens sig i en mellemtilstand. Den deler sig stadig yderligere, men den er endnu ikke nået frem til det punkt, hvor individualiseringen finder sted. Man må aldrig glemme, at det hele tiden er den besjælende krafts – det iboende livs og ikke den ydre forms udvikling – det her handler om. Og denne besjælende energi udvikler sig ved hjælp af de egenskaber, den erhverver sig i fysisk inkarnation. I planteriget er der for eksempel ikke en sjæl for hver plante. Der er en gruppesjæl for et enormt antal planter, og i nogle tilfælde måske for en hel art. I dyreriget er der mange flere underafdelinger. Og selvom der blandt insekternes lave livsformer muligvis stadig er mange millioner af legemer, der besjæles af én sjæl, er der for de højerestående dyrs vedkommende kun et forholdsvis lille antal legemer, der er udtryk for en enkelt gruppesjæl.

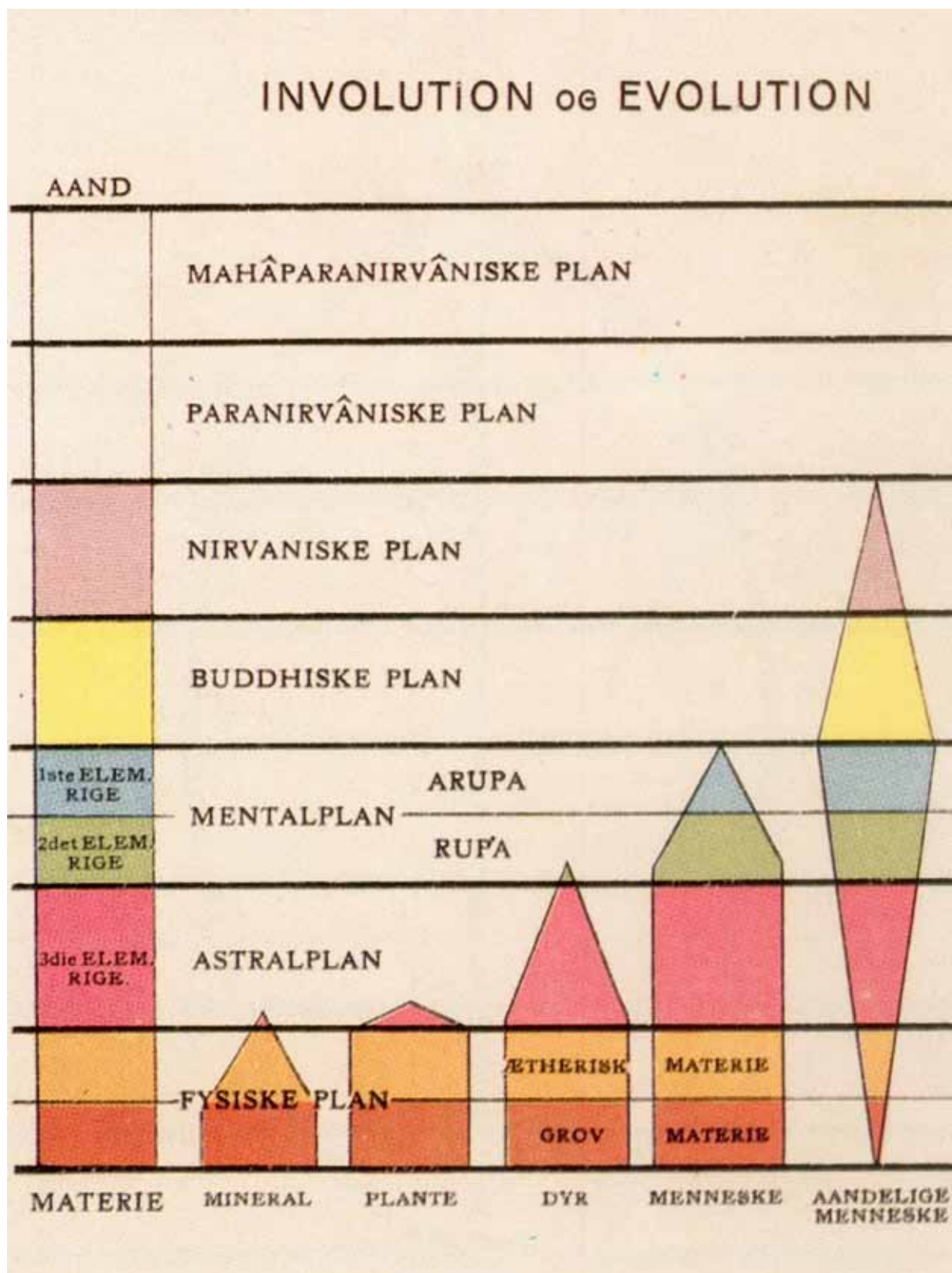


Planche 4

7. KAPITEL

DYRETS GRUPPESJÆL

For mange er denne opfattelse af gruppesjælen ny og vanskelig at forstå, men måske kan en østerlandsk analogi gøre det lettere at fatte princippet. Gruppeshjælen kan sammenlignes ved vandet i en spand. Hvis man forestiller sig, at man fylder et glas med vand fra spanden, vil vandet svare til det enkelte dyrs sjæl. Vandet i glasset er i en periode adskilt fra vandet i spanden, og det antager samme form som glasset. Hvis man forestiller sig, at man kommer farvestof i glasset, så vil vandet få sin egen bestemte nuance. Farvestoffet repræsenterer de egenskaber, der udvikles af den midlertidigt adskilte sjæl som et resultat af de forskellige oplevelser, den kommer ud for, og de erfaringer, den gør.

Dyrets død svarer til, at vandet i glasset hældes tilbage i spanden. Det medfører, at farvestoffet spredes i hele vandbeholdningen og giver den et svagt farveskær. På nøjagtig samme måde bliver de egenskaber, som det enkelte dyr udvikler i løbet af sin inkarnation, fordelt i hele gruppesjælen efter dets død. Det vil ikke være muligt at tage det samme glas vand op af spanden igen, men hvis man derefter fylder et glas med vand fra denne spand, vil det uundgåeligt være farvet af det stof, der blev hældt tilbage i den fra det første glas. Hvis det var muligt at tage de samme vandmolekyler op af spanden igen og dermed reproducere det første glas vand i alle enkeltheder, ville der være tale om en reinkarnation i egentlig forstand. Men da det er umuligt, bliver den sjæl, der i en periode var adskilt fra gruppesjælen, igen ét med gruppesjælen. Processen bevirker, at alt hvad der er erhvervet gennem den midlertidige adskillelse, bliver omhyggeligt bevaret.

Der bliver imidlertid ikke blot taget ét glas vand fra hver spand. Der tages mange samtidigt, og hvert enkelt bringer sin egen del af de opnåede egenskaber med tilbage til gruppesjælen. I tidens løb udvikles der på denne måde mange forskellige egenskaber i hver gruppesjæl, og de viser sig som immanente særpræg ved hvert enkelt af de dyr, der er udtryk for gruppesjælen. Det er forklaringen på de instinkter, som visse skabninger fødes med. I samme øjeblik en ælling er kommet ud af ægget, løber den til vandet og svømmer frygtløs omkring – selvom den er blevet udruget af en høne, der har vandskræk, og som bliver nervøs, hvis den ser en af sine små løbe hen mod det, hun anser for at være livsfarlig. Men den del af en gruppesjæl, der fungerer gennem ællingen, er på grund af tidligere erfaringer fuldt ud klar over, at vandet er dens naturlige element, og det lille legeme adlyder frygtløst gruppesjælens befalinger.

I hver eneste gruppesjæl er tendensen til yderligere deling altid i aktiv. Selvom det foregår på et højere plan, deler den sig på samme måde som en celle. I den gruppesjæl, som antageligt beliver en stor mængde stof på mentalplanet, er der en næsten usynlig hinde – på samme måde som man kan forestille sig, at der lidt efter lidt dannes en slags barriere ned igennem spanden. I begyndelsen siver noget af vandet igennem barrieren, men glassene fyldes kun med vand fra den ene side af barrieren, og det hældes altid tilbage på samme side. Sådan adskiller vandet på den ene side sig lidt efter lidt fra vandet på den anden side – og barrieren bliver gradvis tættere og efterhånden uigennemtrængelig. Til sidst er der to spande i stedet for én.

Denne proces gentager sig gang på gang, indtil udviklingen når frem til de virkeligt

højerestående dyr. I deres tilfælde er der kun et forholdsvis begrænset antal legemer tilknyttet hver gruppesjæl. Man har opdaget, at den individualisering, der definitivt løfter et væsen op over dyreriget og gør det til et menneske, kun kan finde sted i forbindelse med visse dyrearter.

Denne individualisering sker kun blandt tamdyr og ikke engang blandt alle arter af tamdyr. Her må det huskes, at man ikke er stort mere end halvvejs igennem denne verdenskædes evolution, og det forventes, at dyreriget først når frem til det menneskelige udviklingstrin ved afslutningen af denne evolutionsperiode. Ethvert dyr, der på nuværende tidspunkt opnår eller blot nærmer sig individualisering, må derfor i sagens natur være meget langt forud for de øvrige dyr, og derfor sker det kun i meget få tilfælde. Ikke desto mindre sker det, og for den studerende er disse individualiserede dyr særdeles interessante, for de viser, hvordan mennesket selv blev mennesker i en fjern fortid. Månens dyrerige, hvorfra nutidens mennesker blev individualiseret, stod på et noget lavere trin end nutidens dyreverden, men princippet ser ud til at være næsten det samme.

8. KAPITEL

DEN OPADGÅENDE UDVIKLINGSKURVE

Før der tages fat på en mere detaljeret forklaring, må der endnu engang henvises til 4. planche. Husk at de farvede figurer, der udgør størstedelen af diagrammet, viser monaden på forskellige stadier af opstigningen. På vejen nedad – der er vist i kolonnen i diagrammets venstre side – samler den simpelthen planernes forskellige stoftyper omkring sig. Den udvikler dette stof ved at tilpasse og vænne det til at overføre vibrationer og indtryk, idet den samtidig selv erhverver sig evnen til hurtigt at modtage og reagere på indtrykkene på de forskellige planer. Men når den er nået til det laveste punkt i nedstigningen i stoffet og begynder på sin imponerende evolutionære opstigning mod guddommelighed, bliver dens opgave en anden. Nu skal den udvikle sin bevidsthed fuldt ud på de forskellige planer. Den skal lære at beherske de legemer, som den danner af planernes stof, og den skal bruge dem som redskaber, sådan at de ikke alene fungerer som budbringere til sjælen af indtryk udefra, men også som udtryksmidler for sjælen på de forskellige planer.

For at opfylde denne opgave begynder monaden med det laveste stof, for selvom dette stofs vibrationer er de langsomste og groveste, så er de samtidig de svageste eller de mindst gennemtrængende, og derfor er de letteste at beherske. Det er forklaringen på, at selvom mennesket er i besiddelse af adskillige højere principper i mere eller mindre latent tilstand, er det alligevel i lange tidsrum kun fuldt bevidst i sit fysiske legeme. Derefter udvikler det langsomt og gradvis bevidstheden i astrallegemet, mens det først bliver bevidst i mentallegemet på et endnu senere udviklingstrin.

I 4. planche ser man, at de enkelte naturriger er markeret med et specielt farvet bånd. Bemærk at mineralrigets farvede bånd kun er udviklet i hele sin bredde i den del af det, der repræsenterer den tætteste del af det fysiske plan. Den del, der svarer til det fysisk-æteriske stof, bliver gradvis smallere, efterhånden som den nærmer sig de højere planer. Det angiver selvfølgelig, at i mineralriget er sjælens herredømme over den højere del af det æteriske stof endnu ikke helt udviklet. Læg også mærke til, at der er en lille rød spids. Den viser, at en del af bevidstheden allerede fungerer gennem astralt stof. Det betyder, at en smule begær allerede kommer til udtryk.

Mange vil synes, at det er underligt at tale om begær i forbindelse med mineralriget. Men enhver kemiker ved, at der i den kemiske affinitet findes en grundlæggende og meget klar tilkendegivelse af forskellige elementers tiltrækning til visse stoffer. Og det er ganske enkelt begærets ophav. Ét element er så stærkt tiltrukket af at være sammen med et andet, at det – for at opnå dette – øjeblikkelig forlader enhver anden substans, som det er forbundet med. Det er faktisk ved hjælp af kendskabet til elementernes sym- og antipatier, at man skaber forskellige luftarter efter behov. Ilt og brint er for eksempel kombineret i vand, men hvis vandet tilsættes natrium, vil man se, at ilt foretrækker natrium frem for brint. Den forlader omgående brint for at gå i forbindelse med natrium. I stedet for vand får man nu en kemisk forbindelse, der kaldes natriumhydroxyd, og den frigjorte brint slipper væk. Hvis man kommer zinkfilspåner i fortyndet saltsyre – som er brint forbundet med klor – ser man, at kloret begynder at skille sig ud fra brinten for at forbinde sig med zinken. Tilbage bliver zinkklorid, mens brinten afgives og kan opsamles. Man vil således se, at der er logiske grunde til at tale om begær i mineralriget.

På det bånd, der symboliserer planteriget, fremgår det, at det ikke alene har sin fulde bredde i den tætte fysiske del, men også i den æteriske. Det ses også, at den spids, der symboliserer begæret, er mere udviklet. Det viser en langt større evne til at anvende stoffet på astralplanets lavere niveau. De, der har studeret botanik, ved, at sympatier og antipatier – hvilket vil sige former for begær – er langt mere iøjnefaldende i planteverdenen end i mineralriget. Mange planter viser stor opfindsomhed og "klogskab" for at opnå deres hensigt, selvom evnen er begrænset set fra menneskets standpunkt.

Når man studerer det bånd, der repræsenterer dyreriget, ser man, at bevidstheden nu er langt mere udviklet. Bemærk at båndet ikke alene har sin fulde bredde på hele det fysiske plan, men også på det laveste underplan af astralplanet. Det viser, at dyret er i stand til at opleve de lavere begær helt og fuldt. Men båndet bliver hurtigt smallere, når man når frem til de højere underplaner. Det viser, at evnen til at opleve højere begær er væsentlig mere begrænset. Ikke desto mindre eksisterer den, og i sjældne tilfælde kan dyret give udtryk for en ualmindelig høj grad af kærlighed eller hengivenhed.

Bemærk også at det bånd, der repræsenterer dyreriget, munder ud i en grøn spids. Det betyder, at der allerede på dette stadie er udviklet en vis intelligens, som manifesterer sig i mentalt stof. Engang mente man, at tænkeevnen var en egenskab, der adskilte mennesket fra dyret – at mennesket alene havde denne evne, mens dyrene kun havde instinkt. Det er bestemt ikke korrekt, når man taler om de højerestående tamdyr. Enhver, der er hunde- eller katteejer og dyreven, har uden tvivl bemærket, at disse skabninger faktisk er i stand til at ræsonnere fra årsag til virkning. Deres tænkeevne arbejder naturligvis kun langs nogle få linjer og inden for et begrænset område, og den er selvsagt langt mindre udviklet end menneskets. For gennemsnitsdyrets vedkommende dækker den grønne spids selvsagt kun over den laveste form for tænkeevne, der påvirker stoffet på mentalplanets laveste underplan. Men når det drejer sig om et højt udviklet husdyr, kan den grønne spids sagtens nå helt op til det højeste af de fire lavere underplaner, selvom der selvfølgelig stadig kun er tale om en spids, og båndet absolut ikke opnår sin fulde bredde.

9. KAPITEL

MENNESKETS BEVIDSTHED

Når man ser på det farvede bånd, der repræsenterer menneskeheden, ser man straks nogle helt nye træk. Her bevarer båndet ikke alene sin fulde bredde igennem hele det fysiske plan, men også gennem hele astralplanet, og det viser, at mennesket i fuldt omfang er i stand til at føle alle former for begær fra de højeste til de laveste. Det har desuden hele sin bredde på mentalplanets laveste underplan, og det viser, at menneskets tænkeevne er fuldt udviklet på dette underplan. Det er den derimod ikke på de højere underplaner. Men her viser der sig en helt ny faktor, nemlig den blå trekant på mentalplanets højere afdeling. Den viser, at mennesket er i besiddelse af et kausallegeme (se tillægget) og en permanent reinkarnerende sjæl (se appendiks). Den blå trekant svarer til den anden trekant i den cirkel, der ses i 3. planche. Spidsen, der symboliserer bevidsthed af en eller anden art på underplanerne af mentalplanets højere afdeling, løfter sig for langt de fleste menneskers vedkommende ikke over det tredje eller laveste af dem. Kun meget gradvis bliver sjælen i løbet af sin udvikling i stand til at løfte sin bevidsthed til det andet eller det første af disse underplaner.

Naturligvis skal det ikke forstås sådan, at mennesket allerede fungerer bevidst på disse høje planer. Hos de mest primitive mennesketyper er begæret stadig det dominerende karaktertræk, selvom der også er opnået en vis mental udvikling. I sit fysiske liv har dette menneske en uklar bevidsthed i sit astrallegeme, mens det sover, og efter døden er det ved fuld bevidsthed og aktivt på de lavere astrale underplaner. Som regel strækker den lavere astrale tilværelse sig faktisk over næsten hele det tidsrum, der ligger mellem inkarnationerne. Der er stort set næsten ingen tilværelse på mentalplanet for dette menneskes vedkommende. På dette udviklingstrin er bevidstheden utvivlsomt koncentreret i astrallegemets lavere del, og livet er i det store og hele styret af sansefølelser, der stammer fra det fysiske plan.

I menneskehedens nuværende civilisation lever gennemsnitsmennesket stadigvæk næsten udelukkende i sine sansefølelser, selvom astrallegemets højere del er ved at blive aktiveret. Det, der er mest afgørende for, hvad dette menneske foretager sig, er ikke om det er rigtigt eller fornuftigt, men ganske enkelt om det har lyst til det eller ikke. Det mere udviklede menneske begynder at kontrollere begæret ved hjælp af fornuften. Det vil sige, at bevidsthedens fokusering lidt efter lidt flyttes fra astralplanets højere del til mentalplanets lavere underafdeling. Efterhånden som et menneske udvikler sig, løfter det bevidstheden endnu højere op, og nu begynder det at lade sig lede af principper i stedet for at lade sig beherske af interesser og begær.

En anden og endnu højere udvikling består i at sjælen *bevidst* kan anvende de forskellige legemer som egentlige redskaber. Ethvert nogenlunde fremskredent menneskes bevidsthed er fuldt udviklet i astrallegemet, og dette menneske ville derfor være i stand til at bruge det som et redskab, forudsat at det har vænnet sig til det. Men for at kunne det kræves der en bestemt anstrengelse. Størstedelen af menneskeheden ved intet om astrallegemet og har intet kendskab til dets funktioner. Derfor er der ingen af dem, der på nogen måde anstrenger sig. De medbringer ældgamle nedarvede vaner fra en lang række inkarnationer, hvor de astrale evner ikke har været brugt. Derfor har de efterhånden vokset og udviklet sig inde i en skal, nærmest som en kylling vokser indeni et æg. Skallen er dannet af en stor mængde

af selvcentrerede tanker, som gennemsnitsmennesket så håbløst har indkapslet sig i. Uanset hvilke tanker, dette menneske har været optaget af i vågen tilstand, fortsætter det som regel i samme spor, når det er faldet i søvn. Det omgiver sig således med en selvskabt mur, der er så uigennemtrængelig, at det praktisk talt intet ved om det, der foregår på den anden side af muren. I meget sjældne tilfælde sker der det, at en eller anden voldsom påvirkning udefra eller et stærkt begær indefra det pågældende menneske kan rive tågesløret til side et øjeblik, og derved bliver det muligt at modtage et bestemt indtryk. Men selv i disse tilfælde lukker tågen sig næsten straks om mennesket igen, og det drømmer videre uden at opfatte noget. Det siger sig selv, at denne skal må brydes.

1. I en fjern fremtid vil menneskets langsomme men sikre udvikling uden tvivl lidt efter lidt sprede tågesløret, og det vil gradvis blive bevidst om, at det er omgivet af en enorm verden af aktivt liv.
2. Når et menneske har lært, hvordan det skal forholde sig, kan det selv i kraft af en utrættelig indre indsats sprede tågen og lidt efter lidt overvinde den sløvhed, der er resultatet af lange tidsaldres passivitet. Der er selvfølgelig blot tale om en fremskyndelse af en naturlig proces, og den er helt uskadelig, hvis vedkommendes udvikling ad andre linjer er skredet frem i samme tempo. Men hvis denne opvågnen finder sted før mennesket har opnået den styrke, indsigt og moralske udvikling, der efter naturens orden er en forudsætning, udsætter det sig for en dobbelt fare. Der er risiko for misbrug af de evner, der er udviklet, og for at blive overvældet af angst, når man konfronteres med de kræfter, som man hverken forstår eller kontrollerer.
3. På grund af en ulykke eller af forkert brug af magiske ceremonier kan der opstå så store revner i sløret, at de aldrig lukker sig helt. Dette menneske kommer i en forfærdelig situation, som beskrives på bedste måde af H.P. Blavatsky i fortællingen *A Bewitched Life* (Et forhekset liv), og som Bulwer Lytton har fortalt i sin roman *Zanoni*.
4. Et menneske, der kender vedkommende godt og tror, at det er muligt at modstå astralplanets farer og udføre et godt og nyttigt arbejde der, kan påvirke skallen eller tågen udefra og inspirere den nødlidende til målbevidst handling. Det menneske, som gør det, påtager sig selvsagt et meget stort ansvar over for den, der vækkes på denne måde. En hjælper påtager sig kun dette ansvar, når et langt og nært bekendtskab har givet nogenlunde sikkerhed for, at den, der modtager hjælpen i et vist omfang er i besiddelse af alle de kvalifikationer, der omtales i 19. kapitel i *Usynlige Hjælpere*. Behovet for hjælpere er imidlertid så stort, at enhver aspirant, der er parat til det, kan være absolut sikker på, at man ikke venter en dag længere end nødvendigt med opvågnen. Enhver, der føler sig forbigået, kan imidlertid altid benytte sig af den metode, der omtales under punkt 2. Men inden man gør det, bør man ubetinget og udenfor enhver mulighed for tvivl forsikre sig om, at man har den nødvendige udvikling ad andre linjer, da man ellers udsætter sig for et hurtigt og sikkert at få problemer.

Selv uden denne fuldstændige opvågnen kan der dog gøres et stort arbejde, og det sker hele tiden. Et menneske, som hver aften lægger sig til at sove med en fast intention i tankerne om at udføre et bestemt arbejde, vil uden tvivl gøre forsøg på at

realisere sin hensigt, i samme øjeblik det er frigjort fra sit fysiske legeme. Men når vedkommende har ydet sit bedste i forbindelse med sin særlige opgave, vil tågen næsten med sikkerhed lukke sig igen, ganske enkelt fordi mennesket i umindelige tider har været uvant med at foretage sig noget uafhængigt af den fysiske hjerne. Der er mange, som på denne måde har gjort det til en vane at sikre sig, at de hver nat udfører mindst én god handling til gavn for andre. I mange tilfælde har handlingen et omfang, der kræver, at den strækker sig over hele søvnperioden, og at de gør alt, hvad der står i deres magt. Men det er vigtigt at huske, at man ikke er begrænset til kun at yde hjælp under søvnen. Den kraftfulde, levende tanke kan sendes ud til hver en tid, og den virker altid. Men der er en forskel på den, der er blevet helt vækket, og den, der ikke er det. For den førstes vedkommende er tågen spredt for tid og evighed, mens den i det andet tilfælde kun letter for en tid. Herefter sænker den sig atter over den pågældende og bliver lige så tæt som før.

10. KAPITEL

DEN TREDJE UDSTRØMNING

For at forstå hvordan sjælen udvikles i mennesket, er der endnu en vigtig faktor, der må tages i betragtning, nemlig det guddommelige livs tredje udstrømning, der udgår fra det første aspekt af Logos og i hvert enkelt menneske danner denne særskilte "ånd, der stiger opad" i modsætning til "dyrets ånd, der går nedad". Det skal forstås sådan, at mens dyrets sjæl efter det fysiske legemes død strømmer tilbage til sin gruppesjæl, kan den guddommelige ånd i mennesket ikke på samme måde strømme tilbage. Den stiger konstant opad mod den guddom, den er udgået fra. Denne tredje livsbølge repræsenteres af båndet i højre side af 3. planche, og man vil bemærke, at udstrømningen ikke bliver mørkere eller mere stoflig på sin vej nedad. I sig selv synes den ikke at kunne stige længere ned end til det buddhiske plan, og her svæver den som en stor sky, mens den venter på en lejlighed til at forene sig med den anden udstrømning, der langsomt er på vej opad for at mødes med den. Selvom denne sky ser ud til at udøve en konstant tiltrækning på essensen nedenunder, må den udvikling, som muliggør foreningen med den, komme nedefra.

For at hjælpe aspiranten med at forstå denne proces sammenligner man den i Østen med dannelsen af en skypumpe. En skypumpe er også en stor sky. Den svæver over havets overflade, hvor bølgerne konstant dannes og forsvinder. Pludselig kommer en enorm "finger" ud fra skyen – en omvendt kegle af hurtigt hvirvlende vanddamp. Under "fingeren" dannes der omgående en malstrøm i havet, men i stedet for at danne en sænkning på vandets overflade, som det sker med en almindelig malstrøm, opstår der en hvirvlende kegle, der løfter sig op over havoverfladen. De to kegler nærmer sig hinanden mere og mere, og til sidst bliver tiltrækningen imellem dem så stærk, at de springer over det mellemliggende rum, og pludselig danner der sig en vældig søjle af vand og damp, hvor der før intet var.

På nøjagtigt den samme måde sender dyrerigets gruppesjæle konstant dele af sig selv ned i inkarnation i lighed med de midlertidige bølger på havoverfladen. Og differentieringsprocessen fortsætter, indtil den tid langt om længe kommer, hvor en af bølgerne løfter sig så højt, at den sky, der svæver over den, kan forene sig med den. Den løftes nu op til en ny tilværelse, der hverken befinder sig i skyen eller i havet, men midt imellem disse to – og er præget af begges natur. Den bliver på denne måde adskilt fra den gruppesjæl, som den hidtil har været en del af, og synker aldrig tilbage i havet igen.

Hvis man har været tæt på et klogt husdyr, er det ikke svært at forstå, hvordan det sker. Man vil have bemærket dyrets dybe hengivenhed til sin ejer, som det elsker, og den store anstrengelse, det gør sig, for at forstå sin ejers ønsker og leve op til dem. Det er klart, at såvel dyrets evne til at forstå som dets evne til at føle kærlighed og hengivenhed udvikles betydeligt gennem disse bestræbelser. Og den tid vil komme, hvor dyret har løftet sig så højt over sin gruppesjæls niveau, at det skiller sig ud fra den og bliver et velegnet legeme for denne tredje udstrømning. Ved foreningen med denne udstrømning dannes den individualitet, som derefter følger sin egen evolutionslinje tilbage til guddommen.

Nogle stiller spørgsmålet: Hvorfor det? For hvis essensen var guddommelig i begyndelsen og atter vender tilbage til det guddommelige, og hvis den menneskelige monade var alvis og algod, da den indledte sin lange vandring gennem stoffet,

hvorfor var det da nødvendigt for den at gennemgå hele denne evolution med alt, hvad den indebærer af sorg og lidelse, bare for til slut at vende tilbage til sit ophav? Dette spørgsmål er imidlertid baseret på en helt fejlagtig opfattelse af forholdene. Da det, man ofte og måske med et uheldigt udtryk, kalder den menneskelige monade, udgik fra det guddommelige, var det overhovedet ikke en monade, og den var endnu mindre vis og god. Der var ikke nogen form for individualitet ved den. Den var intet andet end en samling af monadisk essens. Forskellen mellem dens tilstand, da den udgik fra det guddommelige, og når den vender tilbage til sit ophav, svarer præcist til forskellen mellem den gigantiske stofmasse i en lysende stjernetaåge og det solsystem, som til sidst dannes af den. Stjernetaågen er ganske vist smuk, men udflydende og gold, hvorimod den sol, der i løbet af en langsom evolution dannes af den, lader liv, varme og lys strømme ud over mange verdener og deres beboere.

Man kan også bruge en anden analogi. Menneskelegemet består af utallige millioner af små partikler, og nogle af dem afkastes konstant. Man kan forestille sig, at det var muligt for enhver af disse partikler at gennemgå en form for evolution, som med tiden gjorde dem til et menneske. Så ville man ikke påstå, at fordi den potentielt havde været menneskelig ved begyndelsen af evolutionen, havde den ikke opnået noget ved slutningen. Selvom kraften er guddommelig, udgår essensen simpelthen som en udstrømning af denne kraft, og den vender tilbage i skikkelse af tusinder af millioner af mægtige adepter, og hver enkelt af dem er i stand til ved egen kraft at udvikle sig til en Logos.

Det er dette vidunderlige evolutionsforløb, der til en vis grad gøres forsøg på at præsentere i en række illustrationer. Og selvom det eneste man kan gøre er at forsøge at gengive den forandring, der finder sted i et menneskes forskellige legemer, efterhånden som det udvikler sig, håbes der på, at man på denne måde formår at give dem, der endnu ikke selv er i stand til at se det, en forestilling om det fremskridt, der finder sted. I forbindelse med den forening, der er gjort forsøg på at beskrive, er der et bestemt forhold, der kræver yderligere forklaring. Der er sket en ejendommelig forandring i den monadiske essens' position. Under hele den lange evolution gennem alle de forudgående naturriger har den altid været det besjælende og energigivende princip. Den har været kraften bag alle de forskelligartede former, som den midlertidigt har beboet. Men nu bliver det, der indtil nu har været den besjælende faktor, selv besjælet. Kausallegemet bliver nu dannet af den monadiske essens, der var en del af den dyriske gruppesjæl. Kausallegemet er en strålende æglignende form af levende lys. Dette lysende legeme er et endnu mere strålende lys som liv steget ned i ovenfra, og ved hjælp af dette højere liv bliver kausallegemet i stand til at komme til udtryk som en menneskelig individualitet.

Tro ikke at det er et værdiløst resultat af en lang og besværlig evolution langt om længe at blive legeme for denne sidste og højeste udstrømning af den guddommelige ånd. Glem ikke at menneskets udødelige individualitet aldrig var blevet til uden udviklingen af dette legeme, der fungerer som bindeled. Intet af det arbejde, der er udført i løbet af disse lange tidsaldre, går tabt. Intet har været overflødigt, for den højere triade, der på denne måde dannes, bliver til en transcendent enhed – *"ikke ved guddommens forvandling til kød, men ved den menneskelige naturs optagelse i Gud"*. Denne endelige fuldbyrdelse kan aldrig opnås, uden dette lange evolutionsforløb. Fuldbyrdelsen består i, at mennesket løfter sig til det guddommeliges bevidsthedstrin, og at selve Logos bliver endnu mere fuldkommengjort ved at have nogle blandt sit eget afkom, som Han for første gang fuldt ud kan overstrømme med den kærlighed, der er Hans inderste guddommelige natur – og som kan besvare den.

Det farvede bånd yderst til højre i diagrammet i 4. planche symboliserer et udviklingstrin, der ligger langt over gennemsnitsmenneskets. Det er et billede af et højt åndeligt menneske, med en bevidsthed, der allerede har udviklet sig ud over kausallegemet, så det frit kan fungere på det buddhiske plan og også – i hvert fald når dette menneske er ude af legemet – har en vis grad af bevidsthed på et endnu højere plan – et forhold, der symboliseres af den hvide spids. Man kan se, at for dette menneskes vedkommende er bevidstheden ikke længere centreret på det fysiske og det astrale plan (symboliseret af den bredeste del af båndet), men mellem det højere mentale og det buddhiske. Det højere mentale og det højere astrale element i dette menneske er væsentligt mere udviklet end de lavere aspekter, og selvom det stadig har et fysisk legeme (vist ved at båndets nederste spids stadig berører den laveste fysiske grænse), er det dog kun en spids, og det betyder, at vedkommende kun har bevaret denne fysiske form for at kunne arbejde i den og bestemt ikke, fordi tanker og begær er centreret i den. Dette menneske har for længst løftet sig over al karma, der kunne binde det til inkarnation, og når det nu iklæder sig de lavere eksistensplaners legemer, er det simpelthen for ved hjælp af dem at være i stand til at udføre tjenestearbejde til gavn for menneskeheden og overføre en indflydelse, der ellers ikke kunne strømme ned til disse planer. Det skyldes, at de vibrationer, der udsendes af visse typer af guddommelig kraft, er for fine til at arbejde i de lavere planers grovere essens. Men hvis de strømmer ned gennem et menneske, hvis legemer på de lavere planer er fuldkommen rene, kan de alligevel komme til udtryk og på denne måde udføre deres opgave.

Når kausallegeme er nyt, er det gennemsigtigt og dog spiller det i alle regnbuens farver som en gigantisk sæbeboble. Sådan ser kausallegemet ud, når det studeres ved hjælp af højere clairvoyance – det vil sige når kausallegemet undersøges på sit eget plan af en åndsvidenskabelig forsker, der har udviklet sit eget kausallegemes evner fuldt ud. Det vil kun være synligt for et menneske med disse evner. På dette stadie ligner kausallegemet også sæbeboblen på en anden måde, for det ser ud som om, det næsten er helt tømt for guddommelige kraft. Det har endnu ikke haft tid til at udvikle de latente egenskaber ved at lære at vibrere som respons på påvirkninger udefra, og derfor er der på dette tidspunkt kun lidt farve i det. Den smule farve, der findes, skyldes visse egenskaber, der allerede er udviklet i den gruppesjæl, som kausallegemet tidligere var en del af. Det er i gang med at overføre dem til den indre kraft, sådan at der allerede er en vis vibration med frekvenser, der svarer til disse egenskaber. Derfor kan der selv på dette stadie ses svage tegn på disse vibrationer i kausallegemet i form af begyndende farveglimt. 5. planche (side 37) giver en forestilling om kausallegemets udseende på dette tidlige tidspunkt eller kort efter, og planchen kan opfattes som en præsentation af det primitive menneskes kausallegeme. Den grå skygge i venstre side af illustrationen skal ikke opfattes, som en egenskab ved legemet. Den hører ikke til legemet, men er tegnet af kunstneren for at give boblen en tredimensional virkning.

Selvom dette primitive menneske nu har et kausallegeme, er det stadig meget langt fra at være bevidst nok til at kunne modtage eller reagere på indtryk på kausalplanet. Da teknikken til udvikling af de latente egenskaber som sagt består i påvirkninger udefra, er mennesket selvsagt nødt til at stige så langt ned, at det kommer i kontakt med disse påvirkninger. Dette menneskes udviklingsmetode er derfor reinkarnation, som går ud på, at det kausale menneske sender en del af sig selv ned på de lavere planer for at få de erfaringer, der er mulige her, og på denne måde opnå de egenskaber, der udvikles gennem disse erfaringer. Herefter trækker mennesket sig igen tilbage og ind i sig selv, idet det medbringer resultaterne af indsatsen. Det forhold, at mennesket sender en del af sig selv ned i inkarnation,

kan faktisk sammenlignes med en investering. Hvis alt går godt, regner man ikke alene med at få hele sin kapital tilbage, men også et klækkeligt beløb i renter. Det sker ofte, men ligesom det er tilfældet med andre investeringer, er der også af og til risiko for tab. Det skyldes, at den del, der sendes ned i inkarnation, nogle gange bliver så kraftigt viklet ind i det lavere stof, at det bliver umuligt at trække den helt tilbage igen. Det falder uden for dette emne at beskrive, hvordan det kan ske, men det er grundigt behandlet og forklaret i bogen *Astralplanet*.

Sjælen stiger ned ansporet af det, man i Østen kalder *trishna* – tørsten efter manifestet tilværelse – ønsket om at føle sig fysisk levende. Sjælen boltrer sig i stoffets hav, og styrker sin selvbevidsthed gennem selviskhed, og set med astralt syn viser mennesket sig i den yderst utiltalende skikkelse, der vises i 7. planche (side 39). Ganske langsomt lærer den, at der findes en højere evolution, og at den stærke skal af egoisme – der var en forudsætning for, at der kunne dannes et stærkt center – bliver nu en hindring for yderligere vækst, og skallen derfor må nedbrydes og aflægges. Det kan sammenlignes med at fjerne et stillads, når en bygning er opført, selvom det var nødvendigt, da den var under opførelse. I løbet af mange inkarnationer ændres sjælens astrale udseende langsomt fra det, der vises i 7. planche, til det, man ser i 10. planche – og endnu senere til det, der vises i 23. planche. Det er nu hensigten at følge denne evolution og beskrive den på dens forskellige stadier.

11. KAPITEL

MENNESKETS UDVIKLING

Sjælen stiger først ned i stoffet på mentalplanets lavere underplaner. Øjeblikkeligt og i en vis forstand automatisk samler der sig et legeme af det mentale stof omkring den – et legeme, der er et nøjagtigt udtryk for de egenskaber, den allerede har – i hvert fald for så vidt, som de kan komme til udtryk på disse planer.

Man må nemlig aldrig glemme, at for sjælen er hvert enkelt stadie af nedstigningen ensbetydende med, at den må acceptere at blive begrænset, og derfor kan sjælen aldrig udtrykke sig fuldt ud på de lavere planer. Sjælens egenskaber skinner blot igennem på en måde, der kan sammenlignes med et maleri, hvor kunstneren maler et landskab i to dimensioner, selvom det i virkeligheden er tredimensionalt. Maleriet viser landskabet så nøjagtigt, som det er muligt at afbilde det på en flade ved at male i perspektiv, men i virkeligheden må stort set hver eneste linje og vinkel i maleriet selvsagt være anderledes end de linjer eller vinkler, der eksisterer ude i det virkelige landskab. På samme måde kan sjælens virkelige egenskaber ikke overføres til og komme til udtryk i stoffet på lavere planer. Det lavere stofs vibrationer er alt for langsomme og træge til at kunne repræsentere sjælen. Strengen er ikke tilstrækkelig spændt til at svinge i harmoni med den tone, der lyder fra oven. Men den kan stemmes, sådan at den bliver i stand til at give *genklang* på tonen i en lavere oktav, på samme måde som en voksenstemme kan synge i samklang med et barns, fordi de begge synger den samme lyd så godt, som deres stemmer tillader det.

En farve, der er udtryk for en bestemt egenskab i kausallegemet, vil også være udtryk for denne egenskab i mentallegemet og endog i astrallegemet. Efterhånden som man bevæger sig nedad, bliver farven grovere, mindre lysende og luftig. Forskellen mellem farveoktaverne er så stor, at det ikke er muligt at gengive dem på papir eller lærred. Det er kun muligt at forsøge at forestille sig farverne som stadier eller egenskaber, for selv den nærmeste oktav, der ligger over det fysiske plan, er helt udenfor fatteevnen, så længe menneskets bevidsthed er underkastet den fysiske hjernes begrænsning. De laveste astrale farver kan virke mørke og grove, og de er det sådan set også i sammenligning med højere og renere nuancer. Men selv i deres relative grovhed er de mere lysende. Der er egentlig ikke tale om en mørk farve i ordets almindelige betydning. De minder snarere om svagt glødende ild.

For hvert trin på vejen opad, opdager mennesket, at mens den højere stoftype er bedre egnet til at udtrykke de højere egenskaber, mister den gradvis evnen til at udtrykke de lavere. Den utrolig frastødende farvetone i astrallegemet, der svarer til groft begær, kan overhovedet ikke gengives i mentallegemet. Nogen vil måske mene, at det burde være anderledes, for hvem kan ikke få en begærlig tanke? Men denne opfattelse giver ikke et korrekt billede af virkeligheden. Et menneske kan i tanken danne et mentalt billede, der vækker en begærlig følelse. Men i mentallegemet vil denne følelse forstærke de farver, der repræsenterer de mentale karaktersvagheder, der er forbundet med den, nemlig selvished, indbildskhed og falskhed, og disse karaktertræk kan overhovedet ikke komme til udtryk i det lysende kausallegeme. Hvis disse karaktersvagheder intensiveres i det lavere legeme, og hvis man identificerer sig med dem, vil de imidlertid i nogen grad formørke de lysende farver, der repræsenterer udviklingen af de modsatte karaktertræk i denne højere tilværelse, der er langt mere virkelig.

Processen, der skaber farverne, arbejder nedefra og op. Et menneske oplever en eller anden følelsesmæssig påvirkning udefra, og som respons vækkes der en følelsesbølge af en eller anden art. Det medfører, at astrallegemet er domineret af denne bestemte vibration, så længe følelsen varer – et forhold, der vises i illustrationerne. Efter en tid toner følelsen ud, og dermed den tilsvarende farve – men ikke helt. En del af astrallegemets stof vibrerer normalt med den hastighed, der svarer til denne følelse, og enhver gentagelse af følelsen forøger denne del af astrallegemet en smule.

Eksempelvis har mange mennesker en del irritabilitet i sig, og denne følelse viser sig i astrallegemet som en purpurrød sky. Når et menneske er i dårligt humør og giver udtryk sin irritabilitet, bades hele astrallegemet i purpurrødt. Anfaldet går over, og den røde farve blegner. Men det har sat sine spor, for den røde sky af vrede er herefter blevet en lille smule større, og stoffet i hele astrallegemet er blevet lidt mere tilbøjeligt til at reagere på vredesvibrationen, når en ny lejlighed viser sig. Naturligvis gælder nøjagtigt det samme for enhver anden følelse, uanset om den er positiv eller negativ. Den moralske lov er på denne måde klart udtrykt i stoffet, for hver gang et menneske giver efter for en karaktersvagthed af en eller anden art, bliver det lidt vanskeligere at holde stand over for dens næste angreb. Men samtidig vil enhver vellykket anstrengelse for at kontrollere den, gøre den næste sejr en smule nemmere.

Relativt bestandige farver i astrallegemet er ensbetydende med langvarige vibrationer. Med tiden påvirker de også mentallegemet og skaber en tilsvarende vibration på dette langt højere plan. Denne vibration har en kvalitet, der kan reproduceres i finere stof. På grund af at vibrationerne på denne måde reproduceres, bliver de højere egenskaber, der udvikles i livet på de lavere planer, lidt efter lidt indbygget i selve kausallegemet, selvom det heldigvis kun er virkningen af de højere følelser, der kan registreres på disse planer.

I løbet af sine mange inkarnationer udvikler et menneske på denne måde mange egenskaber. Nogle er positive og andre er negative. Mens alle de positive egenskaber løbende optages og opbevares i kausallegemet, kan negative egenskaber kun komme til udtryk gennem de lavere legemer, og derfor er de relativt forbigående. I henhold til karmaloven høster enhver nøjagtig resultaterne af egne handlinger, uanset om de er positive eller negative. Men virkningerne af de negative handlinger bliver ifølge sagens natur udarbejdet på de lavere planer, eftersom deres vibrationer kun kan komme til udtryk i de lavere planers stof. Og de har ingen overtoner, der kan vække genklang i kausallegemet. Al deres kraft udtømmes derfor på deres eget plan, og de påvirker i deres helhed den astrale og fysiske tilværelse hos den, der skabte dem – enten i den aktuelle inkarnation eller i kommende.

En positiv handling eller tanke skaber også resultater på disse lavere planer. Men den har desuden en langt højere og langvarig virkning på kausallegemet, der er en særdeles vigtig faktor i menneskets evolution. Mens de alle uden undtagelse skaber resultater hernede og kommer til udtryk i de forskellige forgængelige legemer, er det således kun de positive egenskaber, der bevares og repræsenterer det, som sjælen – det virkelige menneske – har opnået. Mennesket vil igen og igen møde ondskab i livenes løb, indtil det onde er overvundet og enhver tendens i legemerne til at reagere på ondskab er fjernet – i virkeligheden indtil mennesket ikke længere lader sig rive med af lidenskab eller begær, men har lært at herske over sig selv indefra.

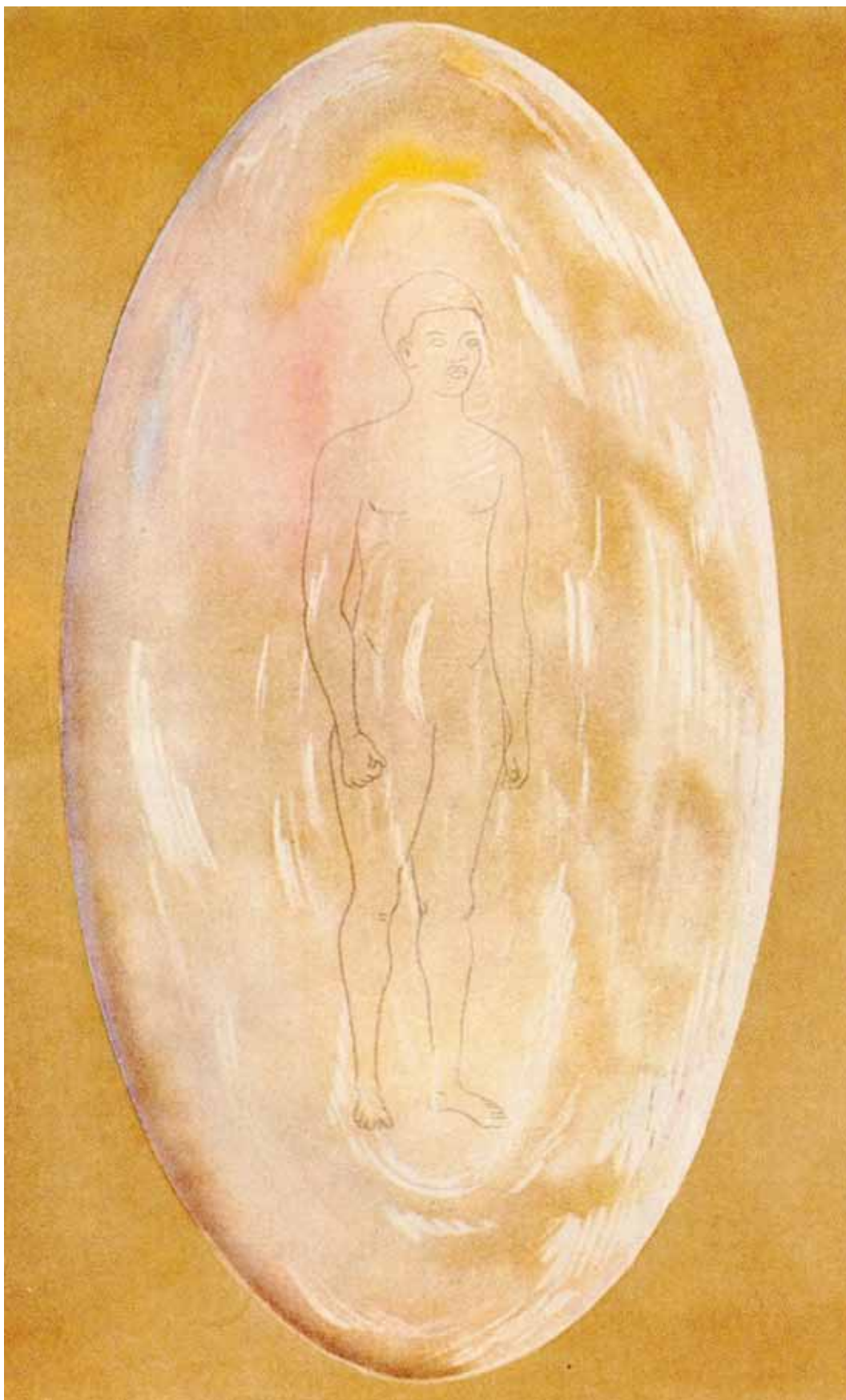


Planche 5

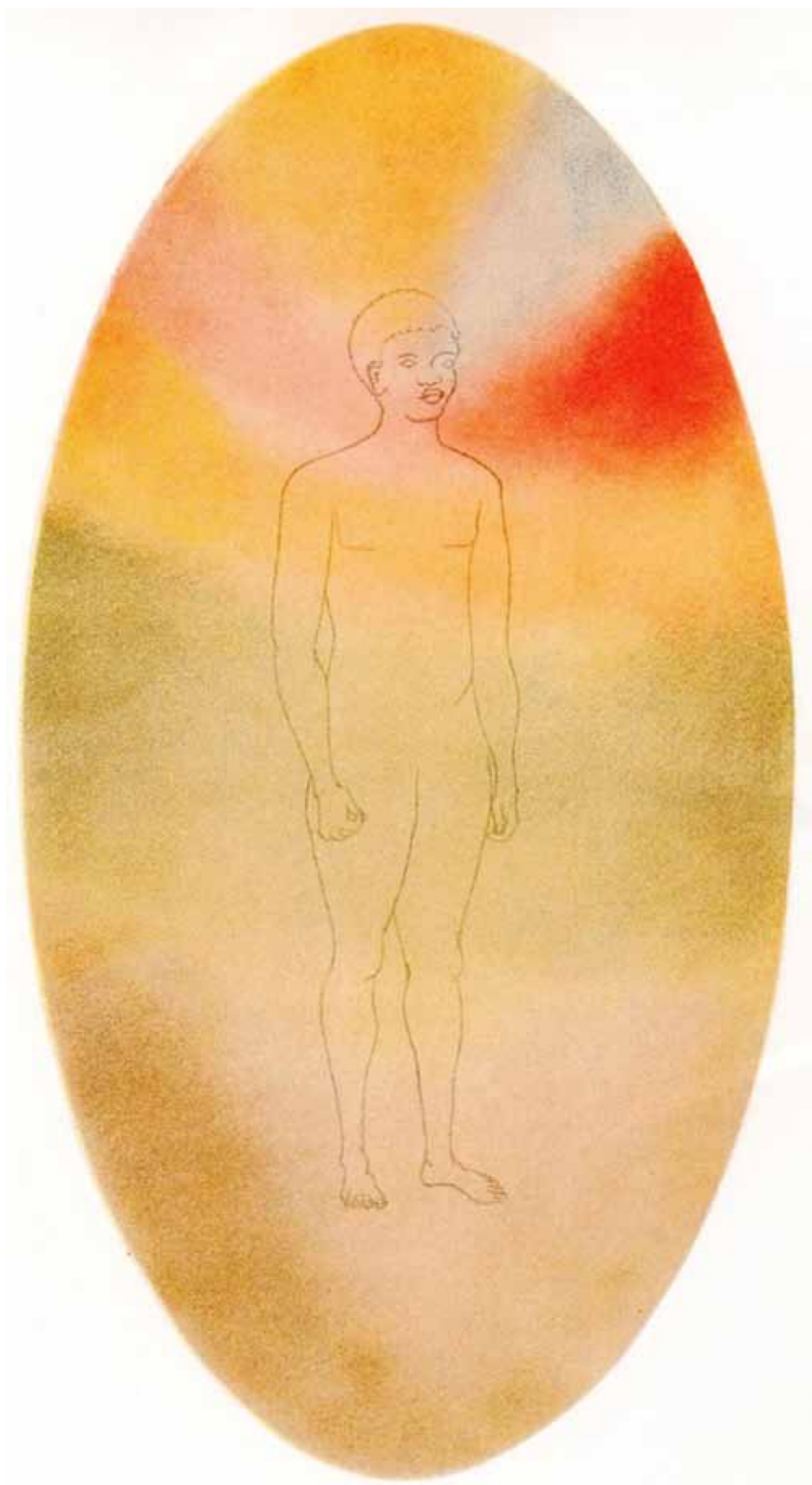


Planche 6



Planche 7

12. KAPITEL

HVAD MENNESKETS LEGEMER AFSLØRER

Mennesket erhverver sig viden og erfaring i en gradvis proces, og det udviklede menneskes legemer på de lavere planer, er alt andet end smukke. Det primitive menneskes kausallegeme er vist i 5. planche (side 37), og det har sandsynligvis et mentallegeme i stil med det, der er afbildet i 6. planche (side 38), og et astrallegeme af den type, man ser i 7. planche (side 39).

Det er vigtigt at forstå, at alle disse legemer befinder sig i det samme rum og gennemtrænger hinanden. Når det primitive menneske iagttages clairvoyant, ses det fysiske legeme omgivet af en lysende ægformet tåge. Denne tåge vil have et udseende, der svarer til 5. planche, 6. planche eller 7. planche, alt efter den form for clairvoyance, man anvender.

Når man bruger sine egne astrale evner, ser man kun personens astrallegeme. Her kan man se de begær, følelser eller sansefølelser, der opleves i øjeblikket, og man kan se hvilke af dem, personen jævnlige giver efter for. Det er her, begæret viser sig. Det er et spejl, der øjeblikkeligt reflekterer enhver følelse – ja endog enhver tanke, der giver udtryk for personligheden, kommer straks til udtryk. Dette stof legemliggør de mørke elementer, som mennesker gennem onde ønsker og negative følelser skaber og sætter i bevægelse. Og her dannes også de positive elementer, der skabes af gode ønsker, taknemmelighed og kærlighed.

Det ligger i sagens natur, at disse manifestationer ikke har lang levetid, og deres farver, stråleglans og vibrationshastigheder skifter fra det ene øjeblik til det andet. Et vredesudbrud vil fylde hele astrallegemet med dybrøde glimt på en sort baggrund. Og en pludselig forskrækkelse vil straks indhylle alt i en uhyggelig, blygrå tåge. Alligevel er der tidspunkter, hvor det omskiftelige astrallegeme er i forholdsvis ro. Det vil da afsløre bestemte farvegrupperinger, der mere eller mindre er arrangeret på samme måde. Det er et sådant øjeblik, der vises i illustrationen i 7. planche, og som man snart vil erfare, rummer det mange oplysninger om det pågældende menneske.

Ved hjælp af mental clairvoyance kan det udviklede menneskes mentallegeme studeres, og man vil se, at det sikkert vil ligne det, der er afbildet i 6. planche. Hvis dets farver er de samme, svarer mentallegemet ganske godt til det astrale, når det er i ro. Samtidig er det langt mere, for her kan man se den åndelighed og intelligens, som dette menneske har udviklet. Drejer det sig om et primitivt menneske, er det nok ikke ret meget, men som det senere skal forklares, har det alligevel stor betydning. Mentallegemet kan give et indtryk af, hvilket menneske det handler om, og hvilke mentale erfaringer det har erhvervet sig i denne inkarnation.

Hvis man er i stand til at iagttage dette menneske med det fuldkomne syn, der udøves gennem kausallegemet, ser man det primitive menneskes kausallegeme, og man kan nu danne sig et indtryk af, hvilke fremskridt det har gjort i sit liv som en sjæl, og hvor langt sjælen er nået i retning af udfoldelse af den iboende guddommelighed. For den trænede clairvoyante, der er i stand til at anvende disse forskellige grader af clairvoyance, er hele menneskets liv på alle dets stadier som en åben bog, for på disse højere planer kan ingen skjule sig eller spille komedie, og enhver neutral iagttager vil se mennesket, som det virkelig er.

Iagttagelsen skal være neutral, for man må aldrig glemme, at alle ser andre gennem sine egne legemer. Man er derfor til en vis grad i samme situation som en, der betragter et landskab gennem farvet glas. Så længe personen endnu ikke har lært at tage dette forhold i betragtning, vil det antageligt betragte de egenskaber, som det selv er mest tilbøjelig til at reagere overfor, for at være de mest fremtrædende hos den, der iagttages. Men med lidt omtanke og øvelse vil iagttageren kunne frigøre sig fra den forvrængning, der skyldes denne personlige faktor, og blive i stand til at tyde det, der ses, klart og nøjagtigt.

13. KAPITEL

FARVER OG DERES BETYDNING

Man må lære den grundlæggende betydning af de farvetoner, der er vist på 1. planche (side 13), før man på fornuftig måde kan studere de forskellige legemer i detaljer. Man må forstå, at de kan optræde i et næsten uendeligt antal af kombinationer. Der er så vidt muligt gjort forsøg på at vise den bestemte nuance, der er udtryk for den rene følelse, der er omtalt i hvert enkelt tilfælde. Men menneskelige følelser er næsten aldrig rene, og derfor må man hele tiden klassificere eller analysere ubestemmelige nuancer, som er dannet på grundlag af mange faktorer.

Purpurrødt svarer for eksempel til vrede, og højrødt eller rosa svarer til kærlighed. Men både vrede og kærlighed er ofte stærkt farvet af selvished, og afhængig af hvor stærk følelsen er, vil farvernes renhed være sløret af en rå, gråbrun farve, der er typisk for denne karaktersvaghed. Vrede og kærlighed kan også være blandet med stolthed, og det vil straks ses som en dyb, orangefarvet nuance. Efterhånden som undersøgelserne fortsættes, vil man erfare mange eksempler på sammenblandinger, der danner forskellige farvenuancer. Først og fremmest skal betydningen af de usammensatte farver undersøges, og i listen præsenteres nogle af de mest almindelige.

SORT. Tætte sorte skyer i astrallegemet er udtryk for had og ondskabsfuldhed. Når det uheldige sker, at et menneske giver efter for lidenskabelig vrede, kan man som regel se hadets skrækkelige tankeformer svæve i auraen som tætte giftige røgspiraler.

RØDT. Dybrøde glimt – som regel på sort baggrund – viser vrede, og den sorte farve vil i større eller mindre grad have et skær af brunt, afhængig af om der er mere eller mindre alvorlig egoisme i den vrede, der kommer til udtryk. Det, der af og til kaldes "ædel harme", fordi det er et undertrykt eller forurettet menneskes, der udtrykker berettiget vrede, ses som strålende purpurrøde glimt med den almindelige aura som baggrund.

Begær kommer til udtryk som en snavset blodrød farve, der ikke er til at tage fejl af, selvom den er vanskelig at beskrive.

BRUNT. Griskhed viser sig som en mat rødbrun eller næsten rustrød farve. Den lægger sig normalt i parallelle striber på tværs af astrallegemet, som derved får et meget specielt udseende. En mat, tæt gråbrun farve afslører egoisme, og desværre er det en af de mest almindelige farver i astrallegemet.

Grønbrunt blandet med dybrøde eller purpurrøde glimt er tegn på jalousi. Gennemsnitsmenneskets aura har næsten altid en hel del af denne farve, når det er det, man kalder "forelsket".

GRÅT. En mørk blygrå farve er udtryk for dyb depression. Hvis denne tilstand er hyppig hos et menneske, er astrallegemet ubeskrivelig dystert og kedeligt at se på. Farven minder om den, der er tegn på griskhed. I begge tilfælde lægger farven sig i parallelle striber, og i begge tilstande giver den indtryk af, at det fortvivlede offer er spærret inde i en slags astralt bur. Frygt viser sig som askegråt, og er en særdeles hæslig og uhyggelig farve.

HØJRØDT. Denne farve er udtryk for kærlighed og er ofte det smukkeste træk i gennemsnitsmenneskets legemer. Den varierer naturligvis meget alt efter kærlighedens natur. Den kan være mørk, dystert og stærkt præget af selvishedens brune farvetone, hvis den såkaldte kærlighed er udtryk for, hvor megen kærlighed man selv modtager fra den anden – hvor meget man får til gengæld for sin investering. Hvis kærligheden er af den art, hvor man ikke tænker på sig selv eller på, hvad man selv modtager, men udelukkende på, hvor meget man kan give, og i hvor høj grad man kan lade denne kærlighed strømme som en gave, der villigt gives til den elskede, vil den vise sig som den skønneste rosenrøde farve, og når denne farvetone er særlig strålende og har et lilla skær, er den tegn på den mere åndelige kærlighed til menneskeheden. De mellemliggende muligheder er utallige, og denne følelse kan naturligvis være farvet på forskellige andre måder – for eksempel af stolthed eller misundelse.

ORANGE. Denne farve er altid tegn på stolthed eller ærgerrighed og forekommer i næsten lige så mange variationer som den ovennævnte. Man ser den ofte i forbindelse med irritabilitet.

GULT. Det er en meget positiv farve, der altid er ensbetydende med, at personen er i besiddelse af intelligens. Den forekommer i flere nuancer og kan være blandet med forskellige andre farver. I det store og hele er den mørkere og mere glansløs, når intelligensen hovedsagelig ledes ind i lavere baner og især, hvis formålet er selvisk, men når tanken er rettet mod højere og mere uselviske mål, er den gylden og lysende, og den løfter sig gradvis til en smuk, klar og lysende citron- eller primulagul nuance.

Grønt. Ingen anden farve har så mange forskellige betydninger som denne, og korrekt tydning kræver et større studie. I de fleste af sine manifestationer er den tegn på en form for tilpasningsevne, der i begyndelsen er negativ og falsk, men senere hen positiv og forstående.

Grågrønt er en speciel nuance, der tyder på falskhed og snuheit. Det er en temmelig markant farve i de fleste primitive menneskers astrallegeme. Den er bestemt ikke sjælden blandt civiliserede mennesker, selvom de for længst burde have passeret det stadie i evolutionen, som farven kendetegner. Efterhånden som mennesket udvikler sig, ændres den grågrønne farve til en klar, smaragdgrøn farvetone, der er tegn på alsidighed, opfindsomhed og beslutsomhed, men uden negative hensigter i forbindelse med disse egenskaber. Den er udtryk for evnen til at "være alt muligt for alle mennesker", men ikke længere i den hensigt at narre eller manipulere dem. I begyndelsen er det hensigten at behage andre mennesker eller opnå deres ros eller sympati, og senere – efterhånden som forståelsen udvikler sig – for at hjælpe og styrke dem. Til sidst bliver den til en fortryllende lys, blågrøn nuance. Den er lysende, og minder om en ualmindelig smuk solnedgangshimmel, og den er tegn på nogle af de bedste egenskaber i den menneskelige natur – den dybeste sympati og medfølelse i forbindelse med fuldkommen tilpasningsevne, som kun disse egenskaber kan give. På de tidligere udviklingstrin synes stærk vitalitet altid at være forbundet med en klar, æblegrøn farvetone.

Blåt. En klar, mørkeblå farve er som regel tegn på religiøse følelser. Men den varierer også afhængig af følelsens type, dens renhed eller hykleri, dens ædelhed eller selvished. Denne farve har tendens til at blive modificeret af næsten enhver af de tidligere omtalte egenskaber, og den forekommer derfor i enhver nuance fra indigo på den ene side og en varm, dyb violet farvetone på den anden og ned til

den grumsede, gråblå nuance, der er i niveau med afguder. Kærlighedens eller frygtens, falskhedens eller stolthedens farve kan blande sig med religiøsitetens, og der forekommer derfor en lang række variationer.

Lyseblåt er tegn på hengivenhed for et ædelt åndeligt ideal, og farven ændrer sig gradvis til en lysende blålilla nuance, der betegner højere åndelighed, og som regel ledsages den af funklende, gyldne stjerner, der er udtryk for høj åndelig stræben.

Det er indlysende, at de mange farvenuancer kan kombineres og modificeres nærmest i det uendelige, sådan at de fineste nuancer i karakteren eller de mest flygtige og blandede følelser kan komme til udtryk med stor nøjagtighed. For fuldt ud at forstå det, man iagttager, må faktorer som astrallegemets almindelige stråleglans, dets mere eller mindre afgrænsede omrids og de forskellige kraftcentres relative klarhed, tages i betragtning. Det bør desuden nævnes, at psykiske evner, der allerede er udviklet, eller som er ved at blive det, viser sig som farver, der ligger uden for grænserne af det synlige farvespekter. Det er derfor ikke muligt at afbilde dem ved hjælp af fysiske nuancer. De ultraviolette farvetoner er tegn på en højere og renere udvikling af disse evner, mens uhyggelige kombinationer af infrarødt afslører ondsindetheden hos den, der beskæftiger sig med onde og selviske former for magi. Åndelige fremskridt kommer ikke blot til udtryk gennem farver, men også ved, at de forskellige legemer bliver større og mere lysende og deres omrids mere klart defineret.

14. KAPITEL

GENPARTEN

I forbindelse med illustrationerne er der endnu en ting, der bør nævnes, før de skal omtales én for én. Det fysiske legemes omrids er svagt markeret indeni hver oval, sådan at det er muligt at vurdere størrelsesforholdet mellem dette legeme og de tågeskyer, der omgiver det. Men det er kun noget, der antydes, og man må ikke tro, at den astrale og den mentale genpart af den fysiske form i virkeligheden er så udflydende og vanskelig at genkende. I en tegning er det umuligt på én gang at afbilde alle aspekter af en legemsform, der tilhører et andet naturrige, og derfor er der bestemte særpræg ved disse højere legemer, som forsættligt er udeladt, for det er primært hensigten at forklare, hvordan menneskets evolution viser sig gennem farverne i de forskellige legemer.

Eksempelvis er der ikke gjort forsøg på at vise, hvordan de syv chakraer eller kraftcentre ser ud, selvom de findes i alle legemerne og i nogle tilfælde ville de endda være ualmindelig levende og iøjnefaldende. Tegneren har ikke forsøgt at gengive de pragtfulde changerende farvetoner på overfladehinden af hver oval. Der er heller ikke gjort forsøg på at afbilde den tætte sky af tankeformer, der som en mur indhyller ethvert menneske – eller den indre struktur, der er en nøjagtig kopi af den fysiske form, og det er denne struktur, der kræver nærmere forklaring.

Hvis man ved hjælp af astralt syn iagttager et menneske i de aktive dagtimer, vil man opdage, at det stort set ser ud, som det plejer, bortset fra en let, lysende tåge, der omgiver mennesket. Ved nærmere eftersyn vil man bemærke et spil af mange farver. Spørgsmålet er nu, hvordan det er muligt at se ansigt og lemmer, for det astrale stof i det legeme, der anvendes, kan som bekendt ikke reagere på rent fysiske vibrationer. Svaret er, at det, man ser, ikke er det fysiske legeme, men det fysiske legemes genpart i astralt stof. Selv når et menneske forlader sin tætte fysiske form, enten det er midlertidigt under søvnen eller definitivt ved døden, opretholder den astrale genpart det samme udseende. Det skal nu studeres nærmere.

I 2. planche kan man se, at astralt stof findes i syv tilstande eller tæthedsgrader, der svarer til det fysiske stofs tæthed. Der er ikke alene tale om overensstemmelse, men desuden om meget stærk tiltrækning. Alle de faste fysiske stofpartikler er gennemtrængt af og har som genparter visse partikler af stoffet på det laveste astrale underplan. For nemheds skyld kan det kaldes det "faste astrale" stof, selvom der reelt er tale om en selvmodsigelse, for fasthed i ordets egentlige forstand er absolut ikke en egenskab, der kendetegner astral substans. På samme måde har enhver flydende fysisk partikel sin "flydende astrale" genpart, osv., og det er ikke let at skille disse genparter ud fra deres tilsvarende fysiske partikler.

Når et menneske inkarnerer, iklæder det sig stof fra de forskellige planer, det passerer igennem. Når det inkarnerende menneske samler sit mentale og astrale stof omkring sig, antager det den æglignende form, som på disse lavere planer er udtryk for kausallegemets egentlige form. Efterhånden omslutter stoffet et lille fysisk legeme, og det fysiske legemes tiltrækning begynder straks at påvirke det hidtil uformelige astrale og mentale stof. De stærke vibrationer i de finere partikler i det astrale og mentale stof underkaster sig ikke så let denne kontrol. Men efterhånden som barnelegemet vokser, bliver dets indflydelse gradvis stærkere, indtil det voksne menneske som regel har over 90% af stoffet i sit astrale og sit mentallegeme inden

for omkredsen af sit fysiske legeme. De partikler, som findes der, er ikke altid de samme, for de er alle i hurtig bevægelse og passerer konstant ind og ud – men i det store og hele bliver dette forhold opretholdt. Når man betragter en ven ved hjælp af det astrale syn, er det, man i virkeligheden ser, derfor en menneskelig skikkelse, der består af en meget tæt og fast udseende tåge, omgivet af et gennemsigtigt, ægformet tågeslør, og da ethvert af de kendte ansigtstræk er nøjagtigt reproduceret, genkender man straks vennen.

Men hermed er alt ikke sagt. Vanens magt spiller også ind, og de astrale og mentale partikler, der har vænnet sig til denne bestemte form, opretholder den, selv efter at det tætte legeme, som var årsagen til den, er tilintetgjort. Derfor er det ikke vanskeligere at genkende et menneske efter døden end før. Midlertidige ændringer kan forekomme, for det finere stof kan omformes af en forbigående tanke, men i samme øjeblik denne tanks påvirkning toner bort, antager det igen sin sædvanlige skikkelse.

Der findes en anden mindre kraftig, men mere vedvarende tankeindflydelse, som nu og da meget gradvis skaber en betydelig ændring. Intet menneske har oparbejdet en vane, hvor det tænker på sig selv som ældet, svag, krumbøjet eller rynket, og selvom astrallegemet måske reproducerer alle disse særpræg straks efter døden, vil den ubevidste indflydelse, som et menneske har om sig selv i tanken, langsomt genskabe det udseende, det havde i sine velmagtsdage. Det er grunden til, at et menneske, der efter døden viser sig for sine venner som et åndesyn, ofte ser yngre og ikke ældre ud, end da det døde.

Andres tanker er også en faktor, der er medvirkende til at opretholde den astrale form uforandret efter døden. Når et menneskes levende eller afdøde venner retter deres tanker imod det, danner de et billede af den afdødes udseende som det var, da de kendte personen. Tanker af denne type påvirker formen med en midlertidig kraft, men den samlede virkning af disse tanker er betydelig.

Konklusionen er, at når man lærer at se astrallegemet, vil der være meget mere at iagttage, end det har været muligt at vise i illustrationerne, og man vil navnlig bemærke, at den fysiske forms genpart ikke kun er et svagt omrids, men sandsynligvis er det mest markante af dem alle.

For den utrænede clairvoyante vil dette sandsynligvis være tilfældet, for i begyndelsen vil det astrale syn kun yderst sjældent være fuldt udviklet. Den del af den clairvoyante evne, der som regel først træder i funktion, er naturligt nok den laveste, og det plan, der kan iagttages, ligger tæt på det fysiske. I mange år vil den clairvoyante ofte kun være i stand til at se de tættere grader af det astrale stof. Men dette stof, der svarer til stoffet i det fysiske legeme, er netop den type, der primært er koncentreret i genparten.

For en iagttager med denne type clairvoyance vil den omgivende ægformede tåge selvsagt opleves som relativt mindre lysende og iøjnefaldende, end den i virkeligheden er, og det kan meget let bevirke, at den helt overses. Hvis det astrale syn ligger lidt over gennemsnitsniveauet, kan lidt af farverne måske opfattes, hvis der ses nøje efter. Det kræver, at man gør sig en anstrengelse, der svarer til den, man gør på det fysiske plan, når man anspænder sig for at se noget. En sådan anstrengelse forhøjer midlertidigt vibrationshastigheden i astrallegemet – eller rettere – anstrengelsen udvider evnen til at opfatte lidt højere vibrationer, hvilket bringer mere af det legeme, der betragtes, inden for det astrale syns rækkevidde.

Et menneske, der er korrekt trænet i brugen af clairvoyance, har naturligvis lært at anvende synsevnen på alle underplanerne – enten på hvert enkelt plan for sig eller samtidigt på dem alle efter behov.

Mange spørger om astrallegemet viser sig som om det er iført tøj, og i bekræftende fald ønsker de at høre, hvor tøjet kommer fra. Da det fine astrale stof kan formes af tanken, er et menneske sådan, som det forestiller sig at være, og det er derfor let for enhver at klæde sig på, som man ønsker det. Hvis opmærksomheden er optaget af andre ting, reproduceres der som regel automatisk en eller anden almindelig dragt, som man er fortrolig med, og man vil da være iført det tøj, man jævnlig går med. Forfatteren kendte en ven, der i en længere periode uden at tænke over det altid viste sig på astralplanet iført kjole og hvidt. Sandsynligvis skyldes det, at han sent om aftenen helt naturligt forestillede sig, at var klædt på denne måde. Der var en anden, som altid var iført den buddhistiske munks æstetiske safrangule dragt. I begyndelsen var det sikkert tilsigtet, men senere blev det sandsynligvis en vane.

Den astrale genpart af det fysiske legeme eksisterer ikke alene i astralt stof, men også i mentalt. Det bevirker, at mennesket også under tilværelsen på de indre planer i høj grad bevarer den sidste personligheds udseende og erindring. Selv i kausallegemet er der en menneskelig skikkelse – ikke fra en eller anden bestemt inkarnation, men en idealiseret blanding af det ædleste i dem alle – augoeides eller det himmelske menneske, hvorigennem den virkelige sjæl kommer til udtryk. Forholdene på dette høje eksistensplan er imidlertid så totalt anderledes end alt, hvad der kendes, at det derfor er håbløst at gøre forsøg på at beskrive det.

15. KAPITEL

TIDLIGE STADIER AF MENNESKETS UDVIKLING

Når oplysningerne i kapitel 13 anvendes på analysen af et primitivt menneskes mentallegeme (afbildet i 6. planche), er der bestemte forhold i forbindelse med dette menneske, der straks falder i øjnene. Selvom dette mentallegeme i det store og hele er dårligt fungerende og uudviklet, er der dog allerede sket et vist fremskridt. Den matte gule farve foroven er udtryk for nogen intelligens, men den grumsede farve afslører, at den udelukkende bruges til selviske formål. Religiøsiteten, der kendes på den gråblå farvetone, må være afgudsdyrkelse. Den er stærkt præget af frygt og inspireret af selviske interesser. Den grumsede højrøde farve til venstre tyder på begyndende kærlighed, der tilsvarende hovedsagelig er selvisk. Den matte orangefarvede stribe vidner om stolthed, men af en lav type. Og det store stænk af purpurrodt er udtryk for en stærk tilbøjelighed til vrede, der uden tvivl kan blusse op på mindste foranledning. Den brede smudsiggrønne stribe, der optager en stor del af legemet, er tegn på falskhed, forræderi og grådighed. Det sidstnævnte karaktertræk kommer til udtryk i den brunlige farvetone. Nederst ses en slags slamfarvet bundfald, der afslører selvished i almindelighed og mangel på højere udviklede egenskaber.

Det er netop dette fravær af enhver klart defineret højere egenskab, der giver sikkerhed for, at når man studerer det tilsvarende astrallegeme (7. planche), vil man vide, at det stort set er ude af kontrol. En stor del af dette begærlegeme er fyldt med begær, der viser sig i den meget utiltalende rødbrune, næsten blodrøde farve.

Det er derfor ikke overraskende, at de dominerende karaktertræk er falskhed, egoisme og grådighed. De matte pletter af purpurrodt afslører desuden voldsom vrede. Der er stort set ingen tegn på kærlighed, og den intelligens og religiøse følelse, der findes, er af den lavest tænkelige art.

Man bør også bemærke astrallegemets uregelmæssige omrids, det uklare helhedsudtryk og farvernes placering. Når de mere udviklede menneskers legemer skal studeres, vil man se, at der er sket en betydelig forædling. Til en vis grad blander farverne sig og glider over i hinanden, men hos gennemsnitsmennesket har de alligevel en tendens til at lægges sig i mere eller mindre regelmæssige striber – og legemets omrids er blevet ret klart og regelmæssigt. Hos det uudviklede menneske er alt imidlertid uregelmæssigt og kaotisk. Dette menneske er tydeligvis et væsen med voldsomme og ofte ondsindede impulser, som det omgående giver efter for uden at gøre sig den mindste anstrengelse for at beherske dem. Sådan et menneske er alt i alt en højst utiltalende person. Men hvert eneste menneske har gennemgået dette stadie, og i kraft af de erfaringer, det har gjort i denne periode, har det været muligt at løfte sig over det til renere og ædlere tilstande.

Det er absolut nødvendigt, at man under forsøget på at forstå de forskellige legemers udseende er opmærksom på, at legemernes partikler altid er i hurtig bevægelse. I visse tilfælde – som beskrives senere – er der klart definerede striber og linjer i disse legemer. For det store flertals vedkommende smelter farvetonerne ikke blot sammen. De strømmer hele tiden hen over hinanden, idet de vekselvis kommer til syne og forsvinder. Denne tågede, farvestrålende overflade har en vis lighed med overfladen af spilkogende vand, for man ser, hvordan partiklerne hvirvler

omkring, stiger op til overfladen for derpå at synke tilbage igen og til stadighed skifter plads. De forskellige farver bliver derfor ikke altid på de steder, hvor de er placeret i illustrationerne. Ikke desto mindre bliver de trukket i retning af den struktur, der er afbildet, og selvom gult, rosa og blå ikke altid er grupperet som vist i billederne, forbliver disse farvetoner dog på trods af den konstante hvirvlen og bølgen i nærheden af den øverste del af ovalen. De ses altid omkring hovedet af det fysiske legeme, når de i det hele taget findes, mens de farver, der er tegn på egoisme, grådighed, falskhed eller had, altid har tendens til at vise sig i nærheden af den nederste del af ovalen, og den store masse af begærlige følelser flyder som regel omkring i området midt imellem.

Enhver af disse vibrationshastigheder – der viser sig som farver – har sin egen specielle astrale eller mentale stoftype, i hvilken de lettest kan komme til udtryk. Farvernes omtrentlige position i den konstant skiftende tågesky afhænger i virkeligheden af stoftypernes vægtfylde. Et pludseligt udbrud af voldsom sindsbevægelse kan få hele – eller næsten hele – stofmængden i et astrallegeme til at vibrere i en bestemt hastighed. Bortset fra den stoftype, som naturligt vibrerer på denne vibrationshastighed, vil det øvrige stof vende tilbage til sin sædvanlige vibrationshastighed, når kraften fra sindsbevægelsen er udtømt.

Ethvert menneske har naturligvis sine individuelle særpræg, og der findes ikke to mennesker, som er helt ens. Illustrationerne viser et udsnit af et gennemsnitsmenneske af en bestemt gruppe, og de forskellige farvetoner er afbildet i den del af ovalen, hvor de som regel findes.



Planche 8

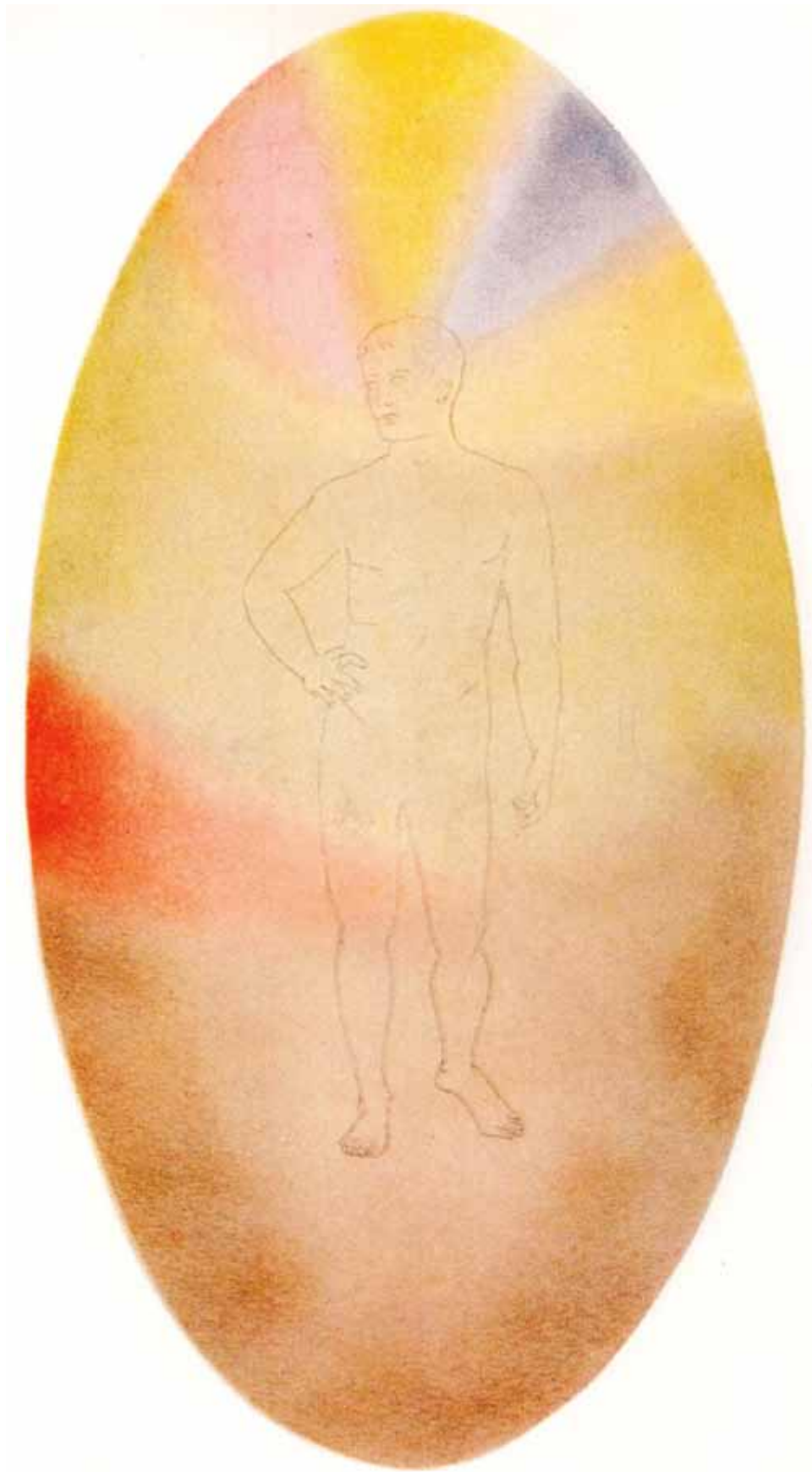


Planche 9

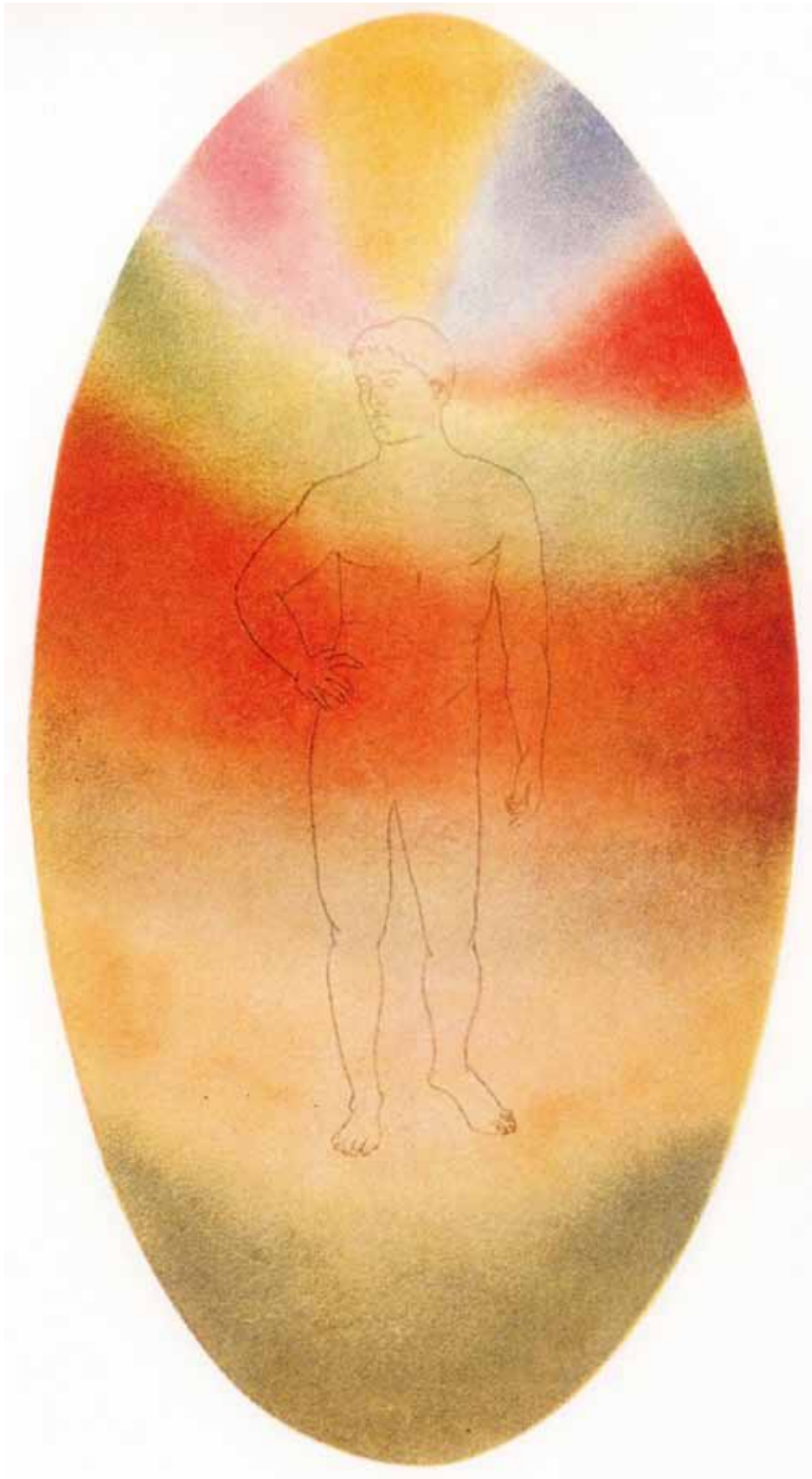


Planche 10

16. KAPITEL

GENNEMSNITSMENNESKET

Det er nu hensigten at undersøge gennemsnitsmennesket for at se, hvilke fremskridt der er sket, og hvordan de viser sig i de forskellige legemer. Når man ved hjælp af clairvoyance betragter et gennemsnitsmenneskes kausallegeme, ser man, at det tilnærmelsesvis står på det udviklingstrin, der er vist i 8. planche (side 50). Man vil se, at indholdet i den store, ægformede hinde er betydeligt forøget, og selvom ægformen ikke engang er halvt fyldt, rummer den nu en del særdeles fine og æteriske farvetoner. Farvernes betydning er stort set den samme som på de lavere planer, selvom de her er tegn på egenskaber, som sjælen definitivt har tilegnet sig. De ligger mange oktaver over de farver, som repræsenterer de samme egenskaber på lavere planer. Man vil se, at det pågældende menneske allerede har udviklet noget af det højere intellekt og lidt af evnen til at føle ægte åndelighed og uselvsk kærlighed. Disse egenskaber, som var mulige at udtrykke på de lavere planer, vil følge dette menneske som en slags åndelig kapital eller medfødte egenskaber i kommende inkarnationer. Der ses endda allerede en svag antydning af den overordentlig fine violette farvetone, der er udtryk for evnen til at føle en form for kærlighed og hengivenhed, der er rettet mod det højeste ideal. Der er desuden et svagt stænk af sympatiens og medfølelsens klare grønne farve.

Når man studerer gennemsnitsmenneskets mentallegeme (afbildet i 9. planche side 51), ser man, at det allerede er betydeligt forbedret i sammenligning med det uudviklede menneskes. Der er ikke alene forholdsvis mere intelligens, kærlighed og åndelighed. Disse egenskaber er nu af en væsentlig højere kvalitet. Skønt de endnu langt fra er helt rene, er farvetonerne så afgjort af en højere kvalitet end i 6. planche. Der er forholdsvis lige så megen stolthed som før, men nu er det i det mindste stolthed på et højere plan. Selvom mennesket stadigvæk er stolt, skyldes stoltheden snarere de gode egenskaber, personen nu mener at være i besiddelse af, end stolthed over fysisk overlegenhed i form af rå kraft eller grusomhed. Der er stadig en hel del purpurrødt, som tyder på tilbøjelighed til vrede. Men det er værd at lægge mærke til, at denne farve nu indtager en lavere plads i tågeskyen, og det vidner om en generel forbedring af kvaliteten af det stof mentallegeme består af. Den mørke nuance af grønt i det uudviklede menneskes mentallegeme – en farvetone, der vidner om falskhed, stærkt præget af grådighed og egoisme – kan kun vibrere i en stoftype, der er tættere og grovere end den, der svarer til vredens purpurrøde farve. Den betydeligt forbedrede nuance af grønt, som ses i gennemsnitsmenneskets mentallegeme, kan derimod kun vibrere i en stoftype, der er mindre tæt end den purpurrøde farves. Det er årsagen til, at de to farvetoner tilsyneladende har byttet plads. Den grønne farve er nu rensat i en sådan grad, at den snarere vidner om en vis alsidighed og tilpasningsevne end om falskhed og snuhed. En stor del af dette mentallegeme er stadig præget af den brune farve, der er tegn på egoistiske tilbøjeligheder, men man vil bemærke, at selv denne farve er en lille smule varmere og mindre hæslig end før.

I 10. planche (side 52) ses det astrallegeme, der svarer til mentallegemet i 9. planche – gennemsnitsmenneskets astrallegeme. Det er vigtigt at bemærke, at dette astrallegeme er i nøje overensstemmelse med det tilsvarende mentallegeme, selvom dets farver naturligvis er noget grovere, og det afslører tydelige tegn på visse begær, som ikke kan komme til udtryk på det højere plan. Når man sammenligner det med det astrallegeme, der er afbildet i 7. planche, vil man alligevel se, at det er

af en langt bedre kvalitet end dette. Der er mindre begær, selvom denne egenskab desværre stadig er et af de mest fremtrædende træk, men den er i hvert fald ikke så absolut brutal og overvældende som før. Egoisme er stadigvæk et dominerende karaktertræk, og der er ingen tvivl om, at dette menneske fortsat kan finde på at bedrage for personlig vindings skyld. Men den grønne farve synes allerede at være i gang med at dele sig i to klart adskilte nuancer, og det tyder på, at snuheden lidt efter lidt er ved at blive omformet til tilpasningsevne.

Dette billede af astrallegemet repræsenterer ikke blot den gennemsnitskvalitet, der er karakteristisk for den menneske-type, det tilhører, men også dette legemes gennemsnitlige tilstand, når det er i ro. Et gennemsnitsmenneskes astrallegeme er imidlertid kun yderst sjældent i ro. Derfor ville man kun få et særdeles ufuldstændigt indtryk af dets udseende, hvis man ikke også iagttog det, når det er under indflydelse af pludselige impulser eller følelsesudbrud. Der findes desuden mere vedvarende sindstilstande, som er så markante, at de bør tages i betragtning, og disse forskellige påvirkninger skal nu studeres ved hjælp af nogle få plancher.



Planche 11

17. KAPITEL

PLUDSELIGE SINDSBEVÆGELSER

Nogle af de pludselige sindsbevægelser har meget iøjnefaldende reaktioner i astrallegemet, og det er en god ide at foretage en nærmere undersøgelse af disse reaktioner. Det skal bemærkes, at ingen af illustrationerne i denne bog er tegnet efter fantasien – de er en afbildning af virkeligheden. De er ikke udtryk for en eller andens forestilling om, hvordan et menneske muligvis ser ud under bestemte tænkte forhold. De repræsenterer det udseende, som levende menneskers legemer faktisk så ud under de omtalte omstændigheder. De er ikke fantasiprodukter, men resultater af iagttagelse og omhyggelig gengivelse. I 11. planche (side 55) ses for eksempel et forsøg på at vise en virkning, man kan iagttage, når et menneske overvældes af en pludselig bølge af stærk og absolut ægte kærlighed, for det eksempel, der er valgt, er en moders følelser, idet hun løfter sit lille barn op og kysser det. Øjeblikkeligt er astrallegemet i voldsom bevægelse, og de oprindelige farver bliver næsten helt tilsløret for en tid. I dette såvel som i alle de øvrige eksempler er det gennemsnitsmenneskets astrallegeme (afbildet i 10. planche), der er anvendt som grundlag eller baggrund. Men man ser ikke ret meget af det, så længe det midlertidigt er under påvirkning af den voldsomme sindsbevægelse. Hvis man analyserer den ændring, der er afbildet i 11. planche, ser man se, at den har fire særskilte aspekter.

1. Man vil lægge mærke til, at visse farvestrålende klart afgrænsede spiraler eller strømhvirvler, ser faste ud og gløder af et stærkt indre lys. I virkeligheden er de hver især en tankeform af intens kærlighed. De er opstået i astrallegemet og er ved at strømme ud fra astrallegemet i retning af den person, der er genstand for følelsen. I bogen *Tankeformer* kan man finde en tegning af en af disse spiraler, der fløj gennem luften på vej mod sit mål. Man vil her se, at spiralens form i nogen grad er blevet modificeret af den hurtige bevægelse. Den blev til et projektil, som minder om kernen af en komet. Det er vanskeligt at afbilde disse hvirvlende skyer af levende lys, men deres virkelige udseende er ekstremt smukke.
2. Hele astrallegemet krydses af vandrette, pulserende linjer af højrødt lys, og på grund af deres ekstremt hurtige bevægelse er de endnu vanskeligere at afbilde end selve tankeformerne. Kunstneren har imidlertid været meget heldig med sin fremstilling af helhedsvirkningen.
3. Hele astrallegemets overflade er dækket af en slags rosafarvet hinde, og igennem den kan man se alt, hvad det rummer, som gennem farvet glas. På tegningen kan denne hinde kun ses i kanten af ovalen.
4. Hele astrallegemet er fyldt med store mængder af højrødt, der til en vis grad modificerer de andre farvetoner, og som hist og her fortætter sig til uregelmæssige flydende striber, der delvis ligner fjerskyer.

Et sådant pragtfuldt astralt fyrværkeri varer som regel kun i nogle få sekunder, og derefter vender legemet hurtigt tilbage til sin normale tilstand. Alligevel har ethvert følelsesudbrud sin virkning. Det følger lidt til den højrøde farve i den øverste del af ovalen og gør det lidt lettere for astrallegemets partikler at respondere på den

næste bølge af kærlighed, når den kommer. Hvor flygtig en sådan impuls end måtte være, ophobes virkningerne, når impulsen gentages igen og igen. Der er også et andet forhold, som man må tage i betragtning, nemlig den gode indflydelse, som udstrålingen af stærke vibrationer af kærlighed og glæde har på andre.

Der findes mange trofaste mennesker, som vil føle sig lykkeligere ved tanken om, at et menneske, der sender en tanke, fyldt med inderlig kærlighed, til et andet menneske, virkelig *giver* noget af sig selv – at en vis del af det astrale stof går over fra afsenderen til den elskede. Det astrale stof er så kraftigt ladet med afsenderens specielle vibrationshastighed, at hvis modtageren ikke er stærkt fordybet i egne tanker eller gøremål, vil den uundgåeligt reproducere sig selv og få modtagerens astrallegeme til at vibrere i harmoni med tankens vibrationshastighed. Det vil sige, at kærlighed har tendens til at stimulere kærlighed, og at man derfor ved at elske en anden gør vedkommende til et bedre menneske, end det ellers ville have været.



Planche 12



Planche 13

RELIGIØS FØLELSE

12. planche (side 58) er næsten identisk med 11. planche bortset fra, at den højrrøde farve er erstattet med blå. Den viser et pludseligt udbrud af religiøs følelse hos en nonne under kontemplation. Alle de fire manifestationsformer, som der blev fokuseret på i forbindelse med kærlighedsudbruddet, forekommer også her – de hvirvlende, skinnende spiraler, de hurtigt vibrerende vandrette linjer, den ydre hinde og tågestriberne – og deres betydninger er identiske. Der er bare ikke tale om kærlighed, men om en religiøs følelse.

Et så fuldkomment udbrud af denne følelse er ret sjældent. Det er langt mindre almindeligt end et lige så fuldkomment udbrud af kærlighed. En følelsesbølge af denne type ser man af og til, men som regel ses den uden den klare og nøjagtige struktur, som hos et menneske, der er hensunken i tilbedelse foran et alter. Men de parallelle linjer er som regel mindre regelmæssige og fremtrædende, og de klart definerede spiraler mangler helt. I stedet ser man uformelige blå tågeskyer.

I de fleste tilfælde synes religiøse følelser at være svage og ubestemte. Et så smukt tilfælde som det, der her er skildret i illustrationen, er meget sjældent. Da spiralerne udgik fra astrallegemet, antog de ikke her form af projektiler med runde hoveder, men blev i stedet til pragtfulde opadstræbende spir. I bogen *Tankeformer* vil man finde en afbildning af et af disse, og man har gjort forsøg på at gengive den vidunderlige udstrømning af kraft fra højere planer, der fremkaldes af en religiøs stræben af denne kvalitet.

VOLDSOM VREDE

13. planche (side 59) er måske den mest bemærkelsesværdige af dem alle, og selv uden nogen forklaring er udseendet en meget tydelig advarsel mod den dumhed at give efter for et vredesudbrud. Ligesom i de foregående tilfælde er astrallegemets normale udseende tilsløret af følelsesudbruddet. Men her er de stærke og levende tanker desværre udtryk for ondsindethed og uvilje. De viser sig også her som spiraler eller strømhvirvler, men denne gang er der tale om tunge, sodfarvede tordenskyer, der indefra oplyses af den ildrøde glød, der vidner om aktivt had. Hele astrallegemet er tilsmudset med knap så klart afgrænsede striber af den samme mørke sky, der gennembøres på kryds og tværs af den ubeherskede vredes ildrøde pile, der minder om lynglimt.

Det er i sandhed et voldsomt og rædselsvækkende syn, og jo bedre man forstår det, des frygteligere tager det sig ud, for her drejer det sig om et menneske, der er helt ude af sig selv af raseri – et menneske, som for en tid fuldstændigt har mistet herredømmet over sig selv. Opdragelsens og vanens disciplin kan måske forhindre, at det går over til håndgribeligheder, men de frygtelige glimt trænger ind i andre astrallegemer som sværd, og selvom det er mindre synligt, skades de tilstedeværende lige så reelt, som hvis de blev overfaldet på det fysiske plan.

Samtidig med, at dette menneske således er til fare for andre, er det selv fuldstændig værgeløst. I øjeblikket er det helt behersket af sin vrede. Begærelementalen har taget magten, og det virkelige menneske har midlertidigt mistet herredømmet over sit legeme. Under disse omstændigheder kan det ske, at en anden og stærkere vilje besætter legemet. I et sådant øjeblik, hvor et menneske er ude af sig selv af raseri, risikerer det med andre ord at blive overtaget eller besat af en afdød med en

lignende natur eller af en eller anden ondsindet, kunstig elemental, hvis vibrationer er i samklang med dem, det ophidsede menneske er behersket af. Dette menneske er ikke alene til fare for andre, men i allerhøjeste grad også for sig selv.

Det tilfælde, der er valgt til illustrationen, er selvfølgelig ekstremt, og en sådan tilstand varer som regel kun i nogle få minutter. Men enhver, der farer i flint, lægger til en vis grad disse karakteristiske træk for dagen, og det er sandsynligt, at hvis folk bare vidste, hvordan de ser ud for clairvoyante, som har evnen til at se det, når de giver efter for disse vredesudbrud, ville de gøre sig langt mere umage for at undgå dem.

Vreden driver over, men den har sat sine spor. I gennemsnitsmenneskets astrallegeme er der altid en del purpurrødt, som er tegn på tendens til vrede og mulighed for irritabilitet. Hvert eneste raseriudbrud forstærker denne tendens og gør stoffet i hele legemet lidt mere tilbøjeligt end før til at reagere på disse i høj grad uønskede vibrationer.

Man må også huske, at selvom vreden ikke varer ved, er hændelsen for evigt præget ind i naturens hukommelse. Selvom den elemental, der er skabt af et ondsindet ønske, ophører med at eksistere efter en periode, (hvis længde står i forhold til ønskets styrke), bliver et levende billede af hvert eneste øjeblik af dens liv bevaret. Alle de vidtrækkende resultater af dens handlinger i løbet af dens tilværelse bliver ved hjælp af karma med absolut retfærdighed ført tilbage til dens skaber, som må stå til regnskab for dem.

FRYGT

Frygtens virkning på astrallegemet ses meget tydelig. Et pludseligt anfald af frygt vil i løbet af et øjeblik gennemstrømme hele legemet med en mystisk, askegrå tåge. Der opstår vandrette linjer af samme farve, der vibrerer så voldsomt, at de knap nok kan ses som separate linjer. Resultatet er ubeskriveligt uhyggeligt, og det er umuligt at give en tilfredsstillende afbildning af det. I 14. planche (side 62) er der gjort forsøg på at gengive det i det omfang, det er muligt i en illustration. Det er nærmest umuligt at afbilde den mærkelige måde, hvorpå alt lys i øjeblikket forsvinder fra legemet, mens hele den grå masse dirrer hjælpeløst som gele.

Dette udseende afslører panisk rædsel og går som regel hurtigt over. Vedvarende frygt eller stor nervøsitet kommer til udtryk i en stærkt modificeret form af det samme fænomen, men den ejendommelige grå farvetone og den karakteristiske skælven er umiskendelige tegn på denne angstfyldte tilstand.



Planche 14

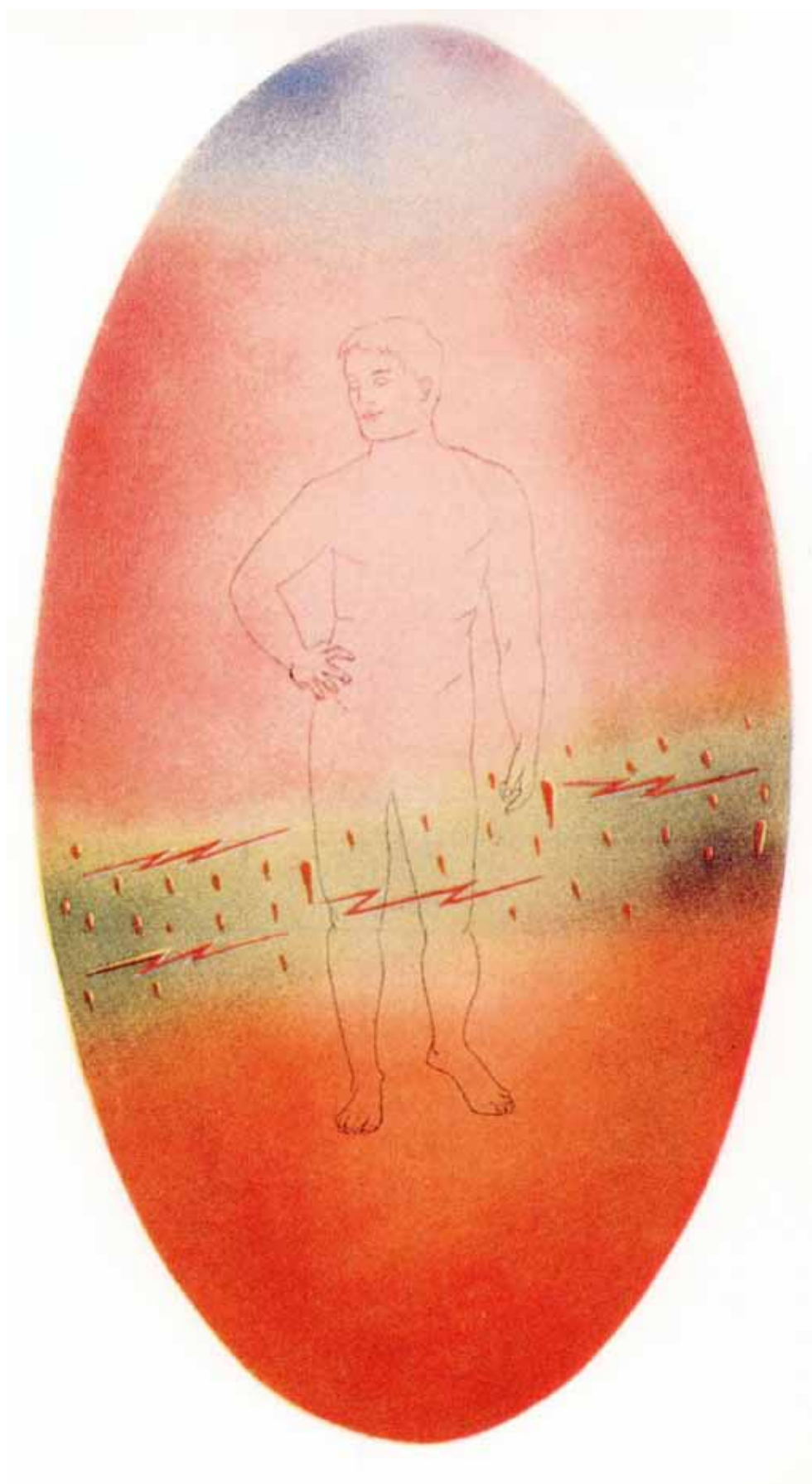


Planche 15

18. KAPITEL

MERE VARIGE TILSTANDE

Der er her gjort forsøg på at belyse den øjeblikkelige virkning af nogle af de pludselige sindsbevægelser, der influerer på menneskets ydre legemer, og på at forklare, at selvom de hurtigt går over, er de alligevel ikke uden varige resultater for sjælen i det indre. Men endnu mangler en beskrivelse af, hvordan visse tendenser eller karakteranlæg viser sig, så man ved, i hvilket omfang disse tilbøjeligheder påvirker menneskets fremskridt mod åndeliggørelse.

Der er en indflydelse, som skaber en væsentlig virkning i de fleste menneskers liv, selvom den egentlig ikke falder ind under disse kategorier. Indflydelsen opstår ofte pludseligt, og i de fleste tilfælde varer den bestemt ikke resten af livet. Men den forsvinder dog ikke så hurtigt som dem, der er omtalt i det foregående. Ikke desto mindre er indflydelsen som regel den største begivenhed i livet, når det drejer sig om et menneske som det, der er afbildet i plancherne 8, 9 og 10 – og meget ofte er den faktisk det eneste virkelige lyspunkt i en ellers ensformig, elendig og egoistisk tilværelse – den eneste lejlighed, hvor et sådant menneske et øjeblik bliver løftet op over sig selv og for en tid lever på et højere plan. Denne pludselige tilstand indtræffer, når et menneske bliver "forelsket".

I ét nu oplyser et lysglimt fra oven en ellers ensformig og begrænset tilværelse, og det får den guddommelige gnist i det indre til at lyse med en stærkere glød. Lyset bliver måske senere hen slukket, og personen synker igen ned i hverdagens halvmørke. Men der er intet, der kan tage denne oplevelse fra mennesket, og det højere livs herlighed er til en vis grad blevet afsløret. I hvert fald har mennesket gennemlevet en fase, hvor personligheden i kortere eller længere tid har været fordrevet fra tronen, og et andet væsen har indtaget førstepladsen i livet. På denne måde læres for første gang en af de mest værdifulde lektier i hele evolutionsforløbet. Der vil gå lange tidsaldre, før mennesket helt har lært lektien, men selv dette første glimt af den er af uhyre betydning for sjælen, og dens virkning på astrallegemet er så stor, at den skal have særlig opmærksomhed.

Som man vil se ved at sammenligne 10. planche (side 52) med 15. planche (side 63), er forvandlingen uventet og fuldstændig. Forandringen er så påfaldende, at man ikke skulle tro, at de to legemer tilhører den samme person. Man vil se, at visse egenskaber i øjeblikket helt er forsvundet, mens andre er blevet enormt forstærket, og at de tilsvarende farvers position i forhold til hinanden er blevet betydeligt ændret. Egoisme, falskhed og grådighed er forsvundet, og den nederste del af ovalen er nu fyldt med en blodrød farve, som tegn på en kraftig udvikling af dyriske begær. Tilpasningsevnen grønne farve er veget for den ejendommelige brunligt grønne nuance, der vidner om jalousi – en følelse, der i dette tilfælde er særdeles levende, for det fremgår af de klare, purpurrøde glimt af vrede, som gennemtrænger den.

De negative forandringer bliver dog mere end opvejet af det pragtfulde bånd af højrodt, der fylder en stor del af ovalen. Det er i øjeblikket det dominerende træk, og hele astrallegemet gløder af dets lys. Under dets indflydelse er de grumsede nuancer, der præger legemet i dets normale tilstand, forsvundet, og alle farvetonerne – de gode såvel som de mindre gode – er strålende og klart markeret. Der er tale om en intensivering af livet i forskellige retninger.

Man vil bemærke, at åndelighedens blå farve er blevet meget renere, og dens natur er midlertidigt blevet så højnet, at man endog ser et stænk af en lys, violet nuance allerøverst i ovalen. Det er tegn på evnen til at respondere på et virkelig højt og uselvisk ideal. Intellektets gule farve er i øjeblikket forsvundet – og sandsynligvis vil kynikeren betragte netop dette forhold som karakteristisk for vedkommendes tilstand!

Efter hele denne fantastiske udvikling kan man næsten ikke forestille sig, at dette menneske igen skulle kunne falde tilbage i den tilstand, der er vist i 10. planche, men det er ikke desto mindre det, der sker i de allerfleste tilfælde – selvom der naturligvis er blevet betydeligt mere af den højrøde farve, og selvom den er blevet klarere end før. Det er ganske afgjort en værdifuld oplevelse for sjælen at være "forelsket", og det giver tydeligvis et skub fremad, selvom tilstanden ofte kan være forbundet med en hel del, der er mindre ønskværdigt.

Den meget intense uselviske kærlighed, som børn hyppigt føler for dem, der er noget ældre end dem selv, er en meget vigtig faktor i deres udvikling. Det skyldes, at den ofte er en fordel, fordi den er helt uden forbindelse med den lavere dyriske natur. Selvom en sådan kærlighed kan opleves som forbigående, og selvom den kan skifte genstand flere gange i årenes løb, er den imidlertid højst virkelig, så længe den varer. Den tjener et ædelt formål, for den forbereder legemet til lettere at kunne reagere på de stærke vibrationer, som endnu ligger langt ud i fremtiden. Det kan sammenlignes med et frugttræs ubefrugtede blomster, der ser ud til at gå til spilde, men de har deres funktion. De ser ikke alene særdeles smukke ud i øjeblikket, men bidrager desuden til at trække saften op til skabelse af den frugt, der er under udvikling.

DET IRRITABLE MENNESKE

Herefter drejer det sig om, hvordan visse specielle karaktertræk viser sig i menneskets legemer. Det irritable menneske er et godt eksempel. Som det ses i 16. planche (side 66), er et af de mest fremtrædende træk ved astrallegemet et bredt purpurrødt bånd. Men det, der især skiller det irritable menneske fra andre mennesker, er de små flydende purpurrøde pletter, der minder om udråbstegn, og hele astrallegemet er fyldt med dem. De er resultatet af mindre anfald af ærgrelse over de små irritationsmomenter, der konstant forekommer i dagligdagen. Hver gang der sker et eller andet lille uheld – når kaffen er kold, når bussen lige er kørt, eller den lille vælter glasset med mælk – kommer den irritable person med et utålmodigt eller arrigt udbrud. Den ubeherskede følelse viser sig som et lille purpurrødt glimt. I nogle tilfælde farer det udisciplinerede temperaments små sendebude ud i retning af den, som menes at være skyld i det, der er gået galt. Men i mange andre tilfælde flyder de ganske enkelt omkring i astrallegemets stof, hvor de ses som vist i illustrationen. Disse pletter blegner lidt efter lidt og forsvinder, men deres plads overtages hurtigt af andre, for det irritable menneske finder hurtigt noget andet at ærgre sig over.



Planche 16



Planche 17



Planche 18

PENGEPUGEREN

I 17. planche (side 67) ses et andet iøjnefaldende men heldigvis mindre almindeligt syn. Baggrunden afviger noget fra det almindelige astrallegeme, for der er intet spor af åndelighed og langt mindre kærlighed end normalt. Gerrighed og grådighed, egoisme, falskhed og tilpasningsevne – eller måske snarere snuheit – er altsammen forstærket. På den anden side er der meget lidt sensualitet. Det mest bemærkelsesværdige træk er imidlertid de ejendommelige rækker af parallelle, vandrette linjer, der går på tværs af ovalen, så det ser ud, som om personen er spærret inde i et bur. Disse bånd er af en dyb, brun farve, næsten som farven brændt sienna. Overkanten af dem er jævne og klart markeret, men nedefter glider de over og bliver skylignende.

Det er et billede af en decideret gnier. Et så ekstremt tilfælde er selvfølgelig ikke almindeligt, men mange mennesker har noget af gnierens natur i sig. Det ses af en intensivering af gerrighedens brune farve og af et eller to tværbånd af denne type i den øverste del af astrallegemet – selvom der kun er få, der er så indespærret, som det er tilfældet her. Det er tydeligt, at dette menneske har isoleret sig helt fra verden, og at det let påvirkes af vibrationer udefra. På den måde kan nogle af tilværelsens fristelser måske undgås, men man gør sig samtidig uimodtagelig for vennernes kærlighed og sympati og for enhver højere åndelig følelse. Dette selvskabte fængsel er først og fremmest en hindring for, at vibrationer kan passere ud og ind, og selv kan dette menneske hverken lade kærlighed eller åndelighed strømme ud. Det er fuldstændig indkapslet i sin egen egoisme, og så længe det befinder sig i denne tilstand, kan det ikke gøre fremskridt. Gerrighed ser ud til at have den virkning, at den i øjeblikket og totalt bremser et menneskes udvikling, og denne last er meget vanskelig at frigøre sig for, når den først for alvor har fået tag i personligheden.

DEN DYBE DEPRESSION

Astrallegemet i 18. planche (side 68) ligner på mange måder det, der er omtalt ovenfor. Linjerne er dog ikke brune men matgrå – og helhedsindtrykket er ubeskrivelig dystert og deprimerende. Tilsyneladende er det ikke nødvendigvis egenskaber, der mangler i dette tilfælde. Man har simpelthen legemets normale farver som baggrund. Men de er sløret af disse tunge og triste linjer. Billedet forestiller et menneske i en livsperiode, der er præget af dyb depression. Dette menneske er også totalt isoleret fra omverdenen på samme måde som gnieren, og der er selvfølgelig mange stadier mellem dette astrallegeme og et sundt astrallegeme. Et menneske har muligvis kun nogle få depressionslinjer, og selv de kan være udtryk for noget forbigående. I lettere og mindre vedvarende tilfælde får den tunge sky måske ikke engang tid til at organisere sig i linjer.

Alligevel er der alt for mange, der overgiver sig til disse følelser og lader fortvivlelsens tåge sænke sig over dem, sådan at hele verden opleves som dyster. De ved ikke, at de ikke alene forsinker deres egen evolution og går glip af mange chancer, men desuden påfører alle i deres omgivelser lidelse og skade. Der er ingen tilstand, der er så smitsom som denne følelse af nedtrykthed. Dens vibrationer stråler ud i alle retninger og medfører lammende og sløvende indflydelse på ethvert astrallegeme, der er inden for rækkevidde, uanset om den sjæl, astrallegemet tilhører, er i inkarnation eller ej. Det menneske, der giver efter for nedtrykthed, er derfor en plage og en fare for både levende og døde, for i denne tid, der er så præget af



Planche 19



Planche 20

stress, nervøsitet og angst, er der mange, der har meget svært ved at beskytte sig mod disse dystre vibrationer.

Det eneste menneske, der er immun overfor denne forfærdelige indflydelse, er det, der har forståelse af hensigten med livet og betragter det fra en filosofisk og esoterisk synsvinkel. Positive indflydelser breder sig heldigvis lige så let som negative, og det menneske, der er i stand til at være lykkelig, bliver en kilde til lykke for andre – en virkelig sol, der spreder lys og glæde omkring sig og på denne måde samarbejder med Gud, der er ophav til al glæde. På denne måde kan alle bidrage til at nedbryde depressionens dystre fængselsgitter og lukke sjælen ud i livets og kærlighedens strålende solskin.

DEN RELIGIØSE TYPE

Det må være fornuftigt at afslutte rækken af specielle astrallegemer med at analysere to meget forskellige typer, for der kan læres en hel del ved at sammenligne dem. Den første type er afbildet i 19. planche, og man kan kalde typen for det religiøse menneske. Ejendommelighederne kommer til udtryk gennem farverne, og man ser, at dette menneske har mulighed for at respondere positivt på et højt ideal, hvis det bliver præsenteret for det. Det mest iøjnefaldende træk er den usædvanlige udvikling af den blå farve, der vidner om en stærk åndelig eller religiøs følelse. Det er dog kun en meget lille del af den rene, lyseblå tone, der er tegn på uselvvisk religiøsitet. Det meste af den blå farve er en mørk og noget grumset nuance, som viser, at denne følelse er stærkt blandet med begær efter personlig vinding.

Den meget begrænsede mængde af gul farve røber, at der kun har meget lidt intelligens til at lede religiøsiteten ind i fornuftige baner eller redde personen fra at forfalde til enfoldigt hykleri. Der er en hel del kærlighed og tilpasningsevne, selvom det ikke er af en særlig høj type. Men han har langt mere begær i sin natur end gennemsnittet, og falskhed og egoisme er ligeledes stærkt markante træk. Det er bemærkelsesværdigt, at det religiøse temperament ofte forekommer i forbindelse med overdrevent begær. Det tyder på, at der må være en eller anden skjult forbindelse mellem de to ting. Måske skyldes det simpelthen, at begge dele er karakteristiske for mennesker, der hovedsageligt lever i deres følelser og beherskes af dem i stedet for at forsøge at få kontrol over dem ved fornuftens hjælp. Man bør også lægge mærke til den uregelmæssige fordeling af farverne og deres slørede omrids. De glider alle sammen over i hinanden, og der er ingen klare skillelinjer. Det siger en hel del om det diffuse og svævende i dette religiøse menneskes begreber.

DEN VIDENSKABELIGE TYPE

Man kan ikke undgå at bemærke kontrasten mellem det legeme, der er vist i 20. planche (side 71), og det, der lige er beskrevet. I 19. planche (side 70) ses det, at hovedtrækkene er religiøsitet af en vis art samt begær, og at der kun findes et minimum af intelligens. I 20. planche er der overhovedet ingen tegn på åndelighed og langt mindre begær end gennemsnitligt, mens intellektet derimod er udviklet i meget usædvanlig grad. Der er kun lidt kærlighed og tilpasningsevne, og det, der er, er af ringe kvalitet, da det tilsyneladende er overskygget af den intellektuelle udvikling. Dette menneske er endnu ikke tilstrækkeligt udviklet til at kunne være i besiddelse af alle disse egenskaber i deres højere former. Der er ikke så lidt egoisme og grådighed og ligeledes en vis tilbøjelighed til jalousi, men det mest

karakteristiske ved dette menneske er den store mængde gyldengult. Det er tegn på en veludviklet intelligens, som hovedsagelig er rettet mod opnåelse af viden. En stor orange farvet kegle midt i det gyldengule vidner om en hel del stolthed og ærgerrighed i forbindelse med denne viden. Den nuance af gult, der er tale om, udelukker, at intellektet skulle være nedværdiget til kun at tjene selviske formål.

Det bør også bemærkes, at de videnskabelige og disciplinerede tankevaner har en tydelig indflydelse på de astrale farvers arrangement. De har tendens til at ligge i regelmæssige bånd, og skillelinjerne mellem dem er langt klarere end i den foregående illustration.

Det er tydeligt, at de legemer, der er afbildet i plancherne 19 og 20, er eksempler på to forskellige former for en uharmonisk udvikling. De har begge gode sider, men bestemt også ulemper.

Herefter drejer det sig om legemerne hos det mere udviklede menneske, der har alle disse forskellige egenskaber i meget større omfang, men godt afbalanceret, sådan at den ene støtter og forstærker den anden i stedet for at beherske eller kvæle den.

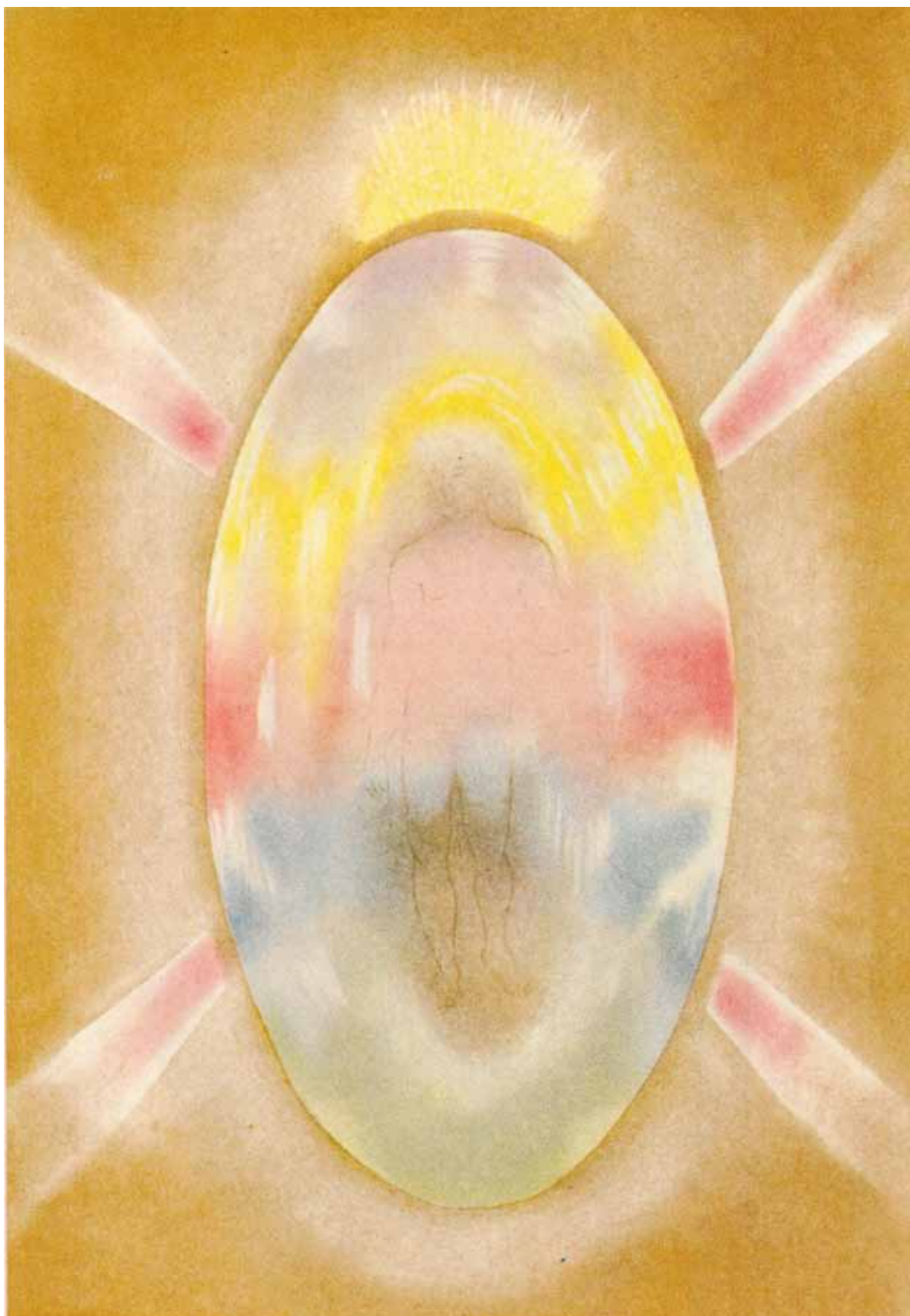


Planche 21



Planche 22



Planche 23

19. KAPITEL

DET UDVIKLEDE MENNESKE

Begrebet "udviklet" er relativt, og der er derfor vigtigt at forklare mere præcist, hvad der menes med det. De legemer, der er afbildet under denne overskrift, vil man finde hos enhver, der har et etisk og moralsk sind, og som definitivt og intelligent har rettet sin hengivenhed mod de åndelige og evige principper, og ikke mod de materialistiske og forgængelige. Det er ikke denne type af legemer man ser hos et menneske, der allerede har tilbagelagt et langt stykke af den vej, som fører til mesterskab, for i det tilfælde vil man konstatere en betydelig forskel både i størrelse og med hensyn til farvernes organisering. De viser dog klart, at det menneske, der kommer til udtryk igennem dem, søger efter højere sandhed og ikke længere stræber efter rent materialistiske formål, men lever for et ideal. Blandt disse mennesker er nogle særligt fremskredne i en bestemt retning, mens andre har gjort fremskridt i en anden. Her drejer det sig om et afbalanceret menneske, der repræsenterer et gennemsnit af dem, som står på det trin, der nu skal beskrives.

Først skal 21. planche (side 74), der viser kausallegemet, analyseres. Ved at sammenligne denne illustration med plancherne 5 og 8 vil man se de fremskridt, dette menneske har gjort, og hvordan de kommer til udtryk i farverne. Man vil bemærke, at der nu er udviklet mange smukke egenskaber, for den strålende hinde er fyldt med de skønneste farver, der vidner om højere former for kærlighed, åndelighed og sympati. De understøttes af et forfinet og esoterisk intellekt og af en konstant stræben efter det guddommelige. Her er det relevant med et citat fra *The Devachanic Plane*:

"Kausallegemet, som består af ufattelig fint stof, der er fyldt med intenst liv og pulserer af levende ild, bliver i løbet af sin evolution til en skinnende kugle af funkende farver. Dets høje vibrationer sender krusninger af skiftende nuancer ud over dets overflade – farvetoner, der ikke kendes på det fysiske plan – strålende, sarte og lysende ud over alt, hvad det er muligt at beskrive i ord. Man kan tage en egyptisk solnedgangs farver, supplere dem med de vidunderlige, bløde farvetoner, der ved aftenstid kan ses på en nordisk himmel, og forestille sig dem så højt løftet over sig selv med hensyn til lys, gennemsigtighed og pragt. Og selv da kan ingen, der ikke har set disse skinnende kugler, gøre sig noget begreb om den skønhed, der åbenbarer sig for det clairvoyante syn, når det løftes til denne overjordiske verden."

"Alle disse kausallegemer er fyldt med levende ild fra et højere plan, som kuglen er forbundet med ved en sitrende tråd af intenst lys, der fører tanken hen på ordene i Dzyans Stanzer: 'Gnisten hænger fra flammen ved fohats fineste tråd.' Efterhånden som sjælen udvikler sig og bliver i stand til at modtage mere og mere fra den guddommelige ånds uudtømmelige hav, der strømmer ned igennem tråden som gennem en kanal, udvider den sig og bliver til en bredere passage for denne bølge, indtil den på det næste underplan kan sammenlignes med en skypumpe, der forbinder Himmel og Jord. Endnu højere oppe bliver den til en stor kugle, der gennemstrømmes af denne levende kilde, indtil kausallegemet ser ud til at smelte sammen med det lys, der strømmer ind. Endnu en gang kommer det til udtryk i stanzens ord: 'Tråden mellem den tavse vogter

og hans skygge bliver stærkere og mere strålende med hver forandring. Morgengryet har forvandlet sig til middagens strålende sollys. "Det er dit nuværende hjul", sagde flammen til gnisten. "Du er mig selv, mit billede og min skygge. Jeg har ikklædt mig dig, og du er mit vahan til dagen 'Vær med os', da du atter skal blive mig selv og andre, dig selv og mig."

Det er selvsagt håbløst at gøre forsøg på at fremstille dette i en tegning. Ikke desto mindre er det med stor dygtighed lykkedes kunstneren at antyde noget, som ingen pensel kan beskrive, og hvor langt selv det bedste fysiske billede så end måtte være fra den transcendent virkelighed, giver det dog alligevel fantasien et udgangspunkt.

Det er vigtigt at nævne en af de smukkeste egenskaber ved det udviklede menneske, nemlig evnen til at arbejde som kanal for en højere kraft. Man vil bemærke, at kraften fra kausallegemet strømmer ud i forskellige retninger, for uselvisheden, hjælpsomheden og offerviljen gør det muligt for den guddommelige kraft at stige ned i en konstant strøm og videre ud til mange, der endnu ikke er stærke nok til at modtage den direkte.

Den krone af funklende gnister, der stiger op fra den øverste del af legemet, er tegn på aktiv, åndelig stræben og forstærker i høj grad den skønhed og værdighed, der præger dette menneskes udseende. De stiger uafbrudt op fra kausallegemet, uanset hvad det lavere menneske er optaget af på det fysiske plan, for når sjælen først er vågnet på sit eget plan og begynder at forstå sig selv og sit forhold til det guddommelige, er opmærksomheden altid rettet opad mod den kilde, den er udgået fra uden hensyn til de aktiviteter, som den samtidig er optaget af på lavere planer. Det må aldrig glemmes, hvor lille og begrænset et udtryk selv den ædleste personlighed er i forhold til sjælen, og i samme øjeblik det højere menneske begynder at blive opmærksomt, åbner der sig næsten ubegrænsede muligheder, som personligheden i den begrænsede fysiske tilværelse slet ikke kan forestille sig.

I det udviklede menneskes indre dannes en strålende krone som et resultat af denne åndelige stræben. Den danner en kanal, som den guddommelige kraft strømmer ned igennem. Jo stærkere et menneske søger åndelighed, jo kraftigere strømmer energierne fra de indre planer.

MENTALLEGEMET

I forbindelse med det mere udviklede menneske kan man næppe undgå at lægge mærke til, at de forskellige legemer ikke alene er blevet meget forfinede og af en langt højere kvalitet, men at de desuden ligner hinanden mere end før. Bortset fra forskellen mellem det, man kan kalde farveoktaverne – mellem de farvetoner, der tilhører de lavere og de højere underplaner af mentalplanet – er 22. planche (side 75) næsten en reproduktion af 21. planche (side 74). Og ligheden mellem plancherne 22 og 23 (side 76) er måske endnu mere bemærkelsesværdigt, selvom man må huske, at astrale farver igen er af en anden oktav end selv de lavere mentale.

Det er også interessant at sammenligne plancherne 22, 9 og 6 for at se, hvordan evolutionen fra det primitive til det uselviske menneske viser sig i mentallegemet. En nærmere undersøgelse vil vise, at stolthed, vrede og selvished er helt forsvundet, og at de resterende farver ikke blot har bredt sig, så at de udfylder hele ovalen. Farvetonernes kvalitet er også blevet forbedret så meget, at det overordnede

indtryk er blevet et helt andet. Hver eneste af dem er nu mere delikat og forfinet, for enhver tanke om personligheden og dens interesser er forsvundet. Desuden er der opstået en anden farvetone – den rene, violette nuance med de gyldne stjerner, som bekræfter erhvervelsen af nye og ædlere egenskaber. Den kraft fra oven, der strålede ud gennem kausallegemet, viser sig også i mentallegemet men knap så tydeligt. Det er i det hele taget et særdeles fint mentallegeme, med mulighed for hurtigt fremskridt ad den åndelige vej, når tiden er moden.

ASTRALLEGEMET

Man vil straks se, at det astrallegeme, der er vist i 23. planche, minder meget om mentallegemet. Det er reelt ikke andet end en afspejling af det grovere stof i astralplanet. Det viser, at personens følelsesliv er helt under tankens kontrol. Dette menneske risikerer ikke længere at ukontrollerede følelsesudbrud tager magten fra fornuften. Det vil uden tvivl af og til kunne føle sig irriteret og generet af forskellige uønskede begær, men der er tilstrækkelig selvindsigt til at forhindre, at de kommer til udtryk og mennesket vil kæmpe imod dem, når de viser sig, i stedet for at give efter for dem. Selvom de midlertidigt kan ændre astrallegemets udseende, vil de sandsynligvis ikke være i stand til at præge det permanent på grund af virkningen fra de højere egenskabers langt stærkere vibrationer.

På samme måde bliver mentallegemet på et senere udviklingstrin også en afspejling af kausallegemet, fordi mennesket efterhånden lærer at følge det højere selvs påvirkninger og alene lade fornuften vejlede af dem.

Illustrationen giver et klart billede af et interessant forhold med det gule lys, der er tegn på intelligens. Når denne farve findes, ses den altid i den øverste del af ovalen i nærheden af hovedet. Den er derfor ophav til ideen om strålekransen eller glorien omkring hovedet på en helgen. Det skyldes, at den gule farvetone er langt den mest iøjnefaldende af astrallegemets farver. Den er også den nemmeste at få øje på for den, der er ved at udvikle clairvoyance. Selv uden astralt syn kan den af og til ses, når et udviklet menneske anstrenger sig ekstra, for eksempel i forbindelse med en tale eller et foredrag. Her er de intellektuelle evner ekstraordinært aktive, og det intensiverer den gule glød.

I nogle tilfælde overskrides det almindelige fysiske syns grænser og kan alligevel ses af sensitive mennesker, selvom de ikke har en højere synsevne end den fysiske. Når det er tilfældet, er det ikke frekvensen i den astrale vibration, der sænkes så meget, at den synker ned under den linje, der adskiller den fra den fysiske. Den bliver tværtimod kraftigere end sædvanlig – og endda så meget, at den kan aktivere en tilsvarende vibration i det fysiske plans grove og tunge stof. Det er uden tvivl fra disse sporadiske glimt af dette fænomen – eller fra overleveringer fra clairvoyante, der beskriver fænomenet – at middelalderens malere fik ideen til glorien omkring hovedet på en helgen. I Kristi glorie tegnes ofte et kors, og ifølge den clairvoyante forskning er dette muligt, for i meget højt udviklede menneskers aura ses ofte forskellige geometriske figurer, der er tegn på ophøjede og ædle tanker. I bogen *Tankeformer* vises der eksempler på dette.

Det vil være lærerigt at foretage en omhyggelig sammenligning af disse illustrationer, hvis man først undersøger hvert enkelt kausallegeme i forbindelse med det mentallegeme og astrallegeme, der begge er udtryk for det, for at forstå forbindelsen mellem legemerne, og derefter sammenligner de tre astrallegemer, der er vist i

plancherne 7, 10 og 23, for at se, hvordan fremskridtet viser sig i astrallegemet. Astrallegemet er naturligvis det legeme, der det er lettest at se for en clairvoyant, og det er faktisk det eneste, som det almindelige psykisk udviklede menneske har mulighed for at få at se. Det anbefales også at sammenligne plancherne 6, 9 og 22 med plancherne 5, 8 og 21 for at se, hvordan menneskets fremskridt viser sig i de højere legemer.

I den åndsvidenskabelige litteratur handler mange bøger om et andet aspekt af denne evolution og beskriver de moralske kvalifikationer, der kræves på udviklingens forskellige stadier. Det er et særdeles interessant emne, som imidlertid falder lidt uden for rammerne af denne bog. De, som gerne vil studere det, bør læse kapitlerne 19 og 21 i bogen *Usynlige Hjælpere* og derefter Annie Besants bøger *I Forgården* og *Discipelskabets Vej*.

Af disse bøger får man ikke alene en forestilling om betingelserne for menneskets fremskridt, men også om det mål, der venter, når betingelserne er opfyldt – når mennesket efter mange inkarnationer langt om længe har tilegnet sig de lektier, der skal læres i livets fysiske skole. Først da er mennesket nået frem til den "opstandelse fra de døde", som Paulus ihærdigt stræbte efter, for derefter er mennesket frigjort fra både fysisk død og fødsel. Det har løftet sig over reinkarnationens cyklus. Derefter er det et frit menneske, for det har frihed til at hjælpe sine medmennesker frem ad den vej, det selv har vandret, sådan at de også når frem til lyset og opnår den samme sejr. Det er nemlig dette mål, som alle mennesker stræber imod, og uanset hvor ung en sjæl er, er det kun et spørgsmål om tid, før den når det. For mennesket er der ingen tvivl om "frelse", for ingen behøver at blive frelst fra andet end sine egne fejltagelser og sin uvidenhed. Der er ikke engang et "evigt håb" – der er evig vished. Alle vil nå dette mål, fordi det er Guds vilje og livets eneste hensigt. Selv for tiden gør verden fremskridt, og evnerne er under udvikling, og dette morgengry vil med garanti forvandle sig til middagens strålende sollys. Selv det skarpeste syn kan ikke se nogen ende på de udviklingsmuligheder, der åbner sig for mennesket. De fortsætter ud i en ubeskrivelig, uendelig og guddommelig herlighed.

20. KAPITEL

SUNDHEDSAURAEN

Indtil nu har der alene været fokus på de legemer, der forbinder mennesket med de højere planer, men emnet ville ikke være grundigt behandlet, hvis det meget findelte fysiske stof, som den clairvoyante kan se, ikke blev omtalt. Det er en del af menneskets aura. En stor del af dette stof er i æterisk tilstand og udgør det, man ofte kalder den æteriske genpart. Det er *ikke* et særskilt legeme. Det skal simpelthen betragtes som en del af det fysiske legeme. For et menneske med æterisk syn kan denne genpart ses som en svagt lysende gråviolet tågemasse, der gennemtrænger det tætte fysiske legeme og strækker sig en lille smule udenfor det fysiske legeme som vist i plancherne 24 og 25 (side 84 og 85). Det æteriske stof forbinder det astrale og det fysiske, men det har også en meget vigtig funktion, for det er legemet for livskraften på det fysiske plan.

Denne livskraft strømmer til planeten fra Solen, der dermed også er livskilden i denne indre forstand, på samme måde som den er ophav til lys og varme i den ydre verden. Jordens atmosfære er altid fyldt med denne kraft, men den er særlig aktiv i klart solskin, og kun ved at optage den er det fysiske legeme i stand til at leve. Optagelsen af livsenergien er en funktion, der udføres af den æteriske del af det fysiske organ milten. Milten har en særlig egenskab. Den er specialiseret i at forvandle denne kraft sådan at den omdannes til en helt anden form.

På samme måde som alle andre kræfter er selve kraften selvsagt usynlig, men da den findes i atmosfæren, tiltrækker den millioner af bittesmå partikler, der er farveløse, men fantastisk aktive. Efter at kraften er optaget i det fysiske legeme via milten, antager partiklerne en smuk lys, rosa farve, og de flyder i en konstant strøm gennem legemet langs nerverne på samme måde, som blodlegemerne flyder gennem arterier og vener – og hjernen er centret for dette nervekredsløb. I illustrationerne er der gjort forsøg på at vise strømmens udseende i almindelighed, men afbildningerne må naturligvis ikke opfattes som et nøjagtigt kort over nervesystemet.

Det er indlysende, at kraftstrømmen er nødvendig for at nerverne kan fungere korrekt, for når strømmen blokeres, opstår der følelsesløshed. Man ved, at en arm eller et ben kan blive så påvirket af kulde, at det bliver fuldstændig følelsesløst. Årsagen er, at livskraften ikke længere strømmer igennem det. Nogen tænker måske, at det snarere er blodomløbet, der svigter, men fra studierne af mesmerisme ved man, at et af de mere almindelige eksperimenter består i at skabe en lignende følelsesløshed ved hjælp af magnetiske strygninger. Strygningerne har ingen indflydelse på blodomløbet, for kropsdelen bliver ved med at være varm, men de hindrer livskraften i at cirkulere og erstatter klientens livsfluidum med magnetisørens. De fysiske nerver er der stadig, og så vidt som det kan iagttages ved hjælp af det fysiske syn, er de fuldt ud funktionsdygtige, men de fungerer ikke, for de rapporterer ikke til hjernen, fordi det fluidum, der beliver nerverne, ikke står i forbindelse med hjernen men med magnetisørens.

Hos et sundt menneske sørger milten for, at denne specialiserede livskraft findes i meget store mængder og konstant stråler ud fra legemet i alle retninger. Et fuldkomment sundt menneske kan derfor ikke alene bevidst overføre noget af denne kraft til et andet menneske, men udstråler – selvom det sker ubevidst – styrke og vitalitet til sine omgivelser. Som kontrast til dette virker et menneske, der på grund

af svaghed eller andre årsager ikke kan specialisere en tilstrækkelig mængde af livskraften til eget brug, nogle gange – og lige så ubevidst – som en svamp, der opsuger livskraften hos enhver sensitiv person, der er så uheldig at komme tæt på dette menneske. Imidlertid gavner det sandsynligvis det svage menneske, men ofte er det til skade for offeret. De fleste har uden tvivl oplevet dette fænomen i mindre grad og bemærket, at når en bestemt person har været på besøg, føler de hver gang en helt uforklarlig træthed og kraftesløshed. En tilsvarende udmattelse opleves ofte af personer, der går til spiritistiske seancer uden at tage særlige forholdsregler mod den tapning af livskraften, der finder sted under manifestationerne.

Udstrålingen har en iøjnefaldende virkning på udseendet af det, der kan kaldes den rent fysiske del af menneskets aura. Det er almindelig kendt, at der hele tiden afgives bittesmå partikler af tæt fysisk stof fra et menneskes legeme gennem sved og på andre måder. Disse partikler kan også ses af den clairvoyante som en svag, grå tåge. I mange tilfælde er der tale om krystaller, og de kan derfor ses i bestemte geometriske former. De små terninger af natriumklorid eller almindeligt husholdningssalt forekommer eksempelvis hyppigst. Denne rent fysiske del af den sfære, der omgiver mennesket, kaldes ofte helbredsauraen, fordi dens tilstand påvirkes kraftigt af sundhedstilstanden i det legeme, den strømmer ud fra. Den er svagt blåligvid – næsten farveløs – og ser ud som om den er stribet, det vil sige fuld af – eller måske rettere sammensat af – et enormt antal rette linjer, der stråler proportionalt ud fra legemets porer i alle retninger. Det er i hvert fald disse linjers normale udseende, når legemet er fuldkommet sundt. De er adskilte, regelmæssige og så parallelle, som deres udstråling tillader. Men i tilfælde af sygdom, sker der øjeblikkelig en forandring. Linjerne i nærheden af det syge sted bliver uregelmæssige og flyder i alle retninger i vild uorden eller hænger slapt ned som visne blomsterstilke.

Årsagen til det særprægede udseende er i sig selv interessant. Det er den konstante udstråling af livskraft fra det sunde legeme, der holder linjerne stive og parallelle. I samme øjeblik denne udstråling ophører, opstår der uorden i linjerne. Efterhånden som patienten får det bedre, genoprettes den normale udstråling af denne magnetiske form for livsenergi lidt efter lidt, og der kommer igen orden i helbredsauraens linjer. Så længe linjerne er faste og lige, og kraften kontinuerligt stråler ud imellem dem, ser det ud til, at legemet er næsten fuldstændig beskyttet mod angreb af negative fysiske indflydelser som for eksempel sygdomskim. Det skyldes at mikrober bliver frastødt af og revet med af den udstrømmende livskraft. Men når der af en eller anden grund – svaghed, sår eller andre skader, overanstrengelse, dyb depression eller resultatet af usund livsførelse – kræves en særlig stor mængde vitalitet til at udbedre skaderne eller krafttabet i legemet, bliver forsvarssystemet så alvorligt svækket, at det bliver relativt nemt for de sygdomsfremkaldende mikrober at trænge ind.

Det bør også nævnes, at det er muligt at standse denne udstråling ved yderpunkterne af dens linjer og omdanne den til en slags mur eller skal, som er uigennemtrængelig for disse mikrober. Det gøres ved en viljesanspændelse – og med lidt yderligere anstrengelse standses også enhver form for astral eller elemental påvirkning så længe viljesanspændelsen opretholdes.

I plancherne 24 og 25 ses auraen, som den ser ud under henholdsvis sundhed og sygdom. Man må huske, at den omtrent er farveløs. Selvom den består af fysisk stof, og derfor ikke kræver et særlig udviklet syn for at kunne ses som den astrale del af auraen, er den sidstnævnte dog langt mere iøjnefaldende på grund af dens

strålende og funklende farver og dens konstante bevægelse, og derfor bliver den ofte set på et tidligere tidspunkt af et menneskes udvikling end helbredsauræen.

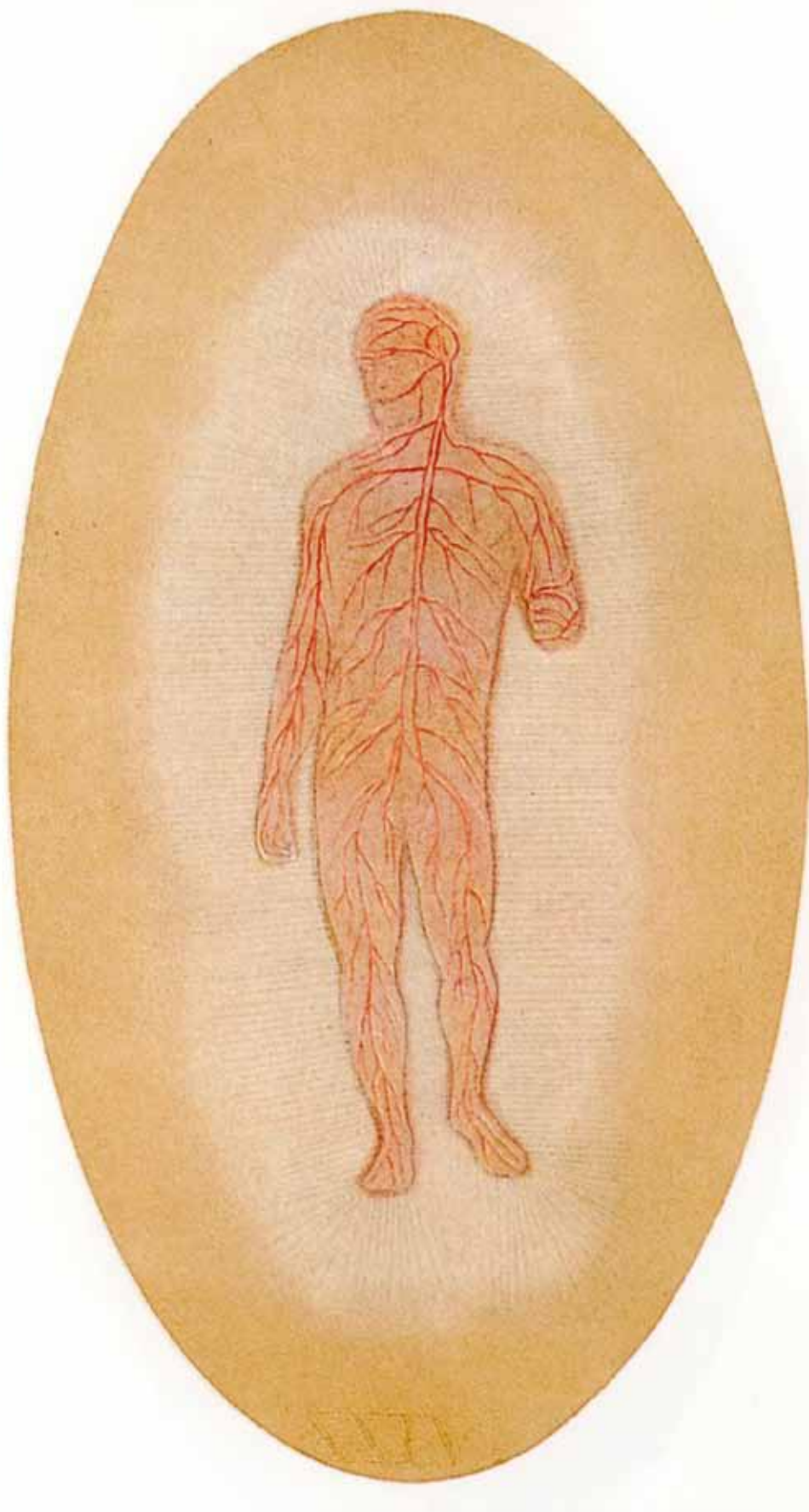


Planche 24

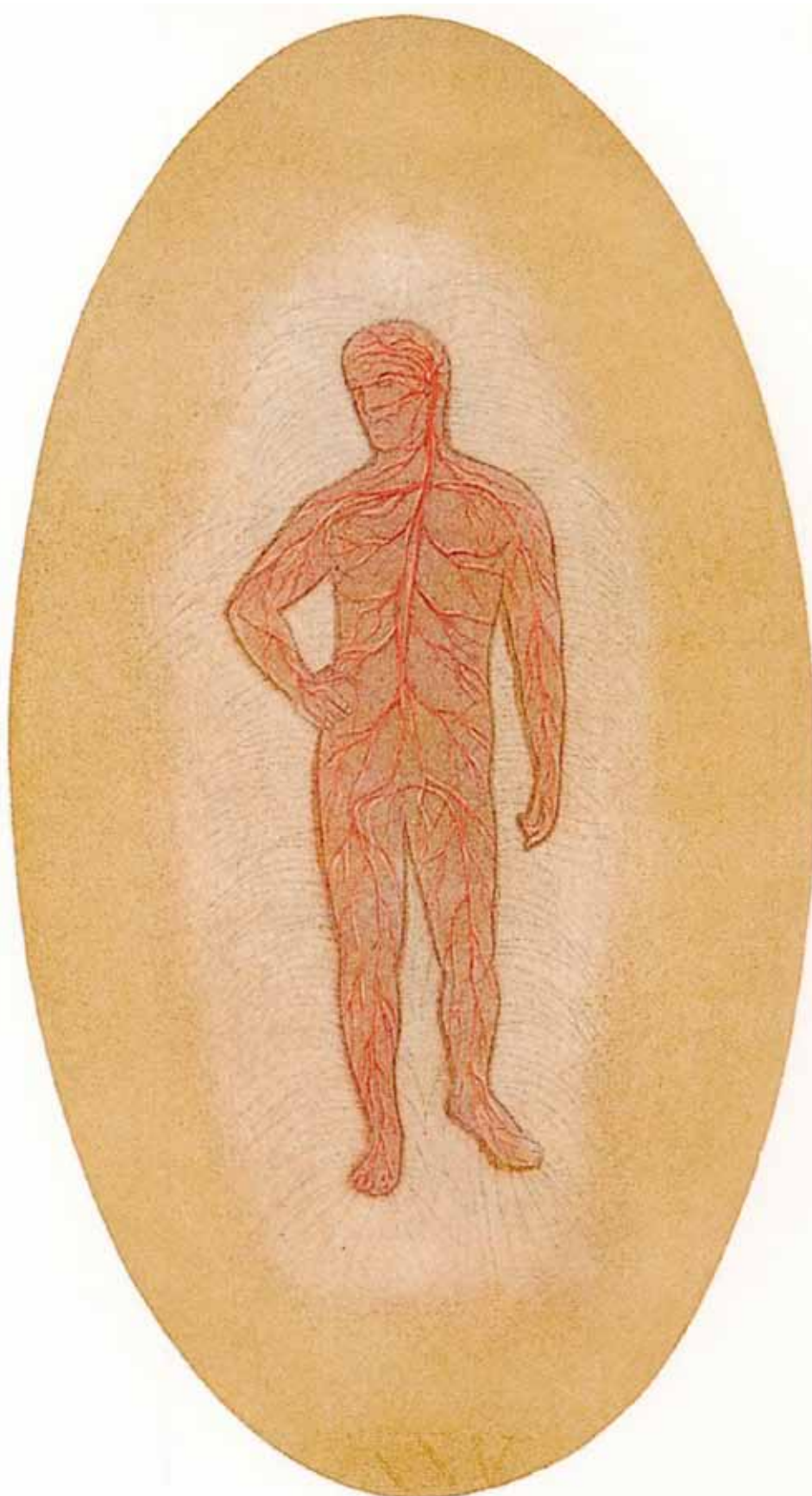


Planche 25

21. KAPITEL

MESTERENS KAUSALLEGEME

For mennesker, der endnu ikke er i stand til at se menneskets højere legemer, vil illustrationerne her i bogen være interessante og informative. Bogen er netop udgivet i dette håb. Men alle, der *kan* se, vil, selv med den største respekt for kunstnerens omhu og dygtighed, være enige om, at selv det groveste af disse overfysiske planer aldrig kan overføres tilfredsstillende til papir eller lærred. Når det forholder sig sådan – og det gør det – er det selvsagt langt mere umuligt at forsøge at afbilde en mester – et menneske, der har nået det mål, der er opstillet for menneskeheden, og som er blevet meget mere end et menneske.

Størrelsen på mesterens kausallegeme er enormt forøget, og det stråler i sin blændende skønhed med en sollignende glans, der overgår alt, hvad man kan forestille sig. Ingen ord kan beskrive denne forms skønhed og farve, for der findes ikke et sprog her på Jorden, der rummer udtryk, som kan beskrive disse strålende sfærer. En mesters legeme er værd at studere, men det ville overskride evnerne hos enhver, der ikke allerede har tilbagelagt et langt stykke ad den åndelige vej.

Man kan i hvert fald se, at en mesters legeme ikke alene er langt større end gennemsnitsmenneskets, men også, at farverne er organiseret på en anden måde. De bevæger sig ikke længere i hvirvlende skyer, men er ordnet i store, koncentriske cirkler, som dog overalt gennembrydes af de udstrålinger af levende lys, der altid strømmer ud fra mesterens center. Farvernes orden afhænger af den type, mesteren tilhører, og der er derfor flere forskellige klart markerede varianter af dette vidunderlige syn.

I betragtning af emnets mystiske karakter er der mærkeligt nok i mange af de ret primitive tegninger af Herren Buddha, som eksempelvis ses på tempelmure på Ceylon, bevaret en fuldkommen korrekt overlevering om dette forhold. Den store lærer bliver som regel vist omgivet af en aura, og selvom farverne og deres organisation i almindelighed ville være grotesk urigtige, ja endog helt umulige, hvis det drejede sig om et gennemsnitsmenneske – eller endog en almindelig mester – hvis man kan bruge et sådant udtryk uden at være respektløs – så er det virkelig en overfladisk og materialistisk fremstilling af det højere legeme hos en mester af den særlige type, som denne store lærer tilhører. Det er også værd at bemærke, at helbredsauraens linjer er afbildet i nogle af disse primitive malerier.

Selvom det er umuligt at gengive mesterens kausallegeme, er det alligevel relevant at give en ide om dette legemes relative størrelse og udseende hos en af mesterens mere fremskredne elever – en elev, der har nået fjerde stadie på udviklingsvejen. Det er det trin, man i østerlandske skrifter har kaldt arhatens. (Se bogen *Usynlige Hjælpere*). Der er gjort forsøg på det i 26. planche (side 89). Men for at fuldstændiggøre billedet kræves der en endnu større indsats fra forestillingsevnen side end sædvanligt. Det skyldes, at farverne i dette kausallegeme har to egenskaber, der ikke kan forenes her på det fysiske plan. De er afgjort finere og mere æteriske end nogen, der er beskrevet i det foregående, og samtidig er de langt fyldigere og mere strålende og lysende. Så længe man ikke kan male med ild i stedet for med farver, vil man altid stå over for et vanskeligt valg, for hvis man forsøger at fremstille farvens dybde og fylde, vil den uundgåeligt komme til at tage sig tæt og massiv ud. Hvis man forsøger at gengive dens vidunderlige, lysende gennemsigtighed, kommer

farverne til at mangle den mystiske kraft og glans, der er en ejendommelighed ved denne strålende virkelighed.

I afbildningen af de andre kausallegemer er der gjort forsøg på at give en forestilling om den gennemsigtige, æglignende form, men i dette tilfælde er der gjort forsøg på at gengive farvernes fylde, deres organisation og formens relative størrelse. Det sidste er kun muligt, hvis det fysiske legemes størrelse i tegningen reduceres til en lille brøkdel af den tidligere. For hvis denne størrelse blev fastholdt, ville gengivelsen af arhatens kausallegeme blive flere meter lang og lige så bred. For at opnå det rigtige forhold mellem kausallegemet og den fysiske form – selv inden for rammerne af en dobbeltplanche – har det derfor været nødvendigt at reducere den sidstnævntes størrelse meget kraftigt. Men selv sådan en tegning kan kun betragtes som et udgangspunkt, der kan hjælpe til selv at danne et mentalt billede af dette kausallegeme – et billede, som måske ikke er så håbløst utilstrækkeligt som den fysiske fremstilling.

Når illustrationen iagttages, må man undre sig over den vidunderlige udvikling, der har fundet sted af de højeste former for intelligens, kærlighed og åndelighed og af det overskud af medfølelse og af den højeste spiritualitet, som den afslører. Den udstrømning af guddommelig indflydelse, som man så i 21. planche, er langt stærkere her, for dette menneske er blevet en næsten fuldkommen kanal for Logos' liv og kraft. Stråleglansen strømmer ikke blot ud som hvidt lys, men alle regnbuens farver spiller omkring dette ophøjede væsen i evigt skiftende glimt som perlemor. I denne udstråling er der noget, som forstærker de højeste egenskaber i enhver, der kommer i nærheden af den, uanset hvilke egenskaber det måtte være. Ingen kan komme inden for rækkevidden af denne indflydelse uden at blive et bedre menneske af det. Udstrålingen strømmer ud og oplyser alle omkring som stråler fra Solen, for dette menneske er i lighed med Solen blevet en manifestation af Logos.

Det mentallegeme og astrallegeme, der er forbundet med dette kausallegeme, har kun meget få af deres egne karakteristiske farver, for de er reproduktioner af kausallegemet i det omfang, som deres lavere oktaver er i stand til at give udtryk for det. De har et fortryllende, funklende farvespil – en slags opaliserende perlemorsglans, som det er helt umuligt at beskrive eller gengive.

Man kan måske håbe på, at studiet af de indre legemer i det mindste vil give en forståelse af, at det er dette højere aspekt af mennesket, der er det virkelige menneske, og ikke det redskab af fysisk stof, der har krystalliseret sig i midten af det, og som mennesket i sin uvidenhed tillægger en så voldsom stor betydning. Man ser måske ikke selve det virkelige menneske – den guddommelige treenighed i det indre – men, jo mere menneskets syn udvides og kundskaben forøges, jo mere afsløres det, der er tilsløret. Kausallegemet er det højeste af de legemer, der på det nuværende udviklingsniveau kan iagttages clairvoyant. Det er det, der kommer forestillingen om det egentlige menneske nærmest. Hvis man derimod iagttager det samme menneske på de lavere mentale underplaner, ser man kun den del af mennesket, der kommer til udtryk i mentallegemet, og mentallegemet er et aspekt af personligheden. Hvis det samme menneske analyseres på astralplanet, er det blevet yderligere tilsløret, og man ser kun den lavere del af mennesket, som kan komme til udtryk gennem følelserne. På det fysiske plan er man endnu ringere stillet, for det egentlige menneske er endnu mere tilsløret for iagttageren.

Kendskab til disse forhold kan måske medføre, at man får et bedre syn på sine medmennesker, for konklusionen er, at de altid er langt mere, end de ser ud til at

være, når de alene iagttages med det fysiske syn. Der er altid et højere aspekt bag det ydre slør. Og en appel til et menneskes højere instans kan være med til at vække dette dybere aspekt af mennesket. Når man kender mennesket, som det virkeligt er, vil det være lettere at trænge igennem de tætte slør og danne sig en forestilling om den virkelighed, der befinder sig bagved. Man får måske mere tiltro til medmennesket, når man ved, at den menneskelige natur er en del af den guddommelige natur. Man bliver bedre til at hjælpe sine medmennesker, når man ved, at menneskeheden udgør en enhed.

Hvis det guddommelige lys skinner klarere ud igennem et menneske, er det kun, for at det kan dele dette lys med andre. Og hvis det er nået op på et højere trin af udviklingsstigen end andre, er det meningen, at det skal række dem en hjælpende hånd. Jo bedre denne fantastiske evolutionsplan forstås, jo bedre forstås den dybere hensigt med Logos' selvopofrelse. Denne plan er så smuk, så fuldkommen, så langt ud over alt, hvad man kan forestille sig, at når man engang har fået øjnene op for den, vil man være fast dedikeret til virkeliggørelse af den. At forstå den er ensbetydende med at arbejde for den og for tid og evighed blive ét med den, også selvom det kun er i den mest beskedne egenskab. For den, der samarbejder med Gud, arbejder for evigheden og ikke for nuet, og i alle de æoner, som ligger forude, kan dette arbejde aldrig mislykkes.



Planche 26

APPENDIKS

Kædeperiode

Dette udtryk har relation til det, man kalder "*læren om cyklusserne*". Det påstås i åndsvidenskaben, at al manifestation er cyklisk, hvad enten det drejer sig om et univers, en klode eller en eller anden aktivitet eller tilværelsesform i dette univers eller på denne klode, og at der kan være tale om århundreder, tiårsperioder, år, måneder, etc. eller inden for menneskelig erfaring dag og nat, vågen tilstand og søvn eller andre perioder, der tydeligvis gentager sig. Det, man kan komme til erkendelse af, har sin oprindelse i det, der er uerkendeligt, og som efter æoners forløb vender tilbage til det, hvorfra det kom, idet det medbringer frugterne af al den erfaring, der er indhøstet i løbet af den store aktivitetsperiode. Denne hypotese omfatter forestillingen om kæder af verdener eller kloder af forskellige grader af stoflighed. Nogle af dem er synlige og andre usynlige, men de er alle forbundet med hinanden som aktivitetsområde for en bestemt bølge af manifesteret eller aktivt liv. Udtrykket kædeperiode bruges som betegnelse for det tidsrum, en livsbølge er om at passere syv gange gennem en kædes syv kloder. Hver enkelt passage kaldes en runde.

Kausallegeme og sjæl

Disse to udtryk opfattes ofte som identiske, men der er imidlertid en markant forskel. Det er et grundprincip i den esoteriske lære, at ånd (liv) forenes med stof (form), hvorved sjælen (bevidsthed) opstår. Kausallegemet er den *stofform*, som ånden beliver, hvorved sjælen opstår. Sjælen er således livet eller bevidstheden i kausallegemet. Ordet sjæl, som anvendes i den esoteriske litteratur, svarer ikke til psykologiens "ego", men er snarere det bevidsthedscenter, der i dybdepsykologien kaldes "selvet". I åndsvidenskaben betragtes sjælen som det virkelige menneske, der periodisk sender dele af sig selv ned i personligheder gennem en række på hinanden følgende inkarnationer. Sjælen betragtes som det højere aspekt af tankesindet, der er uløseligt forbundet med den højere intuition og oplyst af ånden. *Kausallegemet* er således sjælens "hjem". Det fungerer som legeme for abstrakt tænkning og som opbevaringssted for essensen af al den erfaring, der er indhøstet i de forskellige inkarnationer. Det skal naturligvis ikke opfattes i rumlig betydning, men snarere som et kompleks af vibrationsmuligheder, der vil påvirke fremtidige handlinger og erfaringer. Det kaldes "kausallegemet", fordi det i den forstand er årsagernes felt.



VisionsNettet
www.visionsnettet.dk